

Bởi Vì Trong Tim Chúng Ta Đều Là Yêu

Contents

Bởi Vì Trong Tim Chúng Ta Đều Là Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2: Phần 2	7
4. Chương 3: Phần 3	12
5. Chương 4: Phần 4	17
6. Chương 5: Phần 5	22
7. Chương 6: Phần 6	27
8. Chương 7: Phần 7	32
9. Chương 8	36
10. Chương 9: Kết	41
11. Chương 10: Ngoại Truyện: Cuộc Chiến Của Phương Nam	46

Bởi Vì Trong Tim Chúng Ta Đều Là Yêu

Giới thiệu

Thể loại: tiểu thuyết hiện đại Thanh xuân của mỗi người chỉ có một, con trai có thể vì những điều đã qua mà trưởng thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boi-vi-trong-tim-chung-ta-deu-la-yeu>

1. Chương 1

Thảo Vi từng cho rằng thời gian là loại bảo hiểm tốt nhất cho tình yêu, bởi vì ở bên nhau càng lâu con người sẽ càng thấu hiểu nhau. Nhưng mà cô lại quên mất rằng thời gian vốn dĩ không đáng tin cậy. Nó cướp đi thanh xuân của người con gái, rèn rũa sự bản lĩnh của người con trai.

Thời gian làm hai người yêu nhau thành hai vectơ ngược hướng càng đi càng xa.

Có lẽ dù là thấu hiểu đến mấy người với người vẫn có những khoảng cách mà đối phương chẳng thể chạm đến

Thảo Vi nhìn Hoàng Quân đến gần người. người trước mặt có phải là anh không

Chàng trai thư sinh dịu dàng với nụ cười chân thành. Chàng trai từng hứa sẽ chăm sóc cô cả đời, dấu biết lời hứa của đàn ông chẳng đáng tin chút nào nhưng với Hoàng Quân cô luôn có một sự tin tưởng không nghi kỵ

Cô luôn tin tưởng anh sẽ không giống với những người đàn ông khác, bỏ rơi cô.

Nhưng mà chuyện trước mặt là sao. Dù cố dối lừa trái tim mình thế nào thì đến phút này cô cũng hiểu một điều.

Anh bỏ rơi cô thật rồi

“ông xã quen cô ấy sao” cô gái với mái tóc xoăn vàng óng ả có chút ghen tuông hỏi.

Hoàng Quân nhú mày nhìn cả hai khó xử. Cuối cùng thì điều anh sợ hãi cũng đã xảy ra, nắm chặt tay Hoàng Quân cười dịu dàng với cô gái tóc vàng “anh không quen” rồi đi rất nhanh lướt qua Thảo Vi.

Tiếng bước chân của hai người càng lúc càng xa Thảo Vi vẫn không thể nhấc nổi một bước

Tám năm bên nhau chỉ đổi lấy một câu không quen biết.

Nước mắt chỉ lặng lẽ lăn dài từng hạt từng hạt trên khuôn mặt cô. Lặng lẽ nép vào góc tường, cả người co lại giống như sáu năm về trước, nhưng mà chàng thiếu niên năm đó lại chẳng còn ở đây.

“Vi đừng sợ còn tớ mà”

“mình chia tay đi” Hoàng Quân vừa khuấy cafe vừa nói. Anh đã suy nghĩ rất nhiều cuối cùng anh vẫn không thể bỏ qua cơ hội được làm trưởng khoa.

“vâng” Thảo Vi cúi mặt kìm nén cảm xúc

Nhìn cô như vậy Hoàng Quân có chút hổ thẹn xen lẫn tức tối nói “em như vậy là sao chuyện này không thể trách anh, chuyện quá khứ anh có thể bỏ qua nhưng mà em phải hiểu anh là con trưởng không thể không có con”

Một mũi tên xuyên thẳng vào trái tim Thảo Vi khiến cô gần như không thở nổi. Chuyện này cho đến cùng vẫn là sai lầm của cô sao

Thanh xuân chỉ đến một lần cô sống hết mình yêu hết mình chỉ đổi lại kết cục này thôi sao.

Đặt bàn tay lên bụng nơi này cô vẫn luôn cảm nhận thấy sự tồn tại của nó. Cô ghen ngào “em....anh đã ở bên em sáu năm...”

Hoàng Quân đập mạnh bàn tay lên bàn, từng câu cô nói có ý gì muốn chất vấn anh sao

Sáu năm ở bên nhau anh chưa từng nghĩ sẽ bỏ rơi cô nhưng cơ hội lần này anh cũng không bỏ được. Anh không muốn tiếp tục sống một cuộc sống tầm thường nữa. Thế nên anh chỉ có thể từ bỏ cô.

Nhưng bắt anh thừa nhận là bản thân chỉ là kẻ sở Khanh anh lại không làm được nên chỉ có thể từng chút từng chút đối lỗi cho cô “đó chỉ là thương hại, loại con gái như em ai có thể lấy chứ”

“nhìn kìa con nhỏ đó là con Vi lớp thiết kế đấy”

“mẹ loại con gái gì không biết nó ngủ với trai có bầu nghe nói nó mới đi phá đấy”

“chuyện đó mà cũng làm ra nổi” “thất đức thế”

“đúng thật không biết xấu hổ”

“phải tao đã chẳng dám đi học rồi”

Thảo Vi cứ chạy chạy mãi, những lời nói của mấy cô gái cứ vang vọng bên tai càng lúc càng to càng lúc càng gần, cô thực sự rất sợ.

“aaa” trên trán lấm thấm mồ hôi Thảo Vi hoang mang nhìn quanh căn hộ nhỏ của mình.

Thì ra chỉ là mơ

“tinh tinh” tiếng điện thoại di động vang lên làm cô giật mình thì ra là tin nhắn của trưởng phòng.

Đi công tác sao Thảo Vi nghi hoặc gọi lại “sếp ạ đang nghỉ lễ mà”

Đầu bên kia truyền đến tiếng nói liên hồi, Thảo Vi nhăn mày sếp tổng lại định lải nhải rồi “vâng em biết rồi”

Xem ra đi chơi một chuyến cũng tốt cô cũng nên rời xa thành phố này một thời gian.

2h chiều, Thảo Vi ngồi trên chiếc xe khách theo con đường dài di chuyển đến thành phố T, đây là một thành phố rất nên thơ du lịch phát triển. Nó cũng chỉ cách trường đại học không đến trăm cây.

Trở về đây giống như trở về một ngôi nhà của mình, nơi mà cô rất thân quen.

Thảo Vi vẫn còn nhớ như in ngày hai bố con cô đi nhập học. Xe khách chỉ có một chuyến sáng đi chiều về, chiếc xe cũng chỉ có 40 chỗ, cảm giác người phải chen chật. Nắng nóng cũng không có điều hòa như bây giờ.

Ngày đó bố chỉ đưa cô lên nhập học xong lại nhanh chóng trở về cho kịp xe, một mình cô bơ vơ nơi đất khách ngay cả đường về cũng chẳng biết. Cảm giác lạc lõng giống như bị bỏ rơi

“phịch” xe đỗ lại trước cửa bến không vào “anh chị xuống hộ em nhé xe em đi sửa không vào bến nhé” tay phụ xe vừa nói vừa xách hành lý xuống xe cho khách.

Thảo Vi cũng theo đó bước xuống xe, cái đầu tiên đập vào mắt cô là nắng vàng chói mắt phía xa một chàng trai tươi cười bước lại gần “chị là chị Thảo Vi phải không ạ”

Thảo Vi gật đầu với anh ta “cậu là”

“ em là Tú, nhìn chị trẻ thật đó không biết chắc em còn tưởng là sinh viên ấy chứ” cậu ta vừa xách đồ vừa nói với cô

“ cậu thì dẻo miệng quá đấy” Thảo Vi chỉ cười trừ theo cậu ta lên xe. Công việc lần này của cô là lấy được hợp đồng làm quảng cáo cho khu du lịch MH thuộc tập đoàn khách sạn nghỉ dưỡng HP. Theo như lời trưởng phòng thì hợp đồng này rất quan trọng nên mới cử nhân viên ưu tú như cô.

Đúng là lừa gạt có mà, tên ấy là quá lười nên mới sai cô đi đấy chứ.

Sau khi đến khách sạn thuộc khu nghỉ dưỡng cô có thời gian nghỉ ngơi một ngày trước khi gặp gỡ người quản lý để tiến hành bàn bạc về ý tưởng.

Đi dạo quanh khu nghỉ dưỡng thực sự thì nơi đây chưa cần quảng cáo đã rất nổi tiếng rồi. giữa một thành phố tập nập có một nơi cảnh sắc không gian thiên nhiên như vậy ai mà không muốn tới chứ, chưa kể nó còn có một loạt hoạt động trải nghiệm đầy thú vị.

Đặc biệt hơn cả là vườn trái cây đẹp mê ly nằm ở phía sau khu nghỉ dưỡng, Thảo Vi theo con đường nhỏ dẫn lên trên đỉnh đồi.

Bầu không khí trong lành, cảnh đẹp nên thơ, dưới cái nắng vàng những trái mận đỏ bóng lấp lánh. Một bóng dáng cao gầy từng bước từng bước đến gần cô.

Trái tim Thảo Vi có chút đập loạn lo lắng

Người đó có phải anh

Người cho em thời gian đẹp đẽ nhất

Cũng cướp mất tình yêu và tuổi trẻ

Giữa hai chúng ta là ai nợ ai

Là anh hay là em

2. Chương 1-2

“Chị Vi hoa lại tới kìa” Thu Hằng bàn bên cạnh có chút đố kị nói với Thảo Vi, cô ta luôn cảm thấy mình giỏi hơn Thảo Vi nhưng không hiểu sao trưởng phòng lại luôn ưu tiên cho Thảo Vi nhiều hơn, sắp tới còn định đề bạt Thảo Vi lên làm phó phòng điều thật không công bằng.

Chính vì vậy cô ta luôn tìm mọi cách nói móc Thảo Vi.

“Cảm ơn” Thảo Vi nhận bó hoa từ người chuyển phát mà cười trừ, kể từ hai tháng trước cứ thứ sáu hàng tuần đều đặn cô sẽ nhận được một bó hoa như vậy, người ngoài đều cảm thấy cô thật hạnh phúc, nhưng chỉ cô mới biết mối quan hệ hiện tại của cô là như thế nào.

Nó là gì nhỉ? Hình như chính cô cũng không thể giải thích nổi.

Ngày hôm đó cô đã nói rất rõ ràng, từ chối anh ta nhưng chẳng hiểu sao mọi chuyện lại thành như bây giờ. Mọi thứ dường như trở thành một quy tắc.

Thứ sáu một bó hoa hồng kèm một lời chúc mà cô tin chắc không phải anh ta viết.

Thứ bảy một bữa ăn tối, chủ nhật đi xem phim.

Tuần tự đến mức khiến cô cảm thấy nó giống như một công việc của mình vậy.

Ban đầu cô có chút cự tuyệt chuyện này nhưng lại nể mặt trưởng phòng giới thiệu mà không thẳng thừng từ chối.

Nhưng càng về sau cô lại càng bị thỏa thuận của anh ta làm siêu lòng: “Kết hôn thôi không yêu đương không sinh con” Đó thực sự là những điều mà cô cần vào lúc này.

Thực sự cô cũng cần một người chồng trên danh nghĩa, cô không muốn để bố mẹ quá lo lắng.

Một người con gái bị bạn trai bỏ rơi lại không thể lấy chồng, nó sẽ trở thành một nỗi xấu hổ rất lớn mà bố mẹ cô không thể nào vượt qua.

Thế nên, cứ như vậy đi, anh ta cũng không phải là người xấu.

Đặt bó hoa xuống bàn cô nhấn một tin nhắn cảm ơn cho anh ta dù biết anh ta cũng chẳng thêm để ý.

Sau bữa trưa, Thảo Vi trở lại công ty hoàn thành báo cáo thì nghe được một đoạn hội thoại làm cô phải nín nhịn lắm mới không phát ra tiếng cười.

Hai người này trí tưởng tượng cũng quá cao siêu rồi.

“Chị Hằng em nghe nói trưởng phòng định thăng chức cho cô ta sao”

“ Chắc là vậy rồi”

“ Em thấy chẳng công bằng rõ ràng là chị làm việc tốt hơn cô ta tính tình cũng tốt hơn cô ta kia mà” “sao cô ta lại được đề bạt chứ”

“ Người ta là có chỗ dựa mà” Thu Hằng bĩu môi nói nếu không có người chống lưng cho Thảo Vi, cô ta không tin mình lại thua Thảo Vi.

“Chị nói là trưởng phòng sao” cô nhân viên kia có vẻ không tin tưởng cho lắm nghe nói trưởng phòng rất sợ vợ mà.

“Còn không phải sao, biết bao lần chị thấy hai người cùng vào nhà nghỉ mà, thế nên trưởng phòng mới thiên vị cô ta như thế.” Thu Hằng căm tức nói nếu không phải trưởng phòng cũ thất thế thì đến phiên họ lên mặt sao.

“Ha ha” thực sự kìm lòng không nổi Thảo Vi cười lớn cô và trưởng phòng vào nhà nghỉ cùng nhau khi nào mà cô lại không biết thế nhỉ?

“ Thực sự xin lỗi làm phiền hai người rồi” Cũng không muốn tốn thời gian tranh cãi với họ, dù sao trong công ty lời đồn là không thể thiếu.

“Chị ơi, cô ta nghe thấy rồi giờ làm sao đây, liệu có nói với trưởng phòng không” cô nhân viên có chút sợ hãi hỏi Thu Hằng, nhưng mà chính Thu Hằng cũng không biết làm sao, chưa bao giờ cô ta gặp phải tình cảnh như hiện tại.

Nói xấu bị người ta phát hiện, thế nên lo quá mất khôn cô ta lớn tiếng nói.

“Cô giả vờ cái gì, điều chúng tôi nói chẳng lẽ sai sao” “Cả công ty đều biết rõ cô là loại người gì”

“Nếu không phải thế làm gì mà ngay cả ngày cưới cũng đã chọn mà còn bị người ta đá, nhưng mà cũng thấy tội cho cô bị một tên bám váy phụ nữ đá” Thu Hằng nói xong có chút vui sướng, cô không tin không thể

làm cho Thảo Vi xấu hổ, bản thân làm chuyện xấu mà còn tỏ vẻ thanh cao à, hôm nay nhất định sẽ làm cho cô ta không có mặt mũi đi làm.

Thảo Vi xoay người mỉm cười thật tươi mà bước đến gần cô ta, người khôn ngoan sẽ biết nên nói gì và không nên nói gì.

“Không phải cô cũng từng tán tỉnh tên bá mồm phụ nữ ấy sao” “À hình như anh ấy không thích cô thì phải, chẳng lẽ vì cô không mặc nổi váy sao” Cô vẫn chưa quên chuyện cô ta theo ở sau lưng cô theo đuổi Hoàng Quân, cho dù là anh bỏ rơi cô, cô cũng không cho phép cô ta nói xấu anh.

Điều này thực là đả kích lớn cho Thu Hằng cô ta tức đến tái mặt, thực sự chưa bao giờ cô ta dám mặc váy hay đồ hở tay, bởi vì trên tay và chân cô có một vết bỏng lớn do lúc nhỏ nghịch lửa.

Nó khiến cô ta luôn cảm thấy tự ti và luôn xem những cô gái xinh đẹp là thù địch, bởi vì cô ta luôn cảm thấy họ chỉ biết sử dụng nhan sắc của mình để đổi lấy cái này cái kia.

“Cô... Cô tôi như thế thì sao cũng không đáng xấu hổ bằng cái loại con gái chuyên dùng nhan sắc đổi lấy hợp đồng, còn không bằng gái đứng đường”.

Một số người sau khi nghỉ trưa cũng đã trở lại tất cả nghe vậy đều có chút hài lòng, hai mỹ nhân cãi nhau đúng là một màn khó gặp nhé.

Dù biết họ luôn tranh đấu với nhau nhưng mà trực diện thế này đúng là chưa từng thấy.

Thảo Vi nhìn đoàn người đang tiến vào, không muốn diễn trò cho người khác xem, nên bỏ đi.

Nhưng mà cây muốn lặng mà gió chẳng yên. Thu Hằng thấy cô không nói gì nghĩ cô bị nói trúng tim đen mà im lặng nên càng lúc càng thêm lần tới tiếp tục nói bóng nói gió.

“Thế nào giờ trưởng phòng lấy vợ nên lại ve vãn “đại gia” đến mặt cũng không dám lộ diện hay sao, nhưng mà thôi đi dù sao người ta cũng có nhiều tiền mà ha ha” Thu Hằng cảm thấy rất khó chịu mấy tháng trước cô còn cảm thấy hả hê khi Thảo Vi bị đá còn châm chọc được mấy câu ai dè chỉ được có mấy bữa mà cô ta lại có bạn trai mới còn giàu có lãng mạn làm cho mọi người đều ngưỡng mộ. Điều đó làm cho cô rất không thoải mái.

Cái con nhỏ này ngoài chút tài năng về mỹ thuật ra thì chẳng được nước gì, xuất ngày chỉ biết đồ kị mà không chịu cố gắng thật uống phí tài năng. Thảo Vi than thầm.

Cô ta luôn ở sau lưng cô nói mấy lời khó nghe cô cũng không so đo, nhường nhịn cũng đã nhường nhịn mấy năm rồi, đừng tưởng cô sợ cô ta.

Thảo Vi nhìn đám đông mà hất mặt lên tỏ vẻ trào phúng “Nghe cô nói có vẻ thêm muốn lắm nhỉ nhưng mà ĐẠI GIA ấy à đều không ai thích cô đâu, ngay cả người bình thường cũng thế thôi” “Đồ quái vật”

Xấu xí không phải là cái tội mà sự tự ti mới là cái tội.

“ Cô im ngay tôi đánh chết cô” Thu Hằng không kìm nổi lao lên đánh Thảo Vi, cả đời cô ta luôn rất sợ người khác nói mình là quái vật.

“Anh sợ em rồi đấy” Vừa bôi thuốc sát trùng lên mặt Thảo Vi trưởng phòng vừa than thở, quen nhau năm năm chưa từng thấy cô gái này ghê gớm đến vậy.

“Hi hi còn không phải anh dạy em sao cái gì cũng phải nhịn nhưng mà nhịn không được thì phải đánh hả” Thảo Vi nói lại lời mà trước kia trưởng phòng nói với cô.

Năm trước cô bước vào công ty lúc ấy cạnh tranh rất nhiều, tất cả mọi người đều không ưa mấy đứa học ở trường ngoại thành như cô nên áp lực rất lớn. Công việc nhiều lúc quá mệt mỏi mà cô lại không dám làm phiền đến Hoàng Quân nên chỉ biết trốn trong góc mà khóc thầm. Cũng là anh lúc ấy đã an ủi động viên cô.

Khi ấy anh cũng đã làm đến phó phòng nhưng mà lại không được trưởng phòng trọng dụng, nên tình cảnh cũng chẳng hơn cô là mấy.

Sau đó anh nhận cô là đệ tử hai người cùng nhau vất vả cố gắng mà có được vị trí ổn định như ngày hôm nay.

Thế nên tình cảm thân thiết của hai người cùng với sự ưu ái của anh dành cho cô đã làm cho quan hệ của cả hai trở nên rất mật mờ trong mắt người ngoài.

“Cô thôi đi cho anh nhờ” Anh dí mạnh vào vết thương coi như trừng phạt cô, lúc nào tính cách cũng khắc nghiệt như vậy, chịu thiệt thòi cũng không muốn giải thích, tuy không để mình bị thiệt bao giờ nhưng mà cứ như thế cũng chẳng tốt chút nào.

“ Chuyện của em với Nam thế nào ”

“ Cũng bình thường ạ ” Thảo Vi thờ ơ nói.

“ Cậu ấy là người tốt ” Tuy rằng gần mười năm vẫn chưa gặp lại nhưng mà anh vẫn luôn tin người được nuôi dạy tốt như vậy sẽ không thể trở thành người xấu.

Mong rằng cả hai sẽ có kết thúc tốt đẹp.

Tối thứ bảy sau đi mua sắm một lượt, Thảo Vi rẽ vào một hiệu thuốc mua chút thuốc tiêu hóa cho Phương Nam, tuần trước hai người đi xem phim có thấy anh nói qua chuyện bản thân thường xuyên bị đau giữa bụng, triệu chứng rất giống đau dạ dày. Trước kia khi quen Hoàng Quân cô cũng biết chút ít nên quyết định mua cho anh ta chút thuốc, cũng không biết anh ta có uống không nhưng dù sao cũng quyết định ở cùng nhau. Vẫn nên quan tâm anh ta một chút.

Bây giờ tối, quán ăn cũng không mấy đông đúc, Thảo Vi rất nhanh tìm thấy chỗ ngồi của Phương Nam.

Anh ta ngồi gần cửa sổ có chút ánh đèn đường từ bên ngoài hắt vào tạo chút cảm giác ấm áp bao quanh.

Giống như những lần khác anh ta vẫn luôn ngồi rất nghiêm chỉnh xem tài liệu gì đó, một chút chờ mong cũng không có.

“ Xin lỗi lại để anh phải chờ rồi ” Thảo Vi ái ngại lên tiếng.

“ Không sao là anh đến sớm thôi, mặt em bị sao vậy ” Nhìn thấy vài vết băng bó trên mặt cô Phương Nam hỏi, tuy câu hỏi có vẻ rất quan tâm nhưng mà trên gương mặt anh biểu cảm quan tâm lại không hề có.

Nó tạo ra một bầu không khí có vẻ rất giả tạo.

Thảo Vi lắc đầu ý bảo không sao anh ta cũng không hỏi nhiều nữa hai người cứ như vậy mà ngồi ăn. Thức ăn được dọn ra đầy đủ, cả hai không ai nói với ai câu nào chỉ chăm chú thưởng thức các món ăn. Có vẻ như anh ta cũng không phải là người thích ăn món ăn Tây nhưng không hiểu sao lần nào bọn họ cũng đều ăn thức ăn Tây.

Ăn được nửa chừng cơn đau bụng của anh ta lại tái phát, Thảo Vi lấy từ trong túi nhỏ một hộp thuốc nhỏ bản thân mới mua đưa cho anh ta nói: “ Đây là thuốc tiêu hóa, em thấy cũng tốt anh uống thử xem thế nào. ”

Sau đó cô xoay hộp thuốc lấy ra hai viên đưa cho anh ta.

Phương Nam cũng không cự tuyệt uống ực một cái, sau đó cố gắng khoảng mười lăm phút thì đỡ hơn.

Sau khi kết thúc bữa ăn thì anh đưa cô đi dạo, khoảng chừng cũng đến nửa năm nay anh chưa từng đi dạo công viên nhiều như vậy. Mấy bạn gái trước kia thì đi chưa được nửa vòng đã đòi về nhà, có người còn chỉ mới ăn xong đã đòi về. Dường như tất cả họ đều cảm thấy anh rất nhàm chán.

Riêng đối với Thảo Vi cô lại cảm thấy rất thư thái, trong nhịp chạy vội vàng của xã hội có đôi khi cô cũng muốn có một người cùng cô lặng lẽ bước đi như vậy.

Sau khi đưa Thảo Vi đến trước cổng nhà thì Phương Nam quay đầu xe, giữa họ chẳng có quyền luyến yêu thương mà dường như chỉ là trách nhiệm.

Mở cánh cửa lớn, nhìn căn phòng rộng lớn mà chống trờn, cô từng nghĩ đây có lẽ sẽ là tổ ấm tương lai của mình và Hoàng Quân.

Mấy tháng trước ở nơi đây cô còn ôm cánh tay anh mà vẽ lên viễn cảnh trong tương lai của hai người, thế mà giờ phút này lại chỉ còn có mình cô với căn nhà trống rỗng này.

Nằm miên man suy nghĩ, Thảo Vi bỗng nhớ đến ngày đầu tiên cô và Vũ Lâm dọn về sống cùng nhau.

Đó là vào năm ba đại học, cũng là hơn một năm họ quen nhau. Ngày ấy cô cũng chưa từng nghĩ việc ấy là đúng hay sai chỉ cảm thấy hai người yêu nhau, sống cùng nhau là rất bình thường, cũng không bao giờ nghĩ sẽ phải hối hận vì nó. Chỉ tiếc là sau đó ít lâu nó lại trở thành cơn ác mộng xuất đời của cô.

Lúc ấy căn phòng là do Vũ Lâm thuê, nó không được rộng như căn nhà hiện tại như đối với sinh viên các cô lúc ấy hẳn được coi là đại gia đi.

Lúc ấy cô cũng không biết gì nhiều về gia đình Vũ Lâm chỉ cảm thấy anh ấy chi tiêu rất hào phóng, có đôi lúc hai người cũng sẽ vì chuyện này mà cãi nhau.

Nhưng tuyệt nhiên anh chưa một lần đề cập với cô về gia cảnh của mình, chỉ đến khi anh sang Mỹ cô mới hay gia đình anh giàu có cỡ nào.

Buổi tối hôm ấy sau khi chuyển phòng xong cả hai người đều mệt lả, cô gối đầu lên tay anh nhìn một lượt căn phòng hơn mười mét vuông. Xung quanh họ là đầy những túi nhỏ, túi to đồ đạc, bức tường gạch thô sơ. Ngắm nhìn một lúc, cô nghiêng người hỏi anh: “Đây là nhà của chúng ta sao”, cảm giác của cô lúc ấy rất không chân thực.

Anh nhắm mắt gật đầu với cô: “Ừ” Sau đó lại cười hạnh phúc mà nói: “Sau này sẽ tốt em ở đây”

Cô nghe xong thì cười hi hi, rồi dấm anh một cái nhẹ bảo anh mơ đi, sau cùng lại ôm lấy anh mà cười mãn nguyện.

Cứ như thế hai người ngủ quên lúc nào không hay.

Sáng sớm ngày hôm sau khi cô vẫn còn đang ngủ nướng đã bị anh đánh thức bằng một tiếng chuông không thể to hơn. Cô vừa ngái ngủ vừa phải bò vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Anh đứng ngoài chỉ có thể nhìn cô mà cười bao che.

Đến khi cô ra ngoài đã thấy Vũ Lâm chuẩn bị sẵn một món trứng rán, tuy rằng không đủ no nhưng vẫn làm cô rất cảm động. Mãi đến sau này khi về ở chung cô mới hay anh chỉ biết nấu duy nhất một món này.

Bữa sáng của họ kết thúc rất nhanh chóng, tiếp sau đó cô bị anh kéo đi mua đồ dùng chung nào là cốc chén ly tất cả đều là đồ đôi, tuy bị Phương Nam chê lên chê xuống nhưng cô vẫn cảm thấy thật vui vẻ.

Khi họ trở về đã 11 giờ trưa, vì đã ăn ở ngoài lại cảm thấy không buồn ngủ nên cô cứ như vậy kéo anh đi dán tường. Màu sắc khi ấy họ chọn là màu gì nhỉ? Là màu lam, màu mà anh thích nhất.

Vì anh khá cao nên hầu hết chỗ cao đều do anh dán còn cô chỉ có thể cúi đầu dán bên dưới.

Từng tờ từng tờ giấy được dán lên làm cho căn phòng trở nên sáng sủa hẳn lên.

Xong! Thảo Vi thở ra một hơi, quay mặt ra liền bắt gặp gương mặt anh đang tiến gần đến cô. Thấy vậy cô có chút ngại ngùng mà hỏi: “Anh làm gì vậy”.

Nhưng mà anh thì không hề đáp lại cô một câu bởi vì giây kế tiếp dưới cái nắng hè hắt vào qua khe cửa sổ anh hôn cô.

Không phải nụ hôn vụng về khờ dại thừa ban đầu cũng không phải nụ hôn cuối cùng đầy phai nhạt, nó mãnh liệt giống như tình yêu hiện tại của cả hai.

Yêu và chỉ biết đến yêu.

3. Chương 2: Phần 2

“Trong cuộc đời mỗi người đều có một giấc mơ không thể thực hiện, ở bên em chính là giấc mơ mà cả đời này tôi cũng không thể làm được”

Tôi quen cô ấy và một ngày mưa đầu xuân, trong phòng bệnh đơn sơ đầy mùi photpho, cô ấy nở một nụ cười hiền dịu nhìn tôi.

Giây phút ấy tôi giống như một kẻ bơ vơ tìm được chỗ bám víu.

Cô ấy tựa như nữ thần may mắn trong cuộc đời tôi. Khi cô ấy xuất hiện thì mọi may mắn đều đến.

Tôi tìm được một việc làm mới, có những ngày tháng tươi đẹp hơn.

Ngày ấy, ngày mà tôi tiếp tục bán máu lần thứ...lần thứ mấy nhỉ? chính tôi cũng không rõ, cái ngày mà dường như tôi cảm thấy máu trong người sẽ bị rút sạch nhưng mà bản thân lại chẳng biết phải làm sao.

Bởi vì tôi cần tiền, tôi cần đi học, tôi cần thoát khỏi cảnh cơ cực nghèo nàn.

Thế nên bất chấp quy tắc an toàn truyền máu mà bản thân thuộc lâu lâu, tôi vẫn bán máu.

Thế rồi chuyện gì đến cũng phải đến. Tôi bị ngắt xủ.

Khi tôi tỉnh lại người con gái tựa như thiên thần ấy đã xuất hiện trước mắt tôi.

Cô ấy cười hỏi: “Cậu tỉnh rồi sao!” Giọng cô ấy rất ấm, ánh mắt thì trong veo nhìn tôi.

Mà tôi khi ấy một chút tự nhiên cũng không có, chỉ biết ngập ngừng nói mấy lời cảm ơn.

Sau đó hai kẻ học hai chuyên ngành chẳng có tí liên quan như hai chúng tôi không hiểu sao lại có thể gặp nhau nhiều đến thế.

Lần đầu tiên gặp lại là ở trước cửa phòng hiệu bộ khi cả hai đi đóng tiền học và lại một lần nữa cô là người bắt chuyện trước, lần thứ hai là ở nhà sách, thì ra chúng tôi lại có chung sở thích. Lần thứ ba rồi lần thứ tư, thứ năm nữa,.. Số lần chúng tôi gặp mặt càng lúc càng nhiều thêm.

Và chẳng biết từ khi nào bóng hình cô ấy lại trở nên sâu đậm trong lòng tôi đến vậy, mỗi ngày dù là đi làm hay đi học tôi cũng sẽ thường xuyên vu vơ mà nhớ đến cô ấy.

Mỗi lời cô ấy nói dường như cũng sẽ khắc sâu vào trong tâm trí của tôi.

Thế nên lấy hết can đảm tôi tỏ tình với cô gái ấy.

Ngày đó là trước kỳ thi cuối kỳ một tháng, tôi hẹn cô ấy đến một quán cà phê mà cô ấy từng nói thích, lặng lẽ đưa cho cô ấy mảnh giấy viết ba chữ “Tổ thích cậu.”

Cô ấy nhìn tôi có chút khó xử, nhưng rất nhanh đưa lại tờ giấy cho tôi như một lời từ chối cô ấy nói “Bây giờ tớ chỉ muốn chuyên tâm vào việc học không muốn yêu đương.”

Đến tận bây giờ tôi mới hiểu khi một người con gái nói như vậy không phải là mà chỉ cho bạn một cơ hội mà là một lời từ chối mềm mại nhất.

Mềm mại đến nỗi khiến tôi xót xa.

Nhưng mà lúc ấy tôi quá trẻ để hiểu điều đó, với tôi câu nói đó như một lời hứa hẹn thế nên tôi vẫn cứ lặng lẽ theo sau cô ấy, mặc cho cô ấy có chút tránh né tôi.

Kỳ thi đến, mỗi người có một công việc riêng.

Chúng tôi ít gặp nhau hơn, nhưng mà có đôi lúc vô tình tôi nhìn thấy cô ấy trên sân trường. Cô ấy trông có vẻ mệt mỏi và buồn bã.

Nhưng tôi lại chẳng dám bước đến, an ủi cô ấy. Dần dần cô ấy càng trở nên tiêu tụy hơn. Khuôn mặt xanh xao hốc hác. Chẳng thể nào nhận ra được cô gái hay cười ngày ngỗ mà tôi quen biết.

Cho đến khi kỳ thi kết thúc chúng tôi vẫn không có cơ hội gặp mặt, cô ấy dường như biến mất khỏi thế giới của tôi, chẳng thể liên lạc.

Tôi thì theo một anh khóa trên đến làm việc ở một phòng khám tư ở trong thành phố. Còn cô thì dường như bốc hơi. Ngay cả bạn bè cũng không ai hay biết.

Cuối hạ, khi mà những chiếc lá bắt đầu rụng, cũng là lúc tôi chuẩn bị trở về trường học, nỗi mong nhớ được gặp lại cô gái ấy lại càng tăng lên.

Thế nhưng ngày gặp lại của tôi và cô ấy sao lại đau đớn xót xa đến thế.

Đó là một ngày mưa, mưa rất lớn, cô ấy được người ta đưa vào bệnh viện mà tôi làm thêm. Toàn thân em ướt sũng nửa người dưới toàn bộ đều là máu, máu loang lổ nhuộm đỏ chiếc váy trắng trắng tinh khôi mà cô ấy mặc.

Sắc đỏ ấy đến tận bây giờ vẫn cứ ám ảnh tôi.

Đứa bé không giữ được.

Tôi không phải phụ nữ, cũng chưa có con cái để hiểu được nỗi đau của em lúc ấy thế nào! Nhưng mà tôi hiểu được cảm giác đau đớn khi một người thân của mình ra đi.

Nỗi đau ấy nhưng hàng vạn hàng nghìn con dao đâm vào trái tim, từng nhát từng nhát đều đau nhói.

Khi cô ấy tỉnh lại đã là một ngày sau đó, phản ứng đầu tiên của cô ấy là sờ bụng, sau đó có chút bờ ngỡ không quen, rồi im lặng chứ không hề kêu khóc như người khác, cô ấy chỉ nhắm chặt mắt nằm bất động ở đó.

Mặc cho tôi an ủi động viên thế nào cô ấy vẫn cứ yên lặng như vậy.

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy, cũng không biết bố đứa trẻ đó là ai? Nhưng mà trong suốt thời gian ở đó vẫn chỉ có mình cô ấy không hề có ai xuất hiện.

Sau khi trở lại trường học, những thông tin cô ấy bị lừa tình, nạo thai lại được lan truyền rộng khắp, không khoa nào là không biết.

Thương hại có, miệt thị cô, dường như đâu đâu cũng bàn tán về đề tài này.

Lời đồn đại này là do Diệu Linh một chị khóa trên từng rất thân thiết với cô ấy truyền ra.

Mãi sau này tôi mới biết được nguyên nhân thực sự là do Vũ Lâm, cha của đứa bé.

Anh ta bắt cá hai tay khiến cho hai người từ thân thiết trở nên xa lạ và thù địch nhau.

Phải mất một tháng sau khi Diệu Linh đi Anh thì mọi chuyện mới lắng xuống. Tuy nhiên vẫn có một bộ phận xa lánh và miệt thị cô ấy.

Đối với những những năm 2008, 2009 thì việc không chồng mà chữa là rất kinh khủng.

Tất cả mọi người dường như đều không chấp nhận được chuyện này.

Nhưng mà tôi không quan tâm đối với tôi cô ấy vẫn là hoàn mỹ nhất. Một cô gái vui tươi thích giúp đỡ người khác.

Thế nên tôi vẫn kề bên cô ấy đón nhận những góc cạnh sắc bén của cô ấy. Cùng cô ấy vượt qua mọi khó khăn.

Và tôi đã nghĩ cả cuộc đời này sẽ không còn gì chia cách được chúng tôi.

Nhưng mà, tôi đã nhầm.

Chia cách chúng tôi không phải là ai khác mà là chính sự tham vọng của tôi.

Tham vọng của con người là vô hạn.

Khi còn bé tôi mơ ước cả nhà có đủ cơm ăn. Khi đủ cơm ăn tôi lại muốn có một ngôi nhà lớn, khi có ngôi nhà lớn tôi lại muốn nhiều hơn thế,..

Và cứ như thế tôi chạy theo từng giấc mơ của mình, càng chạy càng xa điểm xuất phát mà tôi muốn dừng.

Khi có được cuộc sống no đủ và người tôi yêu thương ở bên cạnh tôi lại muốn có được một địa vị cao hơn.

Tôi muốn được người người ngưỡng mộ, để không một ai có thể chế diễu tôi nữa.

Thế nên tôi chỉ có thể đánh đổi tình yêu... và từ bỏ em.

Trong cuộc đời mỗi người đều có một giấc mơ không thể thực hiện, và ở bên em chính là giấc mơ mà cả đời này tôi cũng không thể làm được.

Lời hứa ấy tôi không thể hoàn thành, thật xin lỗi em, người con gái tôi yêu đã yêu, đang yêu và mãi yêu.

“Em nói đi em có yêu tôi một chút nào không?” Hoàng Quân ghì chặt Thảo Vi vào sát bức tường mà hét lên.

Một chút, một chút thôi cũng đủ để anh từ bỏ tất cả mà trở lại bên cô. Ánh mắt anh đỏ ngầu nhìn cô chăm chăm như tìm kiếm chút yêu thương mong manh mà cô có thể dành cho anh.

Bởi vì anh hối hận rồi hối hận vì từ bỏ cô để chọn cái chức vị hư danh kia, để chọn một cuộc sống giàu sang khiến anh không thể thở nổi.

Chỉ cần nghĩ đến ngày mai phải cưới một người khác là anh lại cảm thấy trái tim mình đau nhói.

Thế nên anh chỉ cần một chút một chút tình yêu mà thôi.

Thảo Vi nhìn anh, chẳng thể nói nên lời. Họ đã từng ở bên nhau sáu năm cùng trải qua đã bao nhiêu chuyện, cũng đã tính đến cả ngày đám cưới nhưng mà thực sự cô vẫn không thể yêu anh.

Xuất sáu năm bên nhau cô luôn cố gắng diễn tốt vai bạn gái của anh, nhắc nhở bản thân phải yêu anh, yêu anh, nhưng mà bản thân cô lại không làm được.

Khi anh nói lời chia tay, tuy có chút hụt hẫng nhưng trái tim cô không hề cảm thấy đau đớn, cô cảm thấy bản thân như được giải thoát.

Thế nên cô chỉ có thể cho anh một câu xin lỗi: “ Em xin lỗi, em xin lỗi....”

Sáu năm rồi chẳng lẽ một chút yêu thương cũng không có sao. Hoàng Quân buông thông hai tay như không thể tin nổi.

Anh từng bước từng bước lùi lại phía sau, ánh mắt trở nên vô hồn.

Thảo Vi đưa tay định an ủi anh nhưng mà còn chưa kịp chạm vào anh đã một lần nữa bị anh đẩy vào bức tường đá phía sau.

Giấy kế tiếp anh giống như một con thú lao vào cô, hôn cô một cách dồn dập.

“Tại sao? Tại sao không yêu anh”

“Anh vì em mà đi đến con đường này, anh đau khổ lắm em có biết không?”

“Tại sao không thể thương hại anh một chút mà níu giữ anh”

“Chỉ cần em bỏ ra một chút tình cảm mà em đã dành cho cậu ta thì anh cũng không đến nước này.”

“Em có thể vì cậu ta mà đi bộ mười hai cây số để đến sân bay để cầu xin cậu ta ở lại mà tại sao không thể nói một câu thôi với anh”

“Anh hận em, anh hận em lắm em có biết không hả” “Đến tận bây giờ em vẫn yêu cậu ta bức tranh đó em vẫn không nỡ vứt đi.”

“Nhưng mà cậu ta yêu em sao, chỉ có anh chỉ có anh mới như đồ ngốc yêu em đến điên dại.” Hoàng Quân vừa nói vừa như một con thú vừa hôn vừa cắn Thảo Vi, mặc cho cô có đẩy anh ra cỡ nào cũng không được.

Thảo Vi cảm thấy toàn thân như bất lực, trái tim thì đau đớn. Nước mắt cứ thế lăn dài trên mặt. Cô có thể chống đối với cả thế giới nhưng mà với anh cô lại không thể làm gì

Bởi vì cô vẫn luôn cảm thấy nợ anh! Nợ anh tình yêu và thanh xuân.

“Bụp” Hoàng Quân đột nhiên bị kéo ra, sau đó một cú đấm thẳng vào mặt khiến anh ngã nhào ra trước. Rất nhanh Thảo Vi rơi vào một vòng tay xa lạ. Sau khi đỡ cô ổn định đứng dậy, người đó liền mặc cho cô chiếc áo khoác của mình.

Hoàng Quân có chút choáng váng chưa hiểu chuyện gì vừa ngẩng lên liền bị dáng vẻ cao lớn thần bí của người phía trước làm giật mình.

Phương Nam cúi đầu nhìn người đàn ông đã từng thấy qua một lần nhẹ nhàng nói: “Đáng sợ nhất không phải là không yêu mà là yêu không đủ sâu đậm, bởi vì không đủ sâu đậm nên không thể bao dung và cảm thông cho đối phương, bởi vì không đủ sâu đậm nên khi chia ly mới có thể đổ mọi lỗi lầm cho đối phương.”

“Đó không phải tình yêu mà chỉ là sự ích kỷ.”

Nói xong Phương Nam liền ôm Thảo Vi rời đi chỉ để lại mình Hoàng Quân vẫn ngồi đó nhưng người mất hồn.

“Anh ấy trước đây không phải người như thế!” Thảo Vi đau lòng nói ra lời biện hộ cho Hoàng Quân. Trước đây Hoàng Quân không phải như thế này.

Ngày đó anh ấy từng một chàng trai dân tộc đầy nghị lực. Trước khi họ gặp mặt trong bệnh viện đã vô số lần cô nghe các bạn bè trong trường khen anh.

Anh sinh ra trong một gia đình không mấy giàu sang, thế nên lên đại học anh phải cố gắng làm thêm để duy trì việc học, từng việc anh làm đều khiến cô cảm thấy rất khâm phục.

Thế nên cô đã rất vui khi hai người trở thành bạn thân. Sau khi Tường Vi vào Nam để theo đuổi con đường người mẫu hai người dường như đã mất liên lạc với nhau. Khi đó cô và Vũ Lâm lại không có cùng nhiều sở thích nên đôi khi khiến họ nảy sinh cãi vã.

Thế nên khi có Hoàng Quân làm bạn cô lại cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Cùng với sáu năm bên nhau cô chưa từng nghĩ một ngày anh sẽ thay đổi đến vậy.

“Con người ai rồi cũng sẽ thay đổi, có người tốt lên có kẻ xấu đi đó đều là lựa chọn của chính họ, không thể trách ai.” Phương Nam trầm ngâm nói anh cũng cảm thấy bản thân không nên nói nhiều như vậy nhưng không hiểu sao đột nhiên lại muốn nói ra mấy lời này.

“Cảm ơn!” Sau một lúc lâu im lặng suy nghĩ cô mới nói mấy lời này. Cô cảm nhận được trong lời nói của anh ta sự quan tâm an ủi. Điều đó làm cho cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Thì ra con người anh ta lại ấm áp đến vậy!

Sau đó không ai nói với ai câu nào, cả hai ngồi trong xe mỗi người đều chạy theo những suy nghĩ riêng của mình.

Thảo Vi đột nhiên nhớ đến ngày mới ra trường khi ấy chỉ là nhân viên quèn bị phải đi tiếp rượu, lại gặp phải bọn dè xòm, khi ấy dù chạy thoát được nhưng cảm giác sợ hãi vẫn không thể nào quên được. Lúc ấy cô vẫn luôn mong có được một vòng tay ôm cô an ủi như ngày hôm nay.

Hay khi học đại học bị bạn bè chế giễu cô sẽ có người đứng ra nói lỗi đó không phải do cô.

Cảm giác ấy thật ấm áp!

“Chúng ta hủy bỏ hiệp định trước kia trước không?” Đang mãi mê theo dòng suy nghĩ của mình, Thảo Vi đột nhiên nghe thấy lời nói của Phương Nam, nó làm cô giật mình.

Hủy bỏ hiệp ước! Ý anh ta là sao?

Là chấm dứt dự định kết hôn hay sao.

Trong lòng có chút tiếc nuối nhưng mà cô cũng hiểu một người con trai khi gặp hoàn cảnh thế này sẽ quyết định ra sao, thế nên cô nói được.

Nhưng mà ngay sau đó Phương Nam lại nói: “Chúng ta ký hiệp ước mới, tôi cho cô tình yêu, cô cho tôi tình yêu thế nào.”

Câu nói ấy khiến Thảo Vi sốc đến đơ người.

Cô vẫn không thể nào hiểu hết ý tứ trong lời nói của anh ta. Nhưng mà tình yêu nói cho là có thể cho sao?

“Anh Nam này, tôi không hiểu ý anh là gì nhưng tôi nghĩ tình yêu không phải nói cho là có thể cho được.” Nếu có thể đem cho thì đến hôm nay Hoàng Quân cũng không oán trách cô như vậy.

Nhưng mà Phương Nam lại như không cần câu trả lời của cô. Anh ta chỉ lẳng lặng lái xe. Về bá đạo này cô chưa từng nhìn thấy ở anh ta.

Đột nhiên cô cảm thấy bản thân chưa bao giờ hiểu rõ anh ta.

Trước kia cô vẫn luôn cho rằng anh ta rất lạnh cảm, điều mà anh ta quan tâm duy nhất chính là công việc mà thôi. Nhưng mà hôm nay cô thực sự đã thấy được hai mặt khác của anh, một mặt dịu dàng ấm áp, một mặt lại rất bá đạo tinh quái.

Rốt cuộc đâu mới là con người thật của anh ta?

Hay tất cả đều chỉ là giả.

Xe chạy một vòng lớn đi qua những con phố xa tấp nập, sau đó mới trở lại chung cư. Khác với mọi lần Phương Nam chỉ dừng xe trước cổng đợi cô đi vào liền lái xe đi, lần này anh ta tiễn cô đến tận cửa nhà.

Đứng trước cửa thang máy, cả hai có chút không tự nhiên. Thảo Vi ngập ngừng muốn nói, cô nghĩ cũng nên có hỏi rõ anh ta, nhưng mà có thể nào cũng không mở miệng nổi.

Cứ như vậy cho đến khi anh ta vào thang máy, cánh cửa từ từ đóng lại cô vẫn không nói nổi một câu.

“Tình” khi Thảo Vi vừa mới quyết định sáng mai sẽ nhắn tin cho anh ta từ chối thẳng thắn thì một bóng đen lướt qua chạm vào má cô. Sau đó lại như một cơn gió trở lại trong thang máy để lại một câu không đầu không cuối: “Người yêu nhau đều như vậy phải không? Lần sau tôi sẽ nhớ rõ.”

Sau đó cánh cửa thang máy một lần nữa đóng chặt, trạng thái của Thảo Vi vẫn là đơ toàn tập. Hai má không tự giác mà đỏ ửng.

Cảm giác ươn ướt vẫn còn đọng lại trên má. Dường như cô vẫn không thể chấp nhận nổi chuyện này.

Anh ta hôn cô!

Trái với trạng thái bất ngờ bên ngoài của Thảo Vi, ở trong thang máy Phương Nam lại có chút hưng phấn. Hai tai đỏ ửng, tự lẩm bẩm: “Thì ra hôn má chính là như vậy, cũng không đến nỗi nào nhỉ.” Sau đó lại tự mình cười trộm có vẻ đắc ý.

Đột nhiên trong đầu anh ta lại xuất hiện một câu hỏi.

Hôn môi thế nào nhỉ?

Lần sau thử có được không?

4. Chương 3: Phần 3

“Tình đầu có người trọn vẹn có người dở dang, nhưng mà đó lại là đoạn tình cảm mà mỗi người đều không thể quên.”

Thành phố H vào sáng sớm sẽ là lúc mà bầu không khí trong lành nhất. Đó là khi mà cả thành phố còn chìm trong giấc ngủ, cũng là khi mà những con người không quen nổi sự vội vàng thức giấc.

Năm giờ ba mươi sáng, Phương Nam một mình chạy bộ quanh khu nhà của mình. Không gian ở đây là một trong số ít những nơi có bầu không khí trong lành nhất của thành phố. Cả khu đô thị mới xây này đều được thiết kế mang phong cách Châu Âu cổ kính. Cảm giác giống như lạc vào thế giới cổ tích.

Những người ở khu này đều là người có tiền nhưng lại thiếu đi sự thân thiện, từng người từng người chạy qua Phương Nam nhưng mà chẳng chào nhau lấy một câu.

Dừng chân trước cửa tiệm hoa, Phương Nam nhìn chăm chú những bông cúc đại màu trắng, nó nhỏ bé mong manh mà lại mạnh mẽ kiên cường.

Thật giống mẹ anh, mà cũng giống cô gái ấy.

“ Lấy cho tôi bó hoa này.”

Nhìn từng cánh hoa bé nhỏ li ti nhưng tinh tế lạ thường, Phương Nam bỗng nhớ lại lần đầu tiên nhìn trông thấy Thảo Vi.

Hôm ấy anh như thường lệ lái xe tới công ty, khi chờ đèn đỏ không hiểu sao lại nhìn thấy cảnh một đôi trai gái lướt qua một người con gái, khuôn mặt cô gái lúc ấy thế nào anh không thể nhớ nổi nhưng mà nỗi đau, sự thất vọng anh lại có thể cảm nhận sâu sắc.

Khuôn mặt không tin cùng cam chịu, cô gái lững thững bước đến bức tường gần đấy ngồi thụt vào một góc, nhưng mà một giọt nước mắt cũng không hề rơi.

Đèn xanh đã đỏ mà anh lại không muốn chuyển động xe, mãi cho đến khi có người bấm còi thúc giục.

Cả ngày hôm ấy hình bóng cô gái vẫn luôn quẩn quanh trong đầu anh, có khi là hình ảnh cô gái có khi lại là gương mặt mẹ đầm nước mắt mà nhìn anh. Dù là gì đi nữa cũng làm tim anh thất lại.

Mãi đến hai tháng sau anh mới biết tên cô, Thảo Vi vừa mong manh vừa mạnh mẽ.

Ngày đó anh đến bàn bạc hợp đồng quảng cáo với Nam Á thì tình cờ trông thấy hồ sơ của cô nên dò hỏi: “Cô gái này là ai ạ!”

Anh Phong trưởng phòng thiết kế có chút bất ngờ trả lời: “Ai à là Thảo Vi nhân viên của anh, khá tài giỏi đấy có muốn làm quen không?”

“Cô ấy chia tay bạn trai rồi ạ.”

Tuấn Phong mặt còn đang tươi cười khoe đệ tử ưng ý, nghe vậy mà mặt đơ luôn: “Sao cậu biết, không phải để ý cô ấy chứ.”

“Vâng.”

Phương Nam tự cười chính mình khi ấy không hiểu sao lúc ấy anh lại trả lời như vậy còn có chút ngoài ý muốn mà nhờ Tuấn Phong giới thiệu cô ấy cho mình.

Thế nên sau đó mới có buổi gặp mặt ở thành phố T, bởi vì hối hận về lời đã nói nên anh đã cố ý tránh mặt cô, nhưng không hiểu sao, là vô tình hay hữu ý hai người lại cứ chạm mặt.

Từng lần từng lần chỉ như người dưng.

Nhưng mà sau đó cô ấy lại làm anh thực sự ngạc nhiên về ý tưởng của mình. Nó hoàn toàn chính là điều mà anh muốn biểu đạt khi thiết kế khu nghỉ dưỡng.

Lúc ấy trong đầu anh chợt nghĩ đến một câu.

Chính là tâm ý tương thông, vậy nên anh đã không e ngại mà gửi một lời cầu hôn có chút sỗ sàng, thật may cô không từ chối.

Nghĩ lại chuyện đó miệng anh không tự giác mà mỉm cười.

Đặt bút lên trên tấm thiệp rất lâu mà cũng không thể nghĩ ra một câu mà người bạn trai cần ghi, cuối cùng anh cũng chỉ có thể vẽ một hình trái tim rất nhỏ trong đó.

“Cô gửi đến địa chỉ này giúp tôi.” Phương Nam vừa gài chiếc bút vào chiếc ví da cũ vừa mà nói.

Cô nhân viên nhìn tấm thiệp cảm thấy không đúng lắm nhưng vẫn tươi cười trả lời vâng.

Tám giờ sáng phòng ý tưởng công ty Nam Á bỗng trở nên náo động hơn bao giờ. Sau khi hai người chuyển phát rồi đi, đám nhân viên nữ liền xán lại tám chuyện.

“ Này sao lại hai bó?”

“ Của ai đây.”

“ Không ghi tên.”

“ Sướng nhất chị nhé!”

“ Em cũng muốn được như chị.”

“ ... ”

Thảo Vi tiếp nhận bó hoa không tên, đó là một bó cúc dại màu vàng nhỏ nhắn, đơn giản. Bên trong có một tấm thiệp không đề tên chỉ có một hình trái tim nhỏ xíu ở góc cuối nếu không để ý kỹ chắc hẳn không nhận ra.

Không tự giác được Thảo Vi đưa tay chạm vào hình trái tim nhỏ bé ấy, cô dường như cũng đoán được là ai gửi.

Những lời từ chối đã chuẩn bị từ tối qua không hiểu sao cô lại không còn muốn nói nữa.

Cô cũng cảm nhận được chút gì đó yêu thương ở đây.

Có lẽ nó cũng không khó như cô nghĩ.

“Chỉ là một bó cúc dại thôi sao, chẳng biết có phải chữ chị không đấy, cỏ dại ạ.” Thu Hằng từ sau vụ cãi nhau lần trước, liền không còn giữ hình tượng hiền lành nữa mà mọi lúc mọi nơi nói xỏ cô.

Thảo Vi nghe mãi cũng thấy rất nhàm chỉ tặng cho cô ta một cái nhìn khinh bỉ, rồi ôm lấy bình hoa cúc dại đem về chỗ ngồi của mình.

Thu Hằng rất tức giận nhưng đến giờ làm việc cô ta cũng đành âm ỉc mà quay về chỗ ngồi.

Coi như cũng biết nặng biết nhẹ. Thảo Vi nhìn cô ta khen ngợi. Sau đó liền lấy điện thoại mà nhắn tin cảm ơn Phương Nam.

Ở một văn phòng cách đó không xa, một anh chàng nhân viên trẻ tuổi đang bị sếp mắng đến tái mặt, thì điện thoại trong túi lại vang lên một tiếng tinh.

Trong bầu không khí gần như tĩnh lặng tiếng chuông tin nhắn ấy lại vang vọng đến lạ thường.

Khuôn mặt ông sếp trẻ có chút cau lại: “Điện thoại của tôi.”

Anh chàng nhân viên đang sợ đến run người tháng này lương nhà bán đi không đạt chỉ tiêu làm sếp anh rất tức giận. Mà mỗi lần giận đều như bão tố đến nơi.

“Vâng.” Cổ họng có chút run run anh trả lời.

“Đưa đây.” Sếp lớn ra lệnh.

Đưa điện thoại đến chỗ sếp cảm giác ớn lạnh vẫn không ngớt.

Phương Nam nhận điện thoại từ tay Trần Tú nhìn hiển thị tin nhắn của ngân hàng, thì có chút thất vọng. Rất lâu sau đó anh mới nhìn cậu thanh niên đang sợ sệt hỏi: “ Khụ cô ấy không nhắn tin sao.”

Trần Tú trong lòng ngạc nhiên không thôi, chưa bao giờ thấy anh hỏi đến bất kỳ đối tượng kết hôn nào. Trước đây khi anh báo cáo có bao giờ để ý đâu, thế nên mới hết cô này đến cô kia chán nản mà đá bỏ sếp anh.

Lần này đúng là kì tích mà, thật may trước kia anh đã ở sau lưng sếp xóa đi tin nhắn từ chối đó, nếu không làm gì có chuyện tốt như ngày hôm nay.

Hai người họ chắc chắn là có tiền triển. Ha ha một phần là nhờ công lao của anh đó.

“ Không có ạ! Thông thường phải chín giờ chị ấy mới nhắn tin qua ạ.”

“ừ được rồi cậu ra ngoài làm báo cáo lại đi,...khụ khụ điện thoại này tôi sẽ giữ.” Phương Nam ngượng ngùng nói.

Trần Tú cúi mặt cười thâm trước kia toàn anh nhắn tin thay sếp thôi nhé! Lần này còn đòi điện thoại kia kìa.

Có những chuyện rất rất nhỏ nhặt mà lại làm ta cảm thấy vui mừng khôn xiết, bắt đầu từ ngày hôm ấy mỗi buổi sáng cô sẽ đều nhận được hai bó hoa. Một bó với lời yêu bay bổng còn một bó thì thủy chung chỉ là một hình trái tim nhỏ bé không người hay biết, chỉ là mỗi lần nó sẽ ở một vị trí khác nhau.

Thảo Vi cũng dần dần lấy lại thăng bằng, những chuyện về Hoàng Quân cũng không còn làm cô thấy khó chịu nữa.

Quan hệ của cô cùng Phương Nam cũng có chút chuyển biến không còn gượng gạo như trước.

Mỗi thứ bảy họ sẽ vẫn đi ăn nhưng mà địa điểm sẽ được chọn theo ý cô. Những bộ phim cũng sẽ là cô chọn lựa và quyết định.

Thỉnh thoảng Phương Nam cũng sẽ chủ động nhắn vài tin nhắn cụt ngủn kiểu như:

“Em đang làm việc sao.”

“Tôi đang họp.”

“Ngày thứ chủ nhật tôi sẽ dẫn em đi câu cá.”

“Em làm việc đi.”

Nếu không quen biết cô thực sự không tin nổi người nhắn những tin nhắn như vậy lại là người quản lý khu nghỉ dưỡng cao cấp cơ đấy.

Tối thứ bảy, như thường lệ Thảo Vi và Phương Nam lại đi xem phim. Đứng trước quầy mua vé rất lâu vẫn không thể nào chọn ra nổi một bộ phim mà bản thân thích, bởi vì tuần nào họ cũng đã đi xem rồi.

Cô quay lại nhìn anh thì phát hiện anh đang thất thần nhìn poster phim kinh dị cạnh đấy. Có chút xấu hổ con trai luôn thích xem mấy thể loại này vậy mà cô lại cứ bắt anh xem mấy phim tình cảm cùng cô.

“Cho tôi hai vé phim này.” “Cảm ơn.”

Sau khi nhận vé từ người bán Thảo Vi nhanh chóng kéo anh về phía rạp chiếu. khi bước qua cánh cửa anh có chút ngạc nhiên sau đó lại cảm thấy rất vui.

Bộ phim họ xem là “Vòng tròn sinh tử” Câu chuyện bắt đầu từ một đoạn phim ma sau khi ai xem nó đều sẽ chết trong vòng bảy ngày trừ phi bạn cuốn băng và cho một người khác xem.

Nhân vật chính là một cô gái rất dũng cảm đã cố gắng tìm ra bí mật về cuốn băng đó và phải đối diện với cái chết.

Nhìn cảnh nhân vật nữ phụ bị chết mà Thảo Vi cảm thấy chân tay rã rời.

Từ bé đến lớn cô luôn cảm thấy rất sợ những ma quỷ như vậy. Mắt cô nhắm chặt, nhưng mà những tiếng động bên tai lại càng làm cô sợ hãi.

Cô còn nhớ trước kia mỗi lần đi xem phim ma với Vũ Lâm anh đều ở bên tai cô mà kêu lên sợ hãi làm cô phải la hét theo, cảm xúc lúc ấy là vừa tức giận vừa buồn cười về sự trêu chọc của anh.

Sao anh lại trẻ con như vậy chứ.

Vũ Lâm cũng như đại đa số các bạn nam đều rất thích xem phim ma, thế nên thời gian xem phim của họ đa phần sẽ xem phim ma.

Cho dù xem nhiều thể nào thì cảm giác đáng sợ vẫn cứ đeo bám cô giống như hiện tại.

“A a a.” nước mắt cũng đã chảy ra vì sợ hãi cấp độ này cô thực sự chưa xem bao giờ.

Phương Nam nhìn màn hình không chớp mắt bộ phim này cũng không đến nỗi, trong lòng anh suy nghĩ như vậy. Nhưng mà khi quay sang bên cạnh nhìn cái người co rúm lại thì đột nhiên cảm thấy hình như phim này với một số người thì hơi đáng sợ rồi.

Cầm lấy hai bàn tay đang nắm chặt, Phương Nam bao chặt lấy tay Thảo Vi, xoa nhẹ, vừa xoa vừa nói: “không sao đâu chỉ là phim thôi.” Sau đó lại ở bên tai cô kể ra một số tình tiết còn nói nhìn là biết trước thể này thể kia làm cho Thảo Vi còn sợ hơn.

Nhưng mà Thảo Vi lại cảm thấy cô sẽ không chết vì sợ phim ma mà sẽ chết vì cái giọng kể chuyện của Phương Nam. Nó vừa trầm thấp lại có chút gì rất âm u làm cô thấy rợn tóc gáy.

“Anh im đi.” Thế nên mới có câu nói kiểu như vậy.

Phương Nam nghe xong thì đơ luôn, đây là lần đầu tiên cô lớn giọng như vậy trước anh.

Sau khi bộ phim kết thúc cả hai vẫn không ai chịu nói với ai câu nào cả hai đều cảm thấy rất ngượng ngùng. Bởi vì chẳng biết khi nào họ lại bộc lộ bản chất của bản thân trước mặt đối phương.

Một Phương Nam thích trêu đùa và một Thảo Vi dữ dằn. Đó là điều mà ít ai có thể nhìn thấy ở họ.

Khi đến nhà cô đã là mười một giờ, cả hai vẫn im lặng không nói cảm giác rất ngượng ngùng. Sau đó một lúc lâu Phương Nam mới nói: “Anh về trước đây.”

Nghe vậy Thảo Vi không tự giác ngẩng đầu lại phát hiện anh cũng đang cúi xuống, khoảng cách của hai người lại chưa đến một gang tay.

Trái tim đột nhiên đập liên hồi cô đoán được việc anh muốn làm, dù cô có quen với việc nó thế nào cũng có chút lúng túng bởi vì luôn là anh chủ động cô cúi đầu.

Cuối cùng chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nhắm chặt hai mắt đợi chờ cái hôn từ anh.

Nhưng mà cảm nhận lần này lại khác có chút lưu luyến lạ kì.

“Người mẫu đã chọn ai chưa” Tuấn Phong ngồi chính giữa hỏi.

Cả phòng họp đều yên lặng, mọi người đều cảm thấy rất khó bởi vì bên trên muốn Mike Vũ làm người đại diện nhưng Mike Vũ không hứng thú với hợp đồng trong nước nên không đồng ý.

Mà phía bên trên lại không ưng ý bất kỳ một người mẫu nam nào trong nước nên gây áp lực rất lớn xuống phòng của bọn họ, yêu cầu phải hợp tác với anh chàng kia bằng được.

Mà anh chàng Mike cũng là một truyền kì trong làng mẫu bởi vì tuy chỉ biểu diễn trong một số show nhưng mà danh tiếng lại nổi như cồn, chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã được rất nhiều nhà thiết kế ưa thích.

Thảo Vi nhìn vào những bức hình ít ỏi của anh ta cảm thấy khá quen mắt.

Rất giống Vũ Lâm, nhưng mà Vũ Lâm lại không có mị hoặc như vậy có lẽ là người giống người thôi.

“Không ai có ý kiến gì sao, Thảo Vi việc này em làm đi, nếu thành công chức phó phòng sẽ là của em.” Tuấn Phong nói, việc này tuy khó khăn nhưng mà anh tin tưởng vào cô. Trước kia khi ký hợp đồng với MH thành công nhưng bên nhân sự lại không muốn cho cô lên. Nhưng mà với lần này lại khác đây là người mẫu mà công ty cần đó sẽ là một bước đệm rất tốt mà công ty không thể từ chối.

Mà em gái của anh thì từ thiết kế hay bàn bạc hợp đồng cô đều rất xuất sắc. Anh luôn cảm thấy nếu không học thiết kế cô học kinh tế cũng rất tuyệt.

“Anh Phong như vậy không công bằng nếu người khác thuyết phục được thì sao.” Thu Hằng tràn đầy tự tin nói chỉ cần trưởng phòng đồng ý, cùng với lịch trình ở trong nước của MiKe có trong tay, cô không tin mình không thể giành được vị trí phó phòng.

Tuấn Phong nhìn sang Thảo Vi rồi nhanh chóng đập bàn nói được.

Cuộc chiến của hai tài nữ chính thức bắt đầu. Mà người thắng anh nghĩ chỉ có thể là Thảo Vi.

“Em cảm thấy việc này có tự tin không.” Tuấn Phong vừa lái xe vừa hỏi Thảo Vi, dù anh có tự tin thế nào cũng cảm giác có chút lo lắng, Thu Hằng dù gì cũng có chút tài năng, nếu như giở thủ đoạn thì không gì là không thể xảy ra.

“Em tự tin về bản thân mà.” Cảm nhận được sự quan tâm của anh cô cũng thấy rất an lòng.

Nhưng mà đối với cô chuyện này không phải chuyện quan trọng lúc này.

“Anh quen Phương Nam khi nào, mẹ anh ấy mất khi nào ạ.” Hôm qua khi hai người cùng đi dạo anh ấy từng nói cô rất giống mẹ anh nhưng đến khi cô hỏi thì anh lại có chút né tránh, sau cùng lại chỉ nói đã qua đời.

Cô cảm nhận được anh đang cố giấu đi một nỗi đau rất lớn, mà cô cũng rất muốn san sẻ cùng anh.

Tuấn Phong tròn mắt hỏi: “sao lại quan tâm thế..không phải thích cậu ấy rồi đấy chứ.”

“Nào có.” Nhìn vẻ mặt cỡ của Thảo Vi, Tuấn Phong liền cười đắc ý mà kể ra.

Năm đó cậu là sinh viên trường Kinh tế kỹ thuật ở cạnh khu chung cư nhà Phương Nam, sau khi được bạn bè giới thiệu anh chuyển đến sống ở nhà cậu ta.

Mẹ cậu ta là một phụ nữ trung niên rất xinh đẹp, tính cách bà rất hiền dịu. Ngoài tiền nhà tiền nước bà ấy không hề lấy thêm một đồng tiền ăn dù ngày nào cậu cũng ăn ba bữa cùng họ.

Con trai bà ấy Phương Nam tính cách tuy có chút nghịch ngợm nhưng lại rất hiếu thảo và tốt tính.

Hai mẹ con họ nương tựa nhau mà sống, bà mẹ thì đi trang điểm cho người ta còn con trai thì ngoài giờ đi học còn đi dạy thêm. Cuộc sống tuy vất vả nhưng hai mẹ con họ đều rất vui vẻ.

“Sau khi mẹ cậu ấy bị tai nạn qua đời được một tháng, khu nhà bị dỡ bỏ thì anh cũng không biết cậu ấy đi đâu. Tại sao bây giờ lại phát lên như vậy còn có thể đi du học.”

“Nhưng mà em yên tâm anh cảm thấy cậu ấy không phải người xấu đâu.” Tuấn Phong vừa nói vừa vỗ vai Thảo Vi, nhìn Phương Nam tuy có chút cứng nhắc nhưng chắc chắn không phải người xấu.

Sau khi nghe xong, Thảo Vi chỉ cảm thấy xót xa thay Phương Nam, cuộc sống trước đây của anh vất vả vậy sao.

“Anh MiKe sao tự dưng anh lại muốn về nước chứ, ở đây điều kiện thấp quá đi.” Một anh chàng ăn mặc có chút lòe loẹt nói, vừa nói vừa lấy chiếc khăn buộc cổ che mũi.

Chàng trai tên MiKe lại có vẻ không để tâm đến điều kiện xung quanh. Mắt nhìn thẳng lên trời thì thầm: “Để lấy lại thứ mà tôi đã để quên.”

Chàng trai bên cạnh có chút khó hiểu: “Đồ giá trị à.”

“Đối với tôi nó là vô giá.”

“Thế làm sao mà còn, chỉ sợ người khác đã nhặt rồi cũng nên.”

“Cho dù có thế tôi cũng sẽ giật lại.” MiKe gằn ra từng chữ, đồ của anh đừng mơ ai cướp được.

Cho dù có cướp được anh cũng sẽ cướp lại.

Lần này đừng mơ anh mà anh để mất lần nữa.

5. Chương 4: Phần 4

“Tôi từng nghĩ em cũng chỉ giống như những cô gái khác mà thôi, chia tay một tháng không thể quên thì hai tháng, hai tháng không được thì ba tháng, ba tháng không được thì.....Thế nhưng dù năm năm trôi qua tôi vẫn cứ nhớ em. Đến lúc này dù không muốn thừa nhận tôi cũng phải tin rằng cho dù có mười năm nữa đi qua tôi cũng sẽ chẳng thể quên nổi em.”

Dưới ánh hoàng hôn dịu dàng nơi thành phố biển xinh đẹp, Thảo Vi và Phương Nam tay trong tay đi dọc bãi biển, những dấu chân của họ hằn sâu trên cát song song mà bất tận.

Nhìn từng con sóng vỗ lên bờ cát, Phương Nam quay đầu hỏi Thảo Vi: “Em có cảm thấy ở bên anh rất nhàm chán không.” Những cô gái trước kia luôn nói anh như vậy, ở bên anh lúc nào cũng chỉ có công việc và công việc, anh sợ cô cũng cảm thấy như vậy.

“Sao anh lại hỏi vậy?” Thảo Vi khó hiểu hỏi lại, ở bên anh lúc nào cô cũng cảm thấy rất bình yên.

Phương Nam khó khăn diễn tả: “Thì lúc nào cũng công việc, ngay cả đi hẹn hò lại còn kèm theo đi khảo sát.” Những cô gái trước kia người chịu đựng giỏi lắm cũng chỉ đến ba tháng mà anh và Thảo Vi lại có thể kéo dài đến hơn nửa năm. Mà cảm giác hiện tại rất tốt, anh không muốn thấy đổi.

Thảo Vi phì cười thì ra là chuyện này: “Em cảm thấy rất tốt mà.” Sao anh lại quan trọng hóa lên vậy, dù anh nói là đi khảo sát nhưng mà thời gian phần lớn vẫn là dẫn cô đi chơi mà.

“Thật sao? Vậy thì tốt.” Thở phào nhẹ nhõm Phương Nam nói thêm: “ Nếu có gì làm em không thích em phải nói đó trước giờ anh không giỏi mấy chuyện này lắm đâu.” Nói xong chẳng để Thảo Vi phản ứng đã bước đi trước. Nói ra điều này anh cảm thấy khá ngượng ngùng.

Cuộc đời anh không mấy xuân sẻ, lúc nào cũng phải gồng sức làm việc nên chẳng có thời gian quan tâm đến chuyện yêu đương. Về lĩnh vực này anh cảm thấy bản thân rất kém cỏi.

Nhìn điệu bộ xấu hổ của anh Thảo Vi phải bật cười, anh chàng này sao lại có thể đáng yêu như vậy chứ.

“Thế em nói thật nhé!” Thảo Vi lém lỉnh nói, lúc này đây cô thực sự cảm thấy rất vui, càng ngày mối quan hệ của họ lại càng trở nên tốt đẹp hơn.

“Được em nói đi.” Phương Nam có chút lo lắng quay lại hỏi, nhưng mà nhìn điệu bộ nín cười của cô anh lại không tự chủ mà gõ đầu cô. Anh lại bị cô gái này trêu chọc.

“Đừng mà em nói thật mà anh quá bạo lực đấy.” Thảo Vi xoa xoa trán nói.

Phương Nam nghe xong lại muốn giơ tay gõ đầu Thảo Vi, nhưng mà cô lại nhanh chóng chạy lên trước, còn vừa chạy vừa quay đầu làm bộ tội nghiệp nói: “Bố người ta có người muốn đánh tôi ha ha..”

Thế là hai người kẻ đuổi người chạy trên bờ cát trắng, cả hai đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Hạnh phúc đôi lúc chỉ là sự bình yên ở trong lòng mỗi người.

“Con biết rồi ngày mai con sẽ về.” Mike khó chịu nói, anh không muốn bị bó buộc, càng không muốn tiếp quản cái sự nghiệp chẳng ra sao của ông già.

Nhanh chóng cúp điện thoại, Mike ngã lưng ra giường lớn, thứ anh cần lúc này là một giấc ngủ. Cả ngày hôm nay anh đã phải đối phó với cánh báo giới rồi.

“Sao?” Thấy cậu trợ lý Jun bước vào anh liền hỏi.

“Thưa anh anh có tài liệu của Nam Á đưa qua ạ.” Jun rụt rè nói chuyện chiều nay đã làm MiKe rất tức giận rồi.

Nghe đến cái tên Nam Á, Mike khẽ nhăn mặt: “Chuyện này còn cần tôi nói sao vứt đi.” Cái loại công ty kiểu gì không biết, dám dùng báo giới để ép anh sao đừng có mà mơ anh thỏa hiệp.

“Nhân viên của họ còn đang đợi ở dưới ạ!” Jun đề cập, anh cảm thấy nhân viên này có vẻ rất thành tâm, kế hoạch hợp tác cũng rất tốt cho hình ảnh của Mike.

“Đuổi đi tôi không muốn gặp.” Mike nóng giận nói cô nhân viên đó còn dám vác mặt đến sao đúng là không biết tốt xấu.

“Còn không đi.” Thấy Jun còn chần chừ, anh quát lên.

Thấy vậy Jun chỉ có thể đi ra khỏi phòng, anh hiểu rõ Mike nóng tính thế nào, cũng hiểu rõ anh ấy không thích bị người ta xỏ mũi, thế nên chỉ có thể trách cô nhân viên chiều nay của họ làm hỏng việc thôi.

Thảo Vi chờ dưới sảnh khách sạn cảm thấy có chút bất an. Vụ việc của Thu Hằng đã trở nên rất rầm rộ trên mạng, tuy rằng việc này sẽ có phòng truyền thông giải quyết nhưng mà nguyên nhân do bên cô nên cũng sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến trường phòng.

Nếu có thể lấy ký được hợp đồng với Mike thì sẽ một chuyện vô cùng tốt. Mọi chuyện rồi ren cũng có thể giải quyết.

“Chào chị.”

“Vâng chào anh.” Thảo Vi nghe tiếng Jun thì quay lại chào hỏi, đây là trợ lý của Mike nhìn có vẻ còn rất trẻ nhưng lại rất chuyên nghiệp.

“Chuyện này Mike có chút thấy không thích hợp nên có lẽ đành xin lỗi quý công ty thôi!” Jun trả lời một cách khách sáo.

Thảo Vi đoán trước được tình hình nên cũng cảm thấy bình thường, có lẽ nên gặp mặt chính thức thì tốt hơn. Tuy rằng cô cũng rõ chuyện này nên để cho đối phương bình tĩnh lại một chút.

Nhưng mà chuyện này của bọn họ lại không thể đợi thêm.

“Chuyện này tôi biết là do lỗi từ phía công ty của chúng tôi nhưng không biết tôi có thể gặp mặt Mike để xin lỗi trực tiếp không.” Nếu có thể gặp mặt cô sẽ cố gắng thuyết phục anh ta, nếu không thể ký được hợp đồng thì cũng có cách làm vụ này yên xuống.

Nhưng mà đáp sự mong đợi của cô Jun lại chỉ cho cô một lời từ chối lịch sự: “Chuyện này thì hơi khó lịch trình một tuần này của anh ấy đã kín rồi, mong chị thông cảm.”

“Vậy thôi xin phép anh, nếu có cơ hội xin liên lạc với tôi, tôi tên Thảo Vi.”

Thảo Vi! Jun lẩm nhẩm theo, cái tên này rất quen, dường như anh đã nghe được ở đâu rồi.

Sáng ngày hôm sau vừa mới tới công ty Thảo Vi đã thấy Tuấn Phong đang vội vàng ra ngoài hai người chẳng kịp nói gì anh đã đi mất hút. Không khí trong phòng có vẻ rất căng thẳng, mọi người dường như đều không có tinh thần làm việc. Thấy Thảo Vi đi vào có mấy người cũng giả bộ chăm chỉ mà làm việc.

Sau khi về chỗ Thảo Vi mới phát hiện bàn làm việc của Thu Hằng trống trơn có lẽ là sợ quá mà nghỉ việc.

Thật là có rất nhiều thứ cũng như rất nhiều việc không phải cứ cố gắng là được, đôi lúc cũng cần hiểu rõ vị trí phù hợp với mình.

Bởi vì không phải của mình thì cho dù có đạt được thì cũng sẽ có lúc mất đi.

Đi giày không vừa chân thì sẽ đau, ngồi không đúng chỗ sẽ không vững.

Không khí bồn chồn ấy kéo dài đến hơn một tiếng sau, cho đến khi Tuấn Phong trở lại: “Thảo Vi vào phòng anh nói chuyện.”

Cánh cửa vừa khép lại Thảo Vi nhanh chóng hỏi chuyện: “Ban giám đốc nói sao ạ!” Bản thân cô cũng cảm thấy rất lo lắng.

“Chuyện này chúng ta không cần giải quyết nữa nhưng mà Thu Hằng sẽ bị đuổi việc.” Tuấn Phong cũng bối rối vì chuyện lần này mà làm ảnh hưởng đến anh rất nhiều.

“Không thể bỏ qua sao?” Thảo Vi hỏi, dù sao Thu Hằng cũng đã làm việc ở đây năm năm rồi công trạng cũng không ít. Cho dù hai người không mấy hợp nhau nhưng Thảo Vi cũng phải công nhận tài năng của cô ta.

“Chính vì thế anh mới gọi riêng em vào đây.” Tuấn Phong cười thỏa mãn nói.

Kinh doanh cũng như chọn người, không phải cứ là người tài sẽ được việc, mà người có tình mới là lựa chọn tốt nhất. Người có tình sẽ không từ bỏ mà có thể cùng bạn đi hết con đường khó khăn.

Năm đó anh chọn Thảo Vi cũng chính là vì lý do này.

“Lại đây anh sẽ nói cho em một bí mật.”

“Con đang ở đâu sao chưa về, ba đã bảo dì Hà nấu mấy món mà con thích rồi.” Ông Tân nhỏ giọng nói đối với đứa con trai này ông luôn cảm thấy có lỗi nên lúc nào cũng muốn chiều chuộng, thỏa mãn mọi thứ mà nó mong muốn.

Đầu bên kia thì chẳng có chút tôn trọng gì mà nói: “Con đang trên đường, tốt nhất là bố bảo đứa con hoang của mình cút đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi.”

“Nó không ở đây.” Ông Tân nói.

Cách đó không xa Phương Nam khê nhếch môi anh cũng không hiểu bản thân mình đến đây để làm gì nhận lấy nhục nhã sao.

Sau khi kết thúc cuộc gọi ông Tân mới nhận ra trong phòng khách còn có Phương Nam: “Mày đến đây làm gì còn không mau đi đi thằng Lâm nó không muốn nhìn thấy mày đâu.” Nhìn cái mặt lúc nào cũng lăm lè của Phương Nam, ông Tân càng thêm tức giận nắm vạt áo vét của anh kéo ra ngoài.

“Mày đi đi có việc gì tao sẽ gọi cho mày.”

“Mày biến đi.”

“Đồ con hoang này.”

“Không được cho nó vào nhà.”

Phương Nam đứng đờ người nhìn chàng trai mười tám tuổi bên cạnh, một thân áo sơ mi mỏng manh, gương mặt lạnh lẽo lẫn từng giọt nước mắt.

Hai bàn chân trần của cậu run run trong cái lạnh căm của mùa đông.

Chàng trai ấy ngược mắt nhìn căn nhà đó rất lâu, đây là nơi mà mẹ nói sẽ là ngôi nhà mới của cậu sao.

Còn người đàn ông mới hắt hủi cậu lại chính là cha cậu.

Người cha mà cậu luôn mong mỗi xuất mười tám năm.

Ha ha ha! Trong cái gió lạnh vù vù tiếng cười của cậu nghe thật bi thương.

Cậu nhớ mẹ, nhớ căn nhà ấm áp trước kia.

Ở đây lạnh lẽo quá mẹ ơi! Lạnh rất lạnh.

Phương Nam lững thững bước đi bỏ lại bóng hình chàng trai dần dần tan biến phía sau.

Hơn mười năm trước cậu không dám bỏ đi bởi vì cậu hiểu rõ chỉ có ở lại cậu mới có ngày đứng ngang hàng với họ.

Mười năm sau anh cũng sẽ không bỏ lại những thứ mà anh xứng đáng được hưởng.

Sau khi hoàn thành phần thiết kế nhãn hiệu cho một công ty thực phẩm, Thảo Vi mới chuyển sang nghiên cứu lịch trình của Mike, ngày mai cô nhất định phải gặp mặt được anh ta.

“Tĩnh”

Đã hơn mười một giờ, còn ai đến đây, Thảo Vi có chút sợ hãi nhìn qua khe cửa chắc không phải thứ ma quỷ gì chứ.

Nhưng mà nhìn ra ngoài thì lại chẳng hề thấy bất kỳ ai cả. Cô vừa định xoay người đi vào, tiếng chuông lại kêu lên lần nữa, lần này thì cô lấy hết can đảm mà mở cửa.

“Nam, sao anh lại ở đây”

“Anh bị sao vậy cả người sao lại lạnh như vậy.”

“Mau vào nhà thôi.”

Thảo Vi đỡ anh ngồi lên chiếc ghế lớn trong phòng, sau đó lại nhanh chóng lấy một cái chăn lớn đắp lên người anh.

“Anh không sao chứ đừng làm em sợ.” Nhìn thấy anh như vậy cô cảm thấy rất sợ.

Phương Nam một lúc sau mới có phản ứng, hai tay ôm chặt lấy Thảo Vi vào lòng thủ thủ: “Đừng rời bỏ tôi, đừng rời bỏ tôi.”

“Cho dù thế nào đi nữa cũng đừng để tôi một mình, đừng để tôi một mình xin em xin em đó.” Anh như muốn gào lên, lúc này đây anh cảm thấy rất lạnh cũng rất sợ, sợ rằng sẽ lại chỉ còn mình anh ở nơi mà người ta nói cái gì anh cũng không thể hiểu.

Cho dù có khóc có kêu cũng không ai hay.

Sáng sớm ngày hôm sau khi Phương Nam tỉnh lại cũng đã hơn chín giờ sáng, Thảo Vi đã sớm rời nhà đi làm, cả căn phòng đơn sơ chỉ còn lại anh nhưng cảm giác ấm áp vẫn không hề tan đi.

Tối qua anh cũng không hiểu bản thân sao lại đi đến đây, dường như ở bên Thảo Vi anh cảm thấy rất an bình.

Có lẽ do thói quen hay cũng có thể do trong thời gian quen biết giữa họ đã nảy sinh một thứ gọi là tình yêu.

Hơn mười giờ Thảo Vi mới về nhà, đẩy cửa bước vào hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô lại là Phương Nam trong bếp.

Một người đàn ông sẽ có hai thời điểm quyến rũ nhất, một là khi làm việc còn một chính là khi nấu ăn. Không tự giác được Thảo Vi tiến đến ôm chặt lấy eo anh nói: “Em về rồi!”

“Cẩn thận dầu ăn bắn.” Phương Nam kéo tay cô ra cẩn thận không làm dầu ăn bắn vào cô.

Khi đã yên vị ở cái bàn gần đó Thảo Vi mới hỏi anh: “Anh làm món gì thế.”

“Mấy món bình thường thôi, anh cũng không nấu ăn giỏi lắm đâu.” Phương Nam gấp miếng thịt quay ra đĩa rồi quay lại trả lời cô.

Nhìn cả bàn ăn đều do anh nấu, Thảo Vi có chút ngượng ngùng anh là đàn ông mà còn nấu ăn ngon hơn cả cô.

“Ăn đi.” Thấy cô còn ngần người anh thúc giục, mấy năm nay thời gian anh nấu ăn cũng không nhiều lắm. Không biết hương vị thế nào.

Thảo Vi đưa tay gấp thử, cảm thấy mùi vị thực sự rất tuyệt: “Rất ngon đấy.”

Phương Nam nghe vậy thì cười nhẹ. Cả hai đều cảm thấy hai người ăn cơm như vậy rất vui vẻ.

“Lần sau anh lại nấu cho em ăn nhé!” Thảo Vi vui vẻ nói, nói xong cô mới phát hiện không ổn lắm anh bận bịu như vậy mà: “Em chỉ đùa thôi hi hi.”

“Không sao cuối tuần chắc sẽ có thời gian thôi.” Phương Nam nghe cô nói vậy cảm thấy rất vui anh cũng muốn có thể cùng ăn cơm với cô nhiều hơn nhưng mà đề cập trực tiếp thì rất ngại.

“Vậy quyết định thế nhé! Món tủ của anh là món nào vậy.” Thảo Vi gặng hỏi, những món ăn này đã ngon như vậy không biết món tủ của anh là món nào đây.

“Món ăn Tết ý!”

“Tại sao?”

“Có lẽ là hay nấu thôi.” Phương Nam trả lời một cách bình thản: “Từ ngày mẹ ra đi luôn chỉ có anh đón Tết thế nên làm chúng cũng trở thành thói quen, cũng rất ngon.”

Thảo Vi thật sự không biết nói sao, cô không nghĩ chỉ một câu hỏi vu vơ của mình mà lại làm cho anh nhớ tới chuyện cũ: “Em xin lỗi.”

“Không sao, anh quen rồi.” Phương Nam cười hiền dịu nói, không nên để những chuyện quá khứ của mình làm cho cô gái của mình phải suy nghĩ: “Sau này có em cùng đón Tết sẽ không như vậy nữa.”

Câu nói vô tình của anh lại làm cho bữa ăn trở nên thật ngượng ngùng.

Cứ như vậy cả hai cùng nhau đi trải qua một buổi trưa yên bình.

Buổi chiều vừa tới thì Phương Nam bị gọi về trụ sở chính của công ty, còn Thảo Vi thì tiếp tục trực chờ ở nơi chụp ảnh của Mike.

“Anh cho tôi vào một chút thôi mà.” Thảo Vi nín nọt nói với anh chàng bảo vệ studio, cô đã chờ ở đây cả tiếng rồi. cứ tiếp tục thế này sẽ công cốc cả buổi chiều của cô mất.

Làm sao làm sao đây Thảo Vi đi qua đi lại lẩm bẩm.

Ở trong studio mọi thì không khí có vẻ thoải mái hơn rất nhiều. Mọi người đều đang ngồi ở đó uống trà sữa mà trò chuyện.

Jun từ cất điện thoại đến nói nhỏ vào tai Mike: “Chị Anna hẹn anh ăn tối ạ.”

“Bảo cô ấy đến khách đi.” Mike trả lời anh cũng muốn gặp mặt Anna để hỏi về người kia.

Chuyện này anh đã dò hỏi khá nhiều người đều không thu được tin tức gì.

Tám giờ tối ở nhà hàng trên tầng 5 khách sạn.

“Ở đâu.” Mike hỏi, anh rất muốn biết tin tức về người kia.

Jun thấy anh như vậy liền đưa tay chỉ phía trước nhưng mà anh còn chưa nói gì đã thấy Mike đứng bất động nhìn cô gái chỉ ngồi cách bọn họ hai bàn.

Toàn thân Mike không thể nhúc nhích, lần này trở về anh vẫn luôn muốn tìm cô không ngờ nhanh như vậy cô lại có thể xuất hiện trước mắt anh.

Anh thực sự rất muốn chạy nhanh đến cạnh cô nói cho cô biết anh trở về rồi.

Là vì cô là vì cô đó.

Nhưng mà cả người lại chẳng thể nhúc nhích nổi.

Dường như cũng cảm nhận thấy ánh mắt nóng bỏng đang bắn về phía mình, cô gái khẽ quay đầu nhìn. Khi mà bốn mắt nhìn nhau, gương mặt cô gái cũng hiện rõ sự ngạc nhiên.

Nhiều năm như vậy, không nghĩ họ có thể gặp lại. Là nhân duyên cũng được là nghiệt duyên cũng xong. Mọi thứ đều đã kết thúc rồi, không phải sao.

Cô gái bình thần đứng lên dù đã chẳng là gì của nhau nhưng mà cô cũng không muốn gặp mặt anh.

Có nhiều việc cho dù vết thương đã lành thì sẹo vẫn còn đó. Nó không làm cho người ta đau đớn nhưng lại luôn nhắc nhở bản thân đã từng đau đớn thế nào.

6. Chương 5: Phần 5

Trên thảm cỏ xanh mát của đại học T, có một đôi trai gái ngồi dưới gốc xà cừ xanh mát, chàng trai mặc trên mình một chiếc áo sơ mi trắng, tựa lưng vào gốc xà cừ giả bộ ngủ say.

Ở cách đó vài bước chân, cô gái với mái tóc đen dài buộc kiểu đuôi ngựa đang loay hoay với đồng bút chì, từng nét từng nét phác họa lên hình dáng chàng trai.

Gương mặt góc cạnh trẻ trung, đôi mắt sắc sảo nhằm hờ, sống mũi cao thẳng có chút giống với con lai.

Bờ môi mỏng cong cong như đang cố dấu đi nụ cười.

“Anh chịu hết nổi rồi đây.” Chàng trai mắt vẫn nhắm lại nhưng bờ môi lại chẳng thể giữ yên mà mấp máy.

“Anh ngồi đó đi em đang vẽ mà.” Cô gái khua khua cây bút trả lời.

Nhưng mà chàng trai lại chẳng thể chịu đựng được lâu, chỉ mấy phút sau anh chàng đã sụp vai xuống mà kêu lên: “Đau vai quá đi.”

Cô gái thấy vậy cũng chỉ đành buông bút xuống, bức tranh cũng gần như hoàn chỉnh rồi.

“Lại đây anh cho em xem cái này.” Chàng trai có chút phần chán gọi cô gái lại gần. Ở gốc cây gần đó anh ta dường như đang giấu một thứ rất quý giá.

Cô gái chạy vội lại xem vừa nhìn thấy thứ mà chàng trai che dấu hai mắt cô gái đã không tự chủ được mà có chút xúc động.

Trên thân cây xà cừ mấy trăm năm đó có khắc một hình trái tim bên trong là hai chữ cái đầu tên của hai người.

Cô gái xúc động đến muốn khóc còn chàng trai thì ở một bên nói ra lời thề hẹn sâu nặng: “Cây còn thì tình còn, cây mất tình chẳng tan.”

Nhưng mà giờ đây cây còn người còn nhưng mà tình cảm lại chẳng biết nơi nào.

Rất lâu rất lâu trước đây Thảo Vi luôn cho rằng nếu gặp lại Vũ Lâm có lẽ trái tim cô sẽ rất đau đớn.

Cũng có thể là hận đến thấu xương.

Nhưng mà khi hai người gặp mặt trái tim cô lại thản nhiên đến khó tin.

Chẳng đau chẳng buồn, cũng chẳng thấy bản thân hận đối phương đến thấu xương.

Đứng trước anh cô chỉ cảm thấy chút ngạc nhiên xen lẫn khó xử.

Bởi vì cô chẳng biết đối xử với anh như thế nào, làm như không quen biết hay là thân thiết mà chào hỏi.

Dường như cả hai cô đều không muốn làm.

Sáng sớm hôm sau mới tám giờ sáng, không khí trong phòng thiết kế của cô đã nhộn nhịp lạ thường, Mấy cô gái phòng bên cạnh cũng thấy tụ tập trước cửa, dường như là có một ngôi sao đang ở trong đó.

Đấy mấy người kia ra Thảo Vi mới chen qua được mà bước vào, ở bên trong mọi người đang có vẻ nói chuyện rất vui vẻ tiếng cười thì truyền ra không ngớt.

Người ở trung tâm của buổi trò chuyện vừa thấy cô vào liền đứng lên chào hỏi.

“Em vẫn giữ thói quen đi muộn như vậy sao.” Mike nhìn cô cười quynh rũ nói.

Thảo Vi quay lại nhìn cũng có chút ngạc nhiên, sao anh ta lại ở đây, lại còn dùng lời nói thân thiết như vậy.

Bọn họ bây giờ cũng không thân thiết đến vậy đâu cho dù trước kia có là thế đi nữa.

“Chào anh, không biết anh đến đây là vì việc hợp tác sao, thật ngại quá làm anh phải chờ rồi.” Rất chuyên nghiệp Thảo Vi trả lời lại cũng làm cho quan hệ của hai người trở nên xa lạ trong mắt người ngoài.

“Em vẫn khỏe chứ.” Mike chưa từng nghĩ khi gặp lại anh chỉ có thể hỏi cô một câu như vậy.

“Cảm ơn anh tôi thấy mình rất khá ổn.” Thảo Vi trả lời kèm theo đó là đẩy qua một phần tài liệu: “Mời anh xem qua tài liệu của công ty chúng tôi, tôi cảm thấy nếu hai bên hợp tác thì cũng rất có lợi cho con đường phát triển của anh sau này.”

Đôi tay khuấy cà phê của Mike bỗng dừng lại, chuyên nghiệp vậy sao, anh đẩy phần tài liệu qua cho Jun nói: “Cậu xem đi.”

Sau khi chờ Jun đi khỏi anh mới nhìn sâu vào mắt cô: “Giữa chúng ta chỉ có thể nói những chuyện này thôi sao.”

“Vậy không biết anh Mike muốn chúng ta nói về chuyện gì.” Thảo Vi có chút bất cần ngồi dựa lưng lười nhác hỏi, chẳng lẽ bắt cô làm như thân thiết mà thăm hỏi sao.

Cô cũng đâu phải loại người không để bụng, người ta đối với cô thế nào cô cũng sẽ đáp trả như vậy thôi.

“Chuyện năm đó anh xin lỗi.” Mike chân thành nói.

“Vậy được tôi tha thứ cho anh, nếu không có chuyện tôi nghĩ tôi cũng cần quay lại làm việc rồi.” Thảo Vi đáp lại, cô cũng không muốn cùng anh ta ôn lại mấy chuyện đáng xấu hổ trước đây.

Thấy Thảo Vi có ý định bỏ đi Mike vội vàng nắm lấy cổ tay cô kéo lại: “Phải làm thế nào em mới chịu tha thứ cho anh.” Anh gần như gào lên với cô. Tại sao cô có thể trở nên thờ ơ như vậy.

Nếu cô có một chút trách móc thôi anh cũng sẽ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều bởi vì như vậy tức là trong lòng cô vẫn sẽ còn anh, nhưng mà cô như thế này thì thật làm cho anh rất sợ hãi sợ trong tám năm qua bên cạnh cô đã có một chàng trai khác.

“Chuyện đó điều tra sao rồi.” Mike hỏi Jun sau buổi gặp mặt không mấy dễ chịu sáng nay anh đã bảo Jun đi điều tra về cô, anh muốn biết hiện giờ người đàn ông bên cạnh cô là ai.

“Em chỉ nghe ngóng được hơn nửa năm trước cô ấy bị bạn trai đá, thời gian gần đây thì luôn có một chàng trai gửi hoa vào thứ sáu còn một người nữa thì ngày nào cũng gửi một bó hoa cúc dại, danh tính của họ thì không ai biết.” Jun theo những gì nghe ngóng được mà trả lời.

“Vậy rút cuộc là có bạn trai chưa.” Mike quát lên, chuyện anh quan tâm nhất chính là điều này. Nếu cô chưa có thì thật tốt còn nếu có thì anh cũng sẽ không buông tay.

“Theo em chắc có lẽ là chưa, bởi vì tụ họp hay gì gì đó cũng chưa từng thấy chị ấy dẫn người theo.” Jun nói, chưa bao giờ anh thấy Mike quan tâm đến một người phụ nữ đến vậy.

Nghe vậy Mike cũng có chút yên tâm: “ Vậy bắt đầu từ ngày mai mỗi ngày đều phải gửi hoa đến văn phòng của cô ấy.” Anh một lần nữa theo đuổi cô ấy.

Bằng mọi giá anh cũng sẽ khiến cho quan hệ của hai người trở lại như xưa.

Thảo Vi uể oải bước vào nhà, nhưng mà chỉ mới đi vào đến cửa cô đã bị mùi canh xương thơm ngon thu hút.

Nhìn vào phòng khách thì thấy một đôi vợ chồng đang ngồi trên ghế sơn móng tay cho nhau. Người đàn ông thì hoàn toàn không có gì xa lạ chính là anh trưởng phòng nổi tiếng sợ vợ, người còn lại thì khỏi cần nói chính là người vợ nổi danh là sư tử hà đông của sếp cô.

Hai người nhìn thấy cô bước vào thì đều cười hi hi chột dạ.

Hai người này chiều nay còn nói sẽ đến nhà cô nấu ăn, sếp cô còn về trước một tiếng chuẩn bị nào ngờ cô về đến nhà lại thấy một màn như thế này.

Còn ở trong bếp thì thức ăn đã được bày sẵn cả bàn tất nhiên là không phải do họ chuẩn bị rồi.

“Chú ơi tại tại sao nước đây lại nhảy lên ạ.” Một cậu bé chừng ba bốn tuổi đứng trên một chiếc ghế nhìn nồi canh đang sôi ùng ục hỏi. Cậu bé đưa ánh mắt ngây thơ cùng với tò mò ngược nhìn người đàn ông đối diện vẻ sùng bái.

Người đàn ông tay vẫn đều đều thái từng khúc hành trả lời cậu bé: “Là bởi vì nước đang sôi, khi để nguội nó sẽ không như vậy nữa lúc ấy cháu mới có thể uống nếu không sẽ rất nguy hiểm biết không.”

Cậu bé nghe vậy thì gật đầu chăm chú quan sát nồi canh xương kia nghiên cứu. Nhìn thấy Thảo Vi bước vào người đàn ông quay ra bảo: “Em về rồi sao anh đã chuẩn bị hết rồi em mau đi thay đồ đi, rồi ra ăn cơm.”

Thảo Vi chỉ gật đầu rồi xoay người vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng Phương Nam chăm sóc cho đứa trẻ cô chợt nghĩ nếu bọn họ có con, chắc chắn anh sẽ là một người cha rất tốt. Nhưng mà dường như cô lại cướp mất cơ hội đó của anh.

Cô đột nhiên cảm thấy rất hối hận, nếu trước đó....nếu trước đó. Nhưng đời người làm sao có chữ nếu xảy ra.

Khi Thảo Vi ra ngoài, mọi người đều đã ngồi gần gần trên bàn ăn, Phương Nam thấy cô đi ra thì vẫy cô lại gần chỗ anh.

Bữa ăn kéo dài hơn một tiếng thì kết thúc, Thảo Vi và Phương Anh chịu trách nhiệm rửa bát.

Ở ngoài phòng khách hai người đàn ông vui vẻ trò chuyện. Tuấn Phong vừa dỗ đứa nhỏ vừa nhìn Phương Nam nói: “Lâu lắm mới ăn thức ăn do cậu nấu đây.”

“Cũng hơn mười năm rồi ạ.” Phương Nam trả lời, nhớ trước kia Tuấn Phong đến ở trọ nhà anh ngay cả món trứng chiên đơn giản cũng không biết làm, mỗi khi mẹ anh đi vắng anh ta lại bắt anh đi nấu cho ăn.

Tuấn Phong có chút xấu hổ, nhìn vào trong phòng bếp, ánh mắt lại tràn đầy yêu thương.

Nếu chuyện bếp núc không có vợ anh chăm lo thì thật không biết anh sẽ sống thế nào, Phương Anh vốn là đàn em cùng trường của anh sau khi đi thực tập lại cùng một nơi nên hai người càng thêm thân thiết. Sau đó anh cố gắng bốn năm mới lừa được cô ấy về làm vợ, thế nên anh mới càng thêm chiều chuộng cô ấy hơn, làm cho tất cả mọi người đều tưởng rằng anh rất sợ vợ.

“Hai người cũng bền vững quá đây.” Nhìn theo ánh mắt của Tuấn Phong, Phương Nam nói, anh nhớ lúc còn ở nhà anh Tuấn Phong đã quen biết Phương Anh rồi.

Tuấn Phong chỉ có thể cười xấu hổ nói sang chuyện khác: “Chuyện của hai người cũng rất tốt mà!” còn có thể khiến em gái anh hỏi thăm về cậu ta. Cũng quá lợi hại đi.

“Cũng được ạ.” Phương Nam trả lời. Trong tim cũng có chút gì đó ấm áp chảy vào.

“Nếu đã quyết định đến với nhau thì anh nghĩ có chuyện gì cũng nên chia sẻ với nhau, đừng để đối phương phải lo lắng.” Tuấn Phong nhắc nhở, anh cảm thấy quan hệ giữa hai người họ vẫn có chút gì đó rất khó nói. Đường như cả hai vẫn chưa thực sự tin tưởng để sẻ chia với nhau.

Dưới bầu trời sao đêm, Phương Nam cùng Thảo Vi bước song song đi dạo quanh công viên. Trong lòng anh vẫn đang suy nghĩ về những điều Tuấn Phong nói, về chuyện của anh và Thảo Vi. Ban đầu anh chỉ đơn giản nghĩ cần một người sống cùng nhau cho đến cuối đời nên chưa bao giờ quá xem trọng chuyện này.

Nhưng mà sau khi gặp Thảo Vi và Hoàng Quân anh mới nhận ra sống cùng nhau cả đời mà không có chút tình cảm thì làm sao mà sống.

Nhìn vào khoảng không vô định Phương Nam nói: “Anh là con riêng, từ khi sinh ra đã chưa một lần nhìn thấy bố, mẹ luôn nói bố đã mất thế nên anh và mẹ chỉ có thể nương tựa vào nhau mà sống, xuất quang thời gian ấy mẹ chưa một lần rơi lệ. Nhưng mà lần ấy, ngày sinh nhật của anh, mẹ dẫn anh đến khu vui chơi, đó là một nơi vô cùng tuyệt vời. Anh thích nó nhưng mà mẹ thì không, ở đó anh và mẹ nhìn thấy bố, anh chỉ muốn chạy lại gọi bố thật to. Nhưng mà mẹ lại ngăn anh lại, sau đó mẹ ôm anh ngồi một góc khóc rất lâu rất lâu. Từ đó trở đi anh không dám đòi bố một lần nào nữa.”

Phương Nam hồi tưởng lại quá khứ của mình, những ngày sống cùng mẹ là những ngày hạnh phúc nhất trong đời anh.

Mẹ cho anh mọi thứ từ tình yêu sự quan tâm và cả sự giáo dục tốt nhất.

“Năm anh chuẩn bị tốt nghiệp trung học thì nhận được tin khu chung cư bị giải tỏa, lúc ấy trong nhà lại chẳng có đủ tiền chuyển chỗ mới cùng lo cho chuyện học hành của anh. Mẹ lo lắng rất lâu. Sau đó có một ngày bà nói sẽ đi tìm cha cho anh, nhưng mà bà đi lại không về nữa, bà bị tai nạn toàn thân đều là máu. Trước lúc ra đi bà nói anh phải nghe lời của cha.”

“Sau đó thế nào anh cũng chẳng hay chỉ là khi tỉnh táo lại đã ở trong một ngôi biệt thự to lớn, bốn phía đều là những thứ quý giá anh chưa từng thấy qua. Trước mắt anh là một người phụ nữ cao sang quyền quý, bà ta cùng đứa con trai của mình cùng cười mừng anh. Người mà được gọi là bố anh, ông ấy chỉ đứng rất xa nhìn anh chẳng mấy may quan tâm cho đến tận khi anh bị kéo lê ra ngoài ông ấy vẫn không phản ứng gì.”

Một đêm ấy anh chịu đói chịu rét ở trước cổng nhà họ, cũng cảm nhận sâu sắc tình cảm cha con mỏng manh giữa anh và ông ta. Cho dù trước lúc mất mẹ có dặn anh phải nghe lời bố mình, nhưng mà xuất mười mười năm qua cho dù anh cố gắng thế nào cũng không làm cho quan hệ của hai người tốt đẹp hơn.

Đối với ông ta anh mãi mãi chỉ là quân cờ thế vào chỗ mà con trai ông ta không cần.

Thảo Vi từ phía sau nhẹ nhàng nắm bàn tay anh an ủi. Phương Nam cúi xuống nhìn cô cười một cái thật chua xót kể tiếp: “Sau đó anh được đưa sang Anh học đó là một ngôi trường nằm cách thành phố rất xa, phần lớn nói tiếng bản ngữ mà anh chẳng thể hiểu nổi. xuất sáu năm sau đó ông ấy vẫn chưa một lần xuất hiện, chỉ là đều đặn cuối tháng sẽ gửi tiền qua. Cũng không tính là tệ bạc.”

Phương Nam lau nước mắt cho cô, rồi ôm cô vào lòng, cầm cửa anh tì trên đỉnh đầu của cô. Cảm giác thật ấm áp.

Trong tiếng gió rì rào anh nhẹ nhàng nói: “Sao lại khóc chứ, không phải muốn biết chuyện của anh sao.” Sau đó anh lại cười trừ nhìn cô an ủi: “Bây giờ anh cũng rất tốt mà.”

Thảo Vi cố gắng ngừng khóc, cô chưa bao giờ nghĩ quá khứ của anh lại khó khăn như vậy, xuất quang thời gian ở Anh đó cô cũng không tưởng tượng nổi anh đã sống ra sao.

“Sau này chúng ta sẽ là người một nhà, có chuyện gì anh cũng sẽ không giấu em.” Phương Nam nói sau khi biết chuyện cô thăm dò chuyện về bản thân mình anh thực sự rất cảm động bởi vì anh biết như thế chứng tỏ cô rất quan tâm đến anh.

“Muốn biết điều gì nhất định phải hỏi đấy.” Phương Nam xoa xoa đầu cô nói thêm.

Sau đó anh vẫn không hề buông cô ra, cả hai cứ lẳng lặng mà ôm nhau, cùng nhau cảm nhận sự yêu thương và tình cảm mà mỗi người dành cho mình.

Bảy giờ sáng ngày hôm sau, khi Thảo Vi đến phòng làm việc đã thấy trên bàn cô một bó hoa hồng chín mười chín bông đỏ rực rỡ. Cô khẽ nhăn mày chưa bao giờ Phương Nam tặng cô bất cứ hoa gì ngoài cúc đại, mà hôm nay cũng chẳng phải thứ sáu mà Trần Tú sẽ gửi hoa đến.

Cầm tấm thiệp lên nhìn dòng chữ như bay như lượn trên tấm thiệp “Vũ Lâm” cô nhếch mép lại trò tiêu khiển gì đây. Sau đó ngay lập tức cầm lấy bó hoa quăng vào sọt rác gần đó.

Thu Hằng sau một thời gian nghỉ việc mới đến công ty nhìn thấy cảnh này mà choáng váng.

Mọi người thì tất cả đều rất lấy làm ngạc nhiên, mấy cô gái thì hâm mộ không nói. Vận đào hoa sao lại cứ bay vào mấy chị gái thế hả.

Khi mọi người đã ngồi vào bàn làm việc thì bó hoa cúc đại mới theo thường lệ tiến vào bàn làm việc của Thảo Vi nhưng mà trái với sự ghét bỏ khi trước bó hoa này lại được chủ nhân chào đón một cách quá nhiệt tình.

Mấy cô bé trong phòng thì túm năm tụm bảy đoán già đoán non.

Sau khi đặt bình hoa lên bàn Thảo Vi mới gỡ tấm thiệp ra xem, lại là một hình trái tim quen thuộc. Cảm giác buồn bực khi này dường như cũng tan biến hết khi nhìn thấy nó.

Đến mười giờ trưa Thảo Vi bỗng nhận được cuộc gọi từ Mike hay nói cách khác là Vũ Lâm, giọng anh ta nghe có vẻ rất vui: “Em nhận được hoa chưa.”

Thảo Vi cũng khách sáo trả lời: “Tôi nhận được rồi, cảm ơn anh, không biết hợp đồng anh thấy sao ạ!”

Phía bên kia bỗng dưng im lặng một lát sau đó lại vui vẻ nói: “Chuyện đó không vội anh đã bảo Jun xem rồi có gì sẽ báo lại cho em. Tối nay chúng ta gặp mặt được không?”

Thảo Vi thì lại có chút không kiên nhẫn cô nói: “Nếu không liên quan đến hợp đồng thì thật xin lỗi, tôi không thể nói chuyện tư trong giờ làm công được chào anh.” Sau đó cô nhanh chóng cúp điện thoại, rồi một mình nằm dài trên trên bàn.

Một tách cà phê nóng được đặt xuống cạnh cô, khi cô ngẩng đầu lên thì thấy Thu Hằng có chút xấu hổ mở miệng thì nói: “Cám ơn.”

Thảo Vi cũng gật đầu đáp lại, nhưng mà cô cũng chưa chắc chắn có thể thương lượng với Mike thành công. Với người khác cô còn rất tự tin chứ với anh ta thì cô vẫn cảm thấy không được thoải mái.

Sáu giờ tối sau khi hoàn thành ý tưởng thiết kế, Thảo Vi mới rời công ty ra về, vừa ra đến cổng đã bắt gặp một chiếc xe mercedes chắn ngay lối đi. Kính xe hạ xuống, từ trong xe Mike với đầu ra gọi cô: “Lên xe đi.”

Thảo Vi bước lại nhìn anh ta đánh giá đôi chút, vest xanh thanh lịch, gương mặt trưởng thành cảm giác rất chín chắn nhưng mà hành động lại rất trẻ con.

“Xin lỗi anh giờ này tôi phải về nhà rồi.” Cô bình thản trả lời, rồi tiếp tục đi đến bãi gửi xe gần đó.

Nhưng mà chưa đi được mấy bước thì phía sau cô đã vang lên tiếng gọi: “Em không muốn ký hợp đồng nữa sao.” Thảo Vi chỉ biết nhìn lên bầu trời mà than thở cô nói có sai đâu.

Ngồi trong nhà hàng năm sao lớn bậc nhất thành phố, nơi có thể ngắm nhìn cả thành phố về đêm, nó khiến Thảo Vi có chút thất thần.

Mike nhìn cô vui vẻ nói: “Đẹp lắm đúng không, trước đây không phải em đã nói muốn ăn tối ở đây sao...”

“Anh Mike này chúng ta đều đã lớn rồi không nên nhắc lại mấy giấc mơ con nít như vậy nữa, tôi cảm thấy rất xấu hổ đấy.” Không để anh ta nói xong Thảo Vi đã chặn lời anh ta lại, cô không muốn cùng anh ta ôn lại mấy kỷ niệm ngày xưa.

Mike nghe xong có chút buồn bã như rất nhanh lại cười hì hì, chuyện này anh ta đáng phải nhận mà: “Em muốn ăn gì.”

Thảo Vi gấp lại quyển thực đơn nhìn anh ta nói: “Tôi nghĩ anh Mike đây cũng không muốn bàn đến chuyện hợp đồng thì phải, thật ngại quá tôi không ăn được thức ăn ngoài vậy nên xin phép anh tôi về trước.”

Nói xong cô cũng đứng dậy chuẩn bị đi về thì bị Mike kéo lại: “Chúng ta không thể nói chuyện sao?”

“Vậy được anh nói đi.” Cũng không muốn dây dưa thêm nữa Thảo Vi ngồi xuống hôm nay cô sẽ nói rõ ràng với anh ta: “Cuối cùng anh muốn sao, mà cũng xin anh đừng gửi hoa đến văn phòng của tôi.”

“Anh muốn theo đuổi em.”

“Chúng ta quay lại như trước không được sao?” Mike nhìn cô, hai mắt tràn đầy tình cảm chân thành, anh thực sự muốn trở lại những ngày tháng trước kia, những tháng ngày hạnh phúc mà anh chẳng thể quên đi.

Nghe xong mấy lời ấy Thảo Vi cảm thấy thật chua xót những lời này bảy năm trước khi đến sân bay tìm anh cô đã muốn hỏi anh biết bao nhưng mà giờ đây đã quá muộn rồi.

Cô cười thật tươi từ trên cao nhìn xuống anh gương mặt thể hiện rõ vẻ kiêu ngạo nói: “Anh muốn theo đuổi tôi cũng phải hỏi xem tôi đã có bạn trai chưa chứ, và tôi cũng xin trả luôn là tôi đã có bạn trai rồi.” “Ok”

7. Chương 6: Phần 6

“Yêu có thể chỉ là chuyện của hai người nhưng mà tình yêu không thể công khai thì không phải tình yêu.”

“Anh làm gì ở đây.” Nhìn Mike đứng trước cổng khu chung cư, Thảo Vi có chút bất ngờ, anh ta muốn gì đây.

Mike xoa xoa bàn tay nhìn cô cười, nụ cười này giống như khi hai người còn

quen biết, mỗi lần anh làm cô tức giận đều sẽ ở trước mặt cô cười làm hòa như vậy.

Dáng bộ của anh ta cũng rất giống, chiếc áo khoác dài thân che kín cả người, chiếc giày thể thao vẫn hình dáng quen thuộc. Tất cả đều rất bình thường nhưng không hề dấu đi vẻ đẹp trai của anh.

“Anh muốn dẫn em đến một nơi.” Anh đã chuẩn bị khá kỹ càng cho chuyến đi này. Dù cho cô luôn nói những lời từ chối anh, anh vẫn có thể cảm nhận được sự oán trách trong lời nói của cô. Nó làm anh cảm thấy trong trái tim cô vẫn luôn có anh.

Thảo Vi nhìn Mike khó hiểu không phải cô đã nói rất rõ rồi sao: “Xin lỗi anh tôi có việc bận rồi.”

Nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng cùng hành động bá đạo của anh.

Mike cầm túi xách của cô tiến lại chiếc xe gần đó. Thảo Vi mới đầu là bất ngờ sau đó là tức giận mà đến đóng sập cánh cửa: “Rốt cuộc anh muốn gì?” Cô cũng không phải rảnh rỗi mà chiều chuộng cá tính khí trẻ con của anh ta.

“Hợp đồng anh đã ký em muốn lấy thì lên xe.” Mike đột nhiên thay đổi bộ mặt, dường như đây mới chính là con người thật của anh ta. Nhiều năm qua đi cũng đã dạy anh không ít thứ.

Thảo Vi không nói gì, mở cửa xe mà bước vào, ngày hôm nay cô sẽ cho anh ta biết, mấy trò vặt vãnh ấy cũng không có tác dụng gì.

Từ gương phía trước xe, Mike quan sát người con gái đang ngủ say phía sau, có nhiều chuyện đã thay đổi nhưng mà tật xấu của cô lại không hề thay đổi, cứ lên xe là ngủ ngay. Lại còn ngủ đến không biết trời đất.

Mới khi này cả hai còn không nói câu nào, cô còn luôn thờ ơ không trả lời anh. Hiện giờ thì tốt rồi cô lặng yên ngủ phía sau, gương mặt hiền lành ngây thơ giống như trước đây.

Xe chạy liên tục hai tiếng đồng hồ thì đến thành phố T, khi xe dừng lại trước cổng trường đại học cũ, Thảo Vi mới từ từ tỉnh dậy.

Trước mặt cô là gương mặt phóng đại của Mike. Từ lúc gặp lại đây là lần đầu cô chú ý quan sát đến anh ta. Gương mặt tươi trẻ năm nào đã trở nên góc cạnh nam tính từng đường nét đều trở nên thu hút hơn xưa.

Mike nhìn biểu hiện ngây ngốc của cô mà buồn cười, trước đây cô cũng thường nhìn anh đến ngẩn người như vậy, nhưng mà anh khi đó lại cảm thấy điều đó thật ngu ngốc. Còn hiện tại lại cảm thấy đáng yêu đến lạ thường.

Khẽ mỉm cười, anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, nơi đó thật ấm áp.

Cảm giác lạnh buốt ở trên mặt làm cho Thảo Vi tỉnh táo, cô tránh né bàn tay của anh, bước xuống xe. Trước mặt cô là khuôn viên trắng lè của một trường đại học nhìn có chút quen mắt.

Ngoảnh lại nhìn Mike đầy nghi hoặc, anh ta dẫn cô đến đây làm gì?

Mike từ phía sau nắm lấy bàn tay cô: “Có một điều anh vẫn luôn nợ em.”

Đây chính là ngôi trường mà kể từ khi tốt nghiệp cô chưa từng trở lại, rất nhiều cảnh vật đều đã đổi khác. Những dãy nhà mới được xây dựng khang trang hơn.

Từng con đường vườn hoa đều đã đổi khác. Sân vận động năm đó hai người từng gặp gỡ cũng đã đổi khác, mở rộng. Vòng chạy khi xưa giờ cô lại không thể chạy nổi.

Mãi miết nhìn ngắm cảnh vật xung quanh Thảo Vi dường như đã quên mất đi việc bị Mike nắm tay.

Hai người cứ đi cứ đi cho đến khi cả hai đi đến gần sân bóng nơi đó vẫn có những chàng trai trẻ tràn đầy nhiệt huyết trong cái thời tiết lạnh giá mà chơi bóng.

Buông bàn tay đang nắm tay Thảo Vi, Mike lao vào sân bóng, anh muốn thực hiện điều mà bản thân vẫn luôn nợ cô.

Tiếng reo hò cổ vũ vang dội cả sân bóng. Những dáng người chạy qua chạy lại trên sân bóng, thể mà hình dáng của Mike lại không hề bị lu mờ, mà càng thêm nổi bật. Chơi được khoảng hai mươi phút thì Mike ghi bàn, cả sân bóng cũng vì vậy mà trở nên xôn xao.

Từ giữa sân bóng, Mike với dáng người cao lớn cả người ướt đầm mồ hôi mà chạy lại phía Thảo Vi trên tay chẳng biết từ khi nào đã có một bó hoa hồng rực rỡ.

“Tặng cậu đây cô gái xinh đẹp.” Vũ Lâm từ phía sân bóng chạy lại tặng cho Diệu Linh một bó hoa, cả sân trường dường như cũng vì thế mà ồ lên một tiếng.

Chỉ có Thảo Vi mới hiểu cảm giác lúc ấy khó chịu thế nào, dù cô biết là vì sinh nhật của chị Diệu Linh nhưng mà cô cũng vẫn cảm thấy khó chịu.

Giây phút Vũ Lâm chạy về phía này, cô đã mong sao người anh sẽ đứng trước mặt và nói mấy lời này sẽ là cô.

“Anh yêu em, làm bạn gái anh nhé.” Mike nâng lên bó hoa hồng đỏ thắm trước mặt cô mà hét lên, tiếng gió, tiếng reo hò vẫn không thể át đi được câu nói đó.

Trước đây khi hai người yêu nhau anh vẫn luôn ngại công khai chuyện này, với anh thì chỉ có Diệu Linh mới là người xứng đáng đứng cạnh anh.

Tuổi trẻ mà luôn không biết tự lượng sức mình, thứ là của mình thì không giữ gìn, cứ luôn mong muốn những thứ không thuộc về mình.

Cả đám người bỗng nhiên xôn xao, nhao nhao tiến lại gần phía họ, tất cả đều nhìn cô bằng ánh mắt đầy hâm mộ. Tiếng vỗ tay cổ vũ lại càng thêm vang dội.

Thì ra đây chính là cảm giác được người khác ngưỡng mộ hay sao, rất nhiều năm về trước khi nhìn Diệu Linh trong vòng vây chúc mừng của người khác cô đã tự hỏi cảm giác đó là như thế nào, cuối cùng cô đã có được đáp án rồi.

Xoay người lại bỏ mặc tất cả lại phía sau, giống như trước đó lặng lẽ bước đi, nhưng lần này cô đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Chúng ta chia tay đi.” Thảo Vi nhẹ nhàng nói, cô cũng đã đoán được mục đích của chuyến đi này, nếu anh ta cảm thấy quá khứ có thiếu sót thì cô sẽ giúp anh ta hoàn thiện nó.

Hình như giữa hai người họ vẫn chưa có một lời chia tay chính thức.

Khi ấy hai người vì quá nhiều khác biệt mà thường xuyên cãi vã, cũng có lẽ vì quá trẻ con, mà anh không dễ dàng còn cô thì không nhường nhịn, thế nên cứ như vậy mà đẩy hai người càng ngày càng xa nhau.

Cho đến một ngày đó là sinh kỷ niệm một năm hai người quen biết cô trở về nhà chung muốn cùng anh làm hòa và ăn mừng. Nhưng mà đáp lại niềm hân hoan của cô, thì món quà anh dành cho cô lại quá lớn.

Lớn đến độ khiến trái tim cô gủ máu.

Anh và Diệu Linh hai người vô cùng quan trọng trong cuộc sống của cô, một người là người cô yêu, một người cô luôn tin tưởng là kể mọi chuyện còn nhờ chị ấy đi khuyên can Vũ Lâm mỗi khi hai người cãi vã, vậy mà hai người họ lại có thể cùng nhau vui vẻ trên chiếc giường của cô, trong căn nhà của cô. Nơi mà cô vẫn luôn tin tưởng là tổ ấm của mình.

Đó hình như cũng là lần gặp mặt cuối cùng của họ, cho đến tận lúc anh sang Mỹ du học họ vẫn không hề gặp lại.

“Ý em là sao?” Mike hỏi lại.

Thảo Vi nhìn anh ta từ tốn trả lời: “Nếu anh cảm thấy quá khứ còn quá nhiều thứ thiếu sót cần bù đắp thì tôi nghĩ có lẽ không cần, chúng ta chia tay rồi mọi thứ đều không quan trọng nữa.”

Nhưng mà Mike lại làm như không hiểu lời cô, anh nói theo một hướng khác: “Anh không đồng ý anh không muốn chia tay.” Sau đó anh cứ chạy vòng quanh cây xà cừ trăm tuổi tìm kiếm những dấu vết trước đó: “Em còn nhớ không trước đây chúng ta từng ở đây vẽ tranh, anh khi đó đã khắc một trái tim em đã rất thích mà.” “Em có nhớ không.”

Cây còn tình còn cây mất tình không tan.

Thảo Vi cười nhạt, cô tiến tới gốc xà cừ to nhất, vén lên chùm cỏ dại cao lớn trên thân xà cừ đúng thật là có một hình trái tim siêu vẹo được khắc trên đó.

“Anh muốn tìm nó sao.” Mở miệng châm chọc, Thảo Vi đưa mắt nhìn Mike, anh ta nghe vậy thì tiến lại gần xem xét.

Nhưng mà khi nhìn vào hình trái tim đột nhiên anh lại cảm thấy sợ hãi, hai chữ cái LV năm đó anh chính tay khắc lên đã không còn, trong hình trái tim chỉ còn lại những đường ngang dọc không rõ hình dáng mà thôi.

“Chúng ta kết thúc rồi dù là anh có lỗi hay tôi có lỗi cũng đừng nhắc lại nữa.”

Tám năm trước, đó sau một tuần nằm viện Thảo Vi trở lại trường học, việc đầu tiên cô làm chính là đến gốc xà cừ từng nhất từng nhất rạch đi chữ cái tên của hai người. Cũng giống như xóa đi hết tình cảm của bọn họ.

Kể từ ngày ấy cô đã quyết định quên đi anh rồi.

“Anh không tin nhất định là em còn giận anh đúng không.” Nắm lấy hai cánh tay cô, Mike gào lên không tin, anh ta không thể nào chấp nhận được điều đó nhất định là cô còn yêu anh. Chỉ là cô giận dỗi mà thôi.

“Thiếu gia tập đoàn HP xin hỏi khi đó anh có từng yêu tôi không?” Thảo Vi cố giữ bình tĩnh hỏi, trước đó cô cũng chỉ biết nhà anh rất giàu có, nhưng chưa từng nghĩ đến thân thế của anh lại nổi bật đến vậy.

“Mike là con trai duy nhất của ông chủ HP, em cũng biết HP rồi đấy, chú ý đừng đắc tội với cậu ta.”

Lời của Tuấn Phong vẫn còn văng vẳng bên tai cô, ai mà không biết HP là công ty xây dựng và du lịch hàng đầu cả nước chứ.

Mike hoảng hốt nhìn cô chăm chăm trong lời nói đó có bao nhiêu châm trọc chứ, nhưng mà: “Anh yêu em mà chẳng lẽ em không biết sao.”

Thảo Vi quay phắt đi nói: “Tôi không biết, làm sao tôi có thể biết được, ngay cả con người của anh là ai tôi còn không biết thì làm sao có thể biết được anh có yêu tôi hay chỉ là trên đũa qua đường.” Từng lời nói ra như ngàn vạn mũi tên xuyên ngược về phía tim cô.

Tình yêu mà cô mãi chẳng thể quên nổi cuối cùng lại chỉ là trò bông đùa thôi sao.

“Anh yêu...” Mike muốn bước lại ôm lấy cô, muốn nói cho cô biết cảm xúc thật sự của mình. Nhưng mà chỉ mới đến gần đã bị Thảo Vi đưa tay cản lại: “Yêu có thể là chuyện của hai người nhưng mà tình yêu không thể công khai thì không phải tình yêu.”

Con gái thường vì nhiều lý do mà không công khai tình cảm, nhưng đó lại là điều ngu xuẩn biết bao. Công khai giống như một loại bảo hiểm cho tình yêu, bởi vì cho dù có thế nào bạn cũng sẽ không trở thành kẻ thứ ba.

Khi trở Thảo Vi về thành phố H cũng đã hơn hơn ba giờ chiều, cô cũng không đến công ty nữa mà đi dạo quanh thành phố.

Năm đó sau khi tốt nghiệp với suy nghĩ ngây thơ cô đã đến đây làm việc cũng chịu không ít những tủi cực. Thật may cuối cùng vẫn trụ lại được ở đây.

Ở đây cũng cất giữ rất nhiều kỷ niệm của cô và Hoàng Quân, từng con phố hai người cùng rảo bước, từng quán ăn hai từng ghé qua.

Chưa đến một năm mà hai người đã trở nên xa lạ.

Thì ra trong cuộc sống ngoài bố mẹ sẽ chẳng có ai có thể ở bên bạn không rời.

Người đến người đi không ai có thể đoán trước.

Cô bỗng nhớ đến Phương Nam nhớ đến sự yếu đuối ngày đó của anh, nhớ đến sự quan tâm mà anh dành cho cô. Liệu đến cuối cùng cả hai có thể bên nhau bao lâu đây.

Đột nhiên cô lại rất muốn nghe giọng nói của anh, cái chất giọng trầm thấp êm ái ấy. Điện thoại đổ chuông một hồi thì đầu bên kia truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Phương Nam: “Có chuyện gì sao?”

Nghe thấy giọng nói của anh, Thảo Vi mới nhận ra bản thân vừa làm ra một việc ngốc nghếch thế nào. Có lẽ do tâm trạng không tốt mới khiến cô làm ra mấy việc khác thường như vậy, cô trả lời anh: “Chỉ là em đột nhiên nhớ anh, hi hi nếu anh có việc thì cứ làm đi, em cúp máy đây ạ!”

“Em đang ở đâu.” Chưa để cô cúp máy đầu bên kia đã vang lên giọng của anh, trong đó có chút gì lo lắng.

Thảo Vi cũng không biết bản thân đang ở đâu chỉ trả lời theo bản năng mô tả về vị trí của bản thân.

Đầu bên kia lại truyền đến tiếng đẩy ghế cùng lời nói của anh: “Ồ đó ới anh.”

Khoảng hai mươi phút sau Phương Nam xuất hiện trước mặt cô, anh thở hồng hộc ngồi xuống bên cạnh hỏi cô: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Thảo Vi trả lời có chút lảng tránh: “Em không sao thật mà ...” Nhưng mà nhìn gương mặt lo lắng của anh cô lại cảm thấy cảm xúc như muốn vỡ òa. Cô lao vào anh vừa ôm anh vừa khóc. Những ảm ức nhiều năm qua bị dấu kín cô đều muốn nói ra hết.

“Em gặp lại anh ta, mỗi lần nhìn thấy anh ta em đều cảm thấy ảm ức, tại sao em lại phải chịu đựng nó mà anh ta có thể coi mọi chuyện nhẹ nhàng như vậy chứ.”

“Ai?” Phương Nam vừa ôm cô an ủi vừa hỏi, khi cô gọi điện cho anh từ giọng nói anh đã khiến anh nhận ra có chuyện xảy ra, điều đó khiến anh không thể tập trung làm việc được.

“Mike anh ta là mối tình đại học của em, anh ta bám theo em, chỉ cần nhìn thấy anh ta em sẽ nhớ lại những chuyện trước đây, nó khiến trái tim em rất đau, em rất khó chịu.”

Câu trả lời của cô khiến Phương Nam giật nảy mình. Đến cùng hai người là nhân duyên hay nghiệp duyên đây.

Cứ như vậy Thảo Vi nằm trong vòng tay của Phương Nam nói hết ra những tâm sự mà bản thân vẫn luôn che giấu. Cuối cùng còn ngủ luôn trong vòng tay anh.

Khi tỉnh giấc Thảo Vi điều đập vào mắt cô là căn nhà khá xa lạ, nhưng cô cũng cảm thấy rất an tâm vì biết là anh đưa cô đến đây.

Thảo Vi đánh giá căn phòng một lượt nó rất hợp với phong cách của anh. Màu kem nhẹ nhàng kết hợp với đen trắng tạo nên những khoảng đối lập ấn tượng.

Cửa phòng mở ra, Phương Nam từ bên ngoài đem cho cô một ly nước ép.

“Đây là đâu?” Đón lấy nước ép từ tay anh cô hỏi. Cô đã từng đến nhà anh hai lần cách trang trí cùng không gian đều không phải nơi này.

“Đây là căn phòng bí mật của anh, mỗi khi tâm trạng không tốt anh đều sẽ đến đây, sau đó tâm trạng cũng sẽ tốt hơn.” Phương Nam đi đến phía ban công kéo rèm lên cả, xa xa những ánh sáng đèn điện lấp lánh trở nên thật đặc biệt.

Sau đó Phương Nam lại tiến tới chỗ cô đặt vào tay cô chùm chìa khóa nhỏ: “Sau này nếu có chuyện gì không vui em hãy đến đây.”

Anh biết bản thân rất bận rộn không phải lúc nào cũng có thể bên cô, thế nên anh muốn chia sẻ cùng cô thứ có thể giúp anh thư thái xuất nhiều năm qua.

Nhìn ánh đèn lấp lánh xa xa, cùng với bờ hồ sóng sánh bên dưới cảm giác thật yên bình.

Ngày hôm sau cô đem hợp đồng ký với Mike cho Tuấn Phong, Thảo Vi cũng đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, cuối cùng cũng có thể không cần gặp mặt anh ta.

Buổi tối hôm ấy mọi người trong phòng cùng nhau tụ tập đi ăn mừng cô lên chức, tuy rằng còn chưa nhận được thông báo chính thức.

Những tuần sau đó cuộc sống của cô lại trở lại những ngày yên bình.

Mike bóp nát những tấm ảnh trong tay, ông trời thật biết trêu đùa, người yêu của Thảo Vi thế mà lại là đứa con hoang kia.

Nhưng mà anh làm sao có thể bỏ qua nhưng vậy, những thứ là của anh anh sẽ không để cho hắn ta cướp mất dễ dàng như vậy, đấu với anh sao hắn đừng mơ tưởng.

Cầm điện thoại lên Mike ngả lưng ra sau ghế chờ đợi đầu dây bên kia bắt máy.

Khi điện thoại đã thông không để bên kia nói gì Mike đã cướp lời: “Con muốn tiếp quản HP.”

Trụ sở HP ở thành phố H mới sáng sớm đã trở nên náo nhiệt hơn vì sự xuất hiện của con trai độc nhất của chủ tịch HP người sẽ thừa kế trong tương lai. Nhưng mà điều làm mọi người bàn tán lại là việc người đó chính là người mẫu điển trai Mike.

Phương Nam đứng đầu đoàn người đón chào Mike, khuôn mặt vẫn giữ nét nghiêm nghị chỉ là trong lòng anh hiểu rõ trận chiến cuối cùng cũng được bắt đầu rồi.

Mike tiến thẳng vào sảnh chính bỏ qua Phương Nam mà bắt tay những người còn lại, tất cả đều khá hiếu kỳ về điều này. Sau khi bắt tay một lượt Mike mới đến trước mặt Phương Nam vẻ mặt đầy kiêu ngạo cười nói: “Bố tôi nói giám đốc Nam đã vất vả nhiều năm nên muốn tôi đến giúp đỡ anh, anh có thể đến thành phố T làm việc và nghỉ ngơi rồi.”

Bầu không khí lúc trước còn hân hoan, giờ lại trở nên im ắng đến đáng sợ.

Đây là cách chúc sao, chuyện này sao có thể giám đốc Nam vẫn luôn làm tốt mà, tháng vừa rồi còn tăng lợi nhuận cơ mà.

Trái với sự lo lắng của mọi người Phương Nam lại rất bình tĩnh mà đáp lại: “Vây em phải vất vả rồi!” “Em trai.”

Câu nói ấy làm cho Mike phát điên, anh ta nghiêng rằng nói ra từng từ: “Thứ của người khác thì đừng nên mơ tưởng, dù là cái gì tôi cũng sẽ lấy lại hết.”

Giọng nói chỉ đủ hai người nghe nhưng không hề mất đi sự đe dọa trong đó.

“Được thôi tôi sẽ chống mắt chờ xem cậu làm thế nào.” Nói xong điều ấy Phương Nam lại bật cười lớn làm mọi người ta cảm thấy khó hiểu.

“Anh dẫn em đi gặp người nhà được không?”

Thảo Vi bất ngờ nhận lấy bó hoa hồng, có chút khó hiểu kỳ nhìn người đàn ông điễn trai trước mặt anh muốn làm gì?

8. Chương 7: Phần 7

”Trầu cau đại diện cho nhân duyên, không đủ năm vị ngọt cay đắng nóng thì làm sao gọi là tình yêu.”

Ông Tân nhìn người con trai ngồi ăn bên cạnh cảm thấy thật vui vẻ, cũng rất lâu rồi bọn họ không gặp nhau: “Hay con chuyển về nhà ở đi, bên ngoài lại không có ai chăm sóc.”

Trái lại với sự vui vẻ của ông Tân, Mike không có hứng thú với chuyện này, anh vẫn chưa thể tha thứ cho bố của mình, nếu không vì cái tính lẳng nhăng của ông ấy mẹ anh cũng không ra đi.

“Bố sắp xếp cho anh ta ở lại thành phố T đi, tốt nhất là đừng để anh ta xuất hiện trước mặt tôi nữa.” Đặt đĩa xuống Mike nói, đây mới là mục đích thực sự của anh.

Bước đầu anh muốn tách đứa con hoang kia khỏi Thảo Vi, sau đó sẽ từng bước, từng bước sẽ đoạt lại Thảo Vi, cuối cùng là đạp hấn khỏi công ty. Anh muốn cho hấn thân bại danh liệt, không thể ngẩng đầu lên được.

Ông Tân nhìn đứa con trai, với nó ông luôn cảm thấy rất áy náy. Năm năm trước nếu không phải ông gian díu bên ngoài làm vợ ông bị tai nạn mà ra đi thì quan hệ của hai cha con cũng không đến nỗi này.

Đối với ông thì dù cho có bao nhiêu người phụ nữ bên ngoài thì gia đình cũng chỉ có một mà thôi.

“Được rồi! cứ làm như con nói đi. Khi nào con đến công ty bố sẽ sai người hướng dẫn con.” Ông Tân nói, đối với chuyện con trai chấp nhận tiếp quản công ty ông cảm thấy rất vui mừng bởi vì tất cả những thứ này ông đều muốn dành cho nó hết.

“Gần đây tôi rất bận, chuyện đó cứ tính sau đi.” Mike vốn không thích mấy thứ như kinh doanh, anh đồng ý tiếp quản công ty cũng chỉ vì muốn đuổi đứa con hoang kia đi thôi.

“Ông chủ có cậu Nam.....!”

“Ồ! Chào bố chào em trai, con dẫn bạn gái đến chơi, thật đúng dịp.” Không để cho cô giúp việc nói xong, Phương Nam đã kéo tay Thảo Vi từ bên ngoài vào giới thiệu.

“Đây là bạn gái của con Thảo Vi.” Cùng với lời giới thiệu của Phương Nam Thảo Vi mới cúi đầu chào, từ lúc bước vào cô đã luôn cúi đầu không dám nhìn họ. Dù cho Phương Nam nói không cần để ý họ nhưng mà đây đều là người thân của anh. Điều đó làm cho cô rất lo lắng sợ họ sẽ không thích mình. Sau khi tự động viên mình cô mới dám ngẩng đầu nhìn bọn họ, chỉ là khi mà ánh mắt chạm vào nhau lại càng làm cô không biết nói sao.

“Em có chuyện gì cứ nói đi.” Phương Nam dừng xe ở trước cổng chung cư của Thảo Vi rồi mới hỏi chuyện, đây là lần đầu tiên hai người ở cạnh nhau mà không nói lấy một câu.

“Tại sao anh làm vậy? ” Anh rõ ràng biết rõ quan hệ của cô cùng với Mike vậy mà anh lại dẫu chuyện anh là anh trai khác mẹ của Mike, là con trai ông hoàng nghĩ dưỡng. Điều quan trọng nhất là anh đã sắp xếp buổi gặp mặt ngày hôm nay, ý anh là gì, anh có từng nghĩ đến cảm nhận của cô hay không.

Hiện tại cô rất rối, cô không biết nên đối mặt với chuyện này như thế nào, cô làm sao mà đối mặt với anh với Mike đây.

“Chỉ là anh...” Phương Nam ngập ngừng không nói đối với chuyện này chỉ là chuyện nhất thời, chính anh cũng không rõ bản thân đã làm gì.

Thảo Vi chờ đợi rất lâu cũng không nghe được câu trả lời của anh, quá tức giận cô bước xuống xe. Chuyện này làm cô rất khó xử, cô nói: “Có lẽ chúng ta nên suy nghĩ lại mọi chuyện, em nghỉ tạm thời không cần gặp mặt nữa.”

“Anh sẽ đến thành phố T.” Phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp của anh, Thảo Vi đứng khựng lại, nhưng cô vẫn không quay đầu cuối cùng vẫn bước vào trong khu chung cư.

Nhìn bóng lưng cao lớn bên dưới hàng cây, Thảo Vi có chút không đành lòng, anh đã đứng đây hai tiếng đồng hồ rồi.

Bóng dáng cô độc ấy làm trái tim cô xót xa nhưng mà bản thân lại chẳng thể nào mà có thể bình thường mà nói chuyện với anh, trong lòng cô rất rối rất rối, cũng rất giận dữ chuyện anh lừa dối cô.

Tại sao mối quan hệ của họ lại là như vậy, là thế giới quá nhỏ bé hay là ông trời không muốn trêu chọc cô đây.

Gió ngoài trời càng lúc càng thổi lớn hơn, những chiếc lá cũng bay bay quanh chân anh. Trái tim bứt rứt không yên, cuối cùng cũng kìm lòng không nổi mà lao xuống trước cổng chung cư.

Con đường dài mênh mang, một bóng người cũng không có, chỉ còn lại một mảng đen như bất tận, hòa cùng với bầu trời đêm. Hai hàng cây bên đường khẽ xào xạc, Thảo Vi chỉ có thể đứng bơ vơ nhìn con đường trống trơn.

Đột nhiên cô lại cảm thấy có chút sợ hãi, bởi vì từ khi cuộc gặp mặt diễn ra cô chưa từng nghĩ đến chuyện chia tay. Trong lòng chỉ là rất giận rất giận anh mà thôi.

Thứ bảy lại đến cũng giống như mấy ngày trước đó, Thảo Vi vẫn không hề nhận được bó hoa cúc đại như thường lệ. Xoay xoay chậu hoa cúc đại đã sớm phai tàn, trong lòng cảm thấy rất buồn, kể từ ngày hôm ấy dường như Phương Nam đã biến mất hoàn toàn khỏi thế giới của cô.

Không có hoa, không có tin nhắn, lại càng không có lịch hẹn như thường lệ.

Có phải anh đã quyết định từ bỏ cô không?

“Chị suy nghĩ gì vậy.” Thu Hằng ở bên cạnh hỏi thăm cô, từ sau chuyện Mike tính tình cô ta đã bớt đi kiêu căng ngày xưa, quan hệ của hai người cũng tự nhiên mà tốt lên.

Có đôi lúc cả hai còn cùng nhau đi ăn uống hay mua sắm.

“Không sao! Chị chỉ thấy hơi đau đầu thôi.” Xoa xoa thái dương Thảo Vi lắc đầu trả lời. Chuyện này thực sự làm cô cảm thấy rất đau đầu.

“Cãi nhau sao chị với người đó sao?” Hắt mặt về phía bình hoa Thu Hằng hỏi.

Thảo Vi chỉ biết cười trừ, cô không muốn chia sẻ chuyện này với ai.

Không làm khó cô, Thu Hằng nhanh chóng chuyển đề tài: “Tối nay chị đi chứ? Việc mời khách của Mike ý.” Đối với chuyện của Mike, Thu Hằng vẫn luôn canh cánh trong lòng. Lần đó bị anh ta mắng quát tháo cùng với sự bần tẩu của cánh phóng viên vẫn còn làm Thu Hằng bị ám ảnh.

“Chị đau đầu lắm, chắc sẽ không đi còn em thì sao?” Thảo Vi vẫn tiếp tục xoa trán trả lời, sau ngày hôm ấy Mike chủ động gặp mặt muốn hai người có thể làm bạn, nhưng mà cô vẫn luôn cảm thấy không tự nhiên.

Thu Hằng xua tay ý nói không đi tiếp xúc với Mike vẫn làm Thu Hằng rất sợ hãi.

Khi đến giờ tan việc mọi người ai nấy đều rất vui vẻ mà chuẩn bị đi ăn. Mike chẳng biết từ bao giờ đã đến đợi mọi người cùng đi.

Thấy Thảo Vi như muốn ra về anh kéo tay cô lại hỏi: “Em không đi sao?”

Mọi người nghe vậy cũng xôn xao.

“Chị đi đi mà, không có chị sẽ mất vui đây.”

“Đi đi mà coi như giải sầu ы.”

“....”

“... ”

Thấy cả phòng xôn xao Thảo Vi cũng thấy áy ngại nhưng mà cô cảm thấy rất khó chịu: “Xin lỗi mọi người chị thấy rất đau đầu hện dịp khác nhé!”

Mọi người nghe vậy cũng không có nói gì thêm, tất cả đều đang thu xếp đồ để ra về.

Đứng ở bên cạnh Mike đưa tay đỡ cô: “Anh đưa em về, đi xe rất nguy hiểm.”

Vốn định từ chối mà bên đã bị anh ta kéo đi ra đến cửa phòng thì dừng lại quay đầu nhìn mọi người nói: “Mọi người cùng Jun đến trước nhé tôi sẽ đưa Vi về rồi sẽ đến.”

Sau khi hai người đi khuất trong phòng đột nhiên lại xúm lại quanh Jun hỏi chuyện.

“Hai người họ quan hệ thế nào.”

“Có phải Mike đang theo đuổi chị Vi không?”

“.....”

“.....”

Thảo nào lại có thể nhanh chóng lấy được hợp đồng, mà Mike còn yêu cầu riêng Thảo Vi làm phụ trách chính nữa đúng là có gian tình không nhẹ mà.

Nhìn bộ mặt hóng chuyện của mấy người xung quanh, Jun chỉ biết giải thích một câu thế này: “Trước kia hai người từng học chung một trường đại học.”

Chuyện của ông chủ anh cũng không dám nói nhiều, giải thích như vậy chắc cũng không sao đâu nhỉ.

Trên đường đi Mike kể rất nhiều chuyện cho cô nghe, thì ra công việc của anh ta cũng khá thú vị. Không phải chỉ cần hình thể đẹp hay chân dài mà còn cần khá nhiều kỹ năng nữa. Đúng là mỗi nghề một cái khó riêng.

“Ngày mai là chủ nhật em đến nhà anh được không.” Mike nói anh muốn có thể ở bên cô nhiều hơn nhưng mà cô lại luôn luôn trốn tránh chính vì vậy anh chỉ có thể ra hạ sách này: “Bố anh vẫn muốn em đến nhà!”

Thảo Vi có chút do dự, Phương Nam vẫn chưa hề liên lạc với cô, bây giờ cô đến nhà anh liệu có sao không còn, còn có quan hệ của mấy người họ cũng quá rắc rối đi.

Nhưng mà cô lại rất muốn gặp anh: “Để em gọi lại cho Phương Nam đã có gì em sẽ bảo anh đấy gọi điện về nhà.” Đột nhiên Thảo Vi lại nghĩ có thể lợi dụng chuyện này để gọi điện cho anh không.

“Không cần đâu ngày mai bố muốn mời riêng em thôi.” Mike nói anh đây chỉ là lấy cớ thôi không thể tên kia đến quấy rối được.

Thảo Vi cảm thấy không được ổn lắm nhưng cũng chỉ có thể ừ ừ rồi đi lên nhà.

Sáng sớm ngày hôm sau cô lái xe đến nhà Phương Nam do dự rất lâu mới

bấm chuông, tối hôm qua anh vẫn không dám gọi trước cho anh.

Cánh cửa lớn mở ra trong nhà lại chỉ có Mike với một cô giúp việc, bố của Phương Nam lại không hề có ở nhà.

“Đừng nhìn nữa vào nhà đi, bố đi chơi bóng lát nữa sẽ về thôi.” Mike nói rồi đẩy cô vào nhà.

Anh ta từ trong bếp nhìn cô cười cười bảo: “Anh đang nấu ăn cho bố em có muốn phụ không con dâu cũng nên làm chút đồ ăn cho bố chồng chút.”

Anh nói có vẻ rất đương nhiên nhưng mà cô lại nghe được cái gì đó rất lạ. Cuối cùng vẫn xắn tay áo tiến vào bếp

Bên trong nhìn rất bừa bộn có vẻ nhiều năm trôi qua anh ta vẫn không hề biết chuyện bếp núc này.

Mike nhìn cô cười hì hì, sau đó chạy quanh giúp cô chuyện này kia. Chẳng mấy chốc đã chuẩn bị một bữa trưa tươm tất.

“Em vất vả rồi.” Mike đột nhiên đưa tay lau mồ hôi trên trán Thảo Vi làm cô phản ứng không kịp để tránh. Cuối cùng còn tạo ra một bức tranh tình tứ trong mắt người khác.

“Lâm cậu làm gì thế?” Ở bên ngoài chứng kiến cảnh tượng đó Diệu Linh hay còn gọi là Anna tức giận hét lên sau khi nhìn kỹ mặt cô gái cô ta có chút không tin lắm nhẩm: “Thảo Vi..”

“Thì ra đây là bạn gái của giám đốc Nam, thật có duyên.” Anna ở một bên mà nói, mới ban đầu cô còn tưởng là ai nào ngờ lại là oan gia ngõ hẹp. Hai người nhất định là nghiệp duyên nếu không sao có thể lại chạm mặt nhau. Lại còn là người yêu của kẻ mà Mike ghét nhất nữa.

“Hai đứa quen nhau sao?” Ông Tân từ khi vào nhà vẫn thấy khó hiểu về quan hệ của mấy đứa trẻ, mà đứa con gái quê mùa kia không hiểu tại sao lại xuất hiện trong nhà anh. Điều kỳ lạ nhất là Mike rất ghét Phương Nam nhưng lại có vẻ rất chăm sóc cho cô gái này.

“Chúng cháu trước đó có học cùng trường đại học ở thành phố T.” Anna từ tốn trả lời, dù cho Mike có từ chối cô thế nào đi nữa nếu bố anh thích cô cô không tin không thể làm cho quan hệ của hai người tốt lên.

Ông Tân như đã hiểu ra điều gì nên không nói thêm chỉ lặng lẽ quan sát bữa ăn.

Sau khi bữa ăn kết thúc vẫn không thấy Ông Tân mở miệng nói gì, trong lòng Thảo Vi lại cảm thấy rất xót ruột chỉ sợ ông ấy sẽ không thích mình. Cuối cùng vẫn không đợi được cô xin phép về trước. Mike khẳng khái đòi trở cô về.

Khi đứng trước cổng chờ anh ta lấy xe, Anna chẳng biết từ đâu đứng bên cạnh cô chăm chọc: “Trên đời này đúng là có rất nhiều đứa mặt dày thật đấy không có được em lại muốn có anh.”

Giọng cô ta đầy cay nghiệt giống như trước đó. Nhưng mà cô cũng không phải là cô gái hai mươi tuổi để người ta bắt nạt đâu: “Có thể nào cũng không bằng một số người thích mấy đồ đã dùng của người khác đâu. Kiểu đó phải gọi là mặt chai ý nhỉ.”

Trước đây mỗi khi đi mua sắm Anna luôn chỉ thích mấy thứ hàng mới tinh, chị ta còn từng nói nếu phải dùng đồ cũ thì thả chị ta đeo mo vào mặt còn hơn.

Nghe xong Anna tức đến phát điên nhưng mà lại thấy xe của Mike đi ra nên không thể làm gì khác hơn mà nói: “Em về cẩn thận nhé!”

Trên đường về nhà Thảo Vi vì không muốn nói chuyện mà giả bộ ngủ say, nhưng mà suy nghĩ của cô lại cứ quanh quẩn với câu nói của Anna. Không câu được em thì câu anh, liệu người khác có nghĩa như vậy không cô đột nhiên cảm thấy có chút do dự. Liệu rằng cô và Phương vượt qua dư luận được không.

Thấy người bên cạnh trần trọc giả bộ ngủ Mike cũng có rất nhiều suy nghĩ riêng. Ngày hôm nay anh cảm thấy rất vui, hai người họ có thể cũng nấu ăn, còn có thể nói chuyện ăn cơm cùng cô quả thật là điều vô cùng vui vẻ.

Nhưng sự xuất hiện của Anna mà làm cô không thoải mái, nên anh cũng rất khó chịu. Có lẽ chuyện năm đó cô vẫn còn để trong lòng.

Anh và Anna là bạn thân từ cấp 1 sau đó lúc nào cũng học cùng nhau anh cũng rất thích cô nhưng mà cô lại luôn từ chối anh cho đến khi vào đại học cũng vẫn như vậy.

Chính vì vậy anh mới chán nản mà thay yêu đương hết người này đến người kia mà tất cả họ đều liên quan đến Anna. Anh muốn làm cô chú ý đến mình nhiều hơn, nhưng hết lần này đến lần khác làm anh thất vọng.

Mãi cho đến khi anh quen với Thảo Vi thì Anna mới có phản ứng đáp lại anh. Cô còn chủ động tiếp cận anh chính vì vậy anh mới không ngần ngại mà đón nhận.

Nhưng lúc đó anh đột nhiên không hề muốn chia tay với Thảo Vi, nhưng mà chuyện lén lút vẫn không dừng lại được cuối cùng Thảo Vi phát hiện ra.

Anh cảm thấy bản thân không còn mặt mũi mà gặp mặt Thảo Vi nên trở về thành phố H, rồi mẹ anh qua đời. Thế nên anh mới quyết định sang Mỹ ngay sau đó.

“Trước khi qua Mỹ anh và Diệu Linh đã chia tay rồi.” Mike muốn giải thích rõ chuyện này, anh không muốn cô hiểu lầm mình.

Tối chủ nhật bình thường sẽ luôn có người cùng Thảo Vi dạo phố nhưng mà hai tuần này lại chỉ có mình cô lẻ bóng. Đi dạo quanh cạnh hồ Thảo Vi có chút nhớ Phương Nam anh đã ở lúc này đang làm gì nhỉ?

“Chị Thảo Vi.” Giọng nói trẻ trung mạnh mẽ ở phía sau vang lên. Ngóảnh đầu lại hóa ra là cậu thư ký của Phương Nam.

“Trần Tú, chào cậu.” Thảo Vi đầy bất ngờ nói

“Hi Hi thật tình cờ để em giới thiệu đây là bạn gái em Ngọc Lan.” Cậu ta đẩy cô gái kế bên lên giới thiệu. Đó là một cô gái khá trẻ trung và năng động, cô gái có hai chiếc má lúm nên nhìn vô cùng đáng yêu.

“Còn đây là phu nhân tương lai của sếp.” Trần Tú nhìn cô gái mà giới thiệu. Nhưng vừa nghe xong cô gái đã bật thốt lên một câu làm cậu ta giật mình cùng ngại ngùng: “Anh ta mà cũng có vợ sao, ai mà chịu nổi anh ta chứ.”

Nhìn cô gái có vẻ rất rất không hài lòng với Phương Nam. Trần Tú ở một bên không nói nên lời với cô bạn gái trẻ con.

Ngọc Lan trước đây cũng từng là bạn gái của Phương Nam hai người còn có một thời gian qua lại rất lâu. Khi đó Ngọc Lan mới có hai mươi còn khá nhỏ tuổi lại là con nhà giàu có nên tính tình tùy hứng cả ngày chỉ bám lấy Phương Nam nhưng luôn bị anh lạnh nhạt sau đó phát hiện ra người thường xuyên nhắn tin với mình không phải Phương Nam thì tức điên lên đòi chia tay.

Mà tính tình Phương Nam lại lạnh nhạt không quan tâm nên cứ như vậy tách ra. Sau đó dù Ngọc Lan và anh đã yêu nhau thì Ngọc Lan vẫn luôn rất ghét Phương Nam cảm thấy anh ấy cố tình chơi cô.

“Chị gái em bảo này, dù cho chị có lớn tuổi thế nào cũng đừng vì lỡ thì mà gả cho anh ta, lấy người mình không yêu đau một thì lấy người như anh ta lại càng đau nhiều hơn chị biết không.” Chẳng biết từ khi nào cô gái nhỏ nhắn đó đã bám riết lấy cô kể ra đủ thứ chuyện xấu về Phương Nam.

Trần Tú ngồi một bên chỉ có thể cầu trời cho ông chủ không vì vậy mà chia tay bạn gái thứ n. Sau khi nói này nọ một hồi cô gái mới thỏa mãn mà chạy đi mua nước ngọt, Thảo Vi cảm thấy cô gái này tuy có chút trẻ con nhưng lại không hề nhõng nhẽo hay làm nũng.

Chỉ còn lại hai người Trần Tú mới nói: “Chị đừng để ý đến lời cô ấy, giám đốc đối với chị rất tốt.”

Thảo Vi cũng cảm thấy anh rất tốt với cô.

Một lúc sau cô mới dám hỏi đến chuyện mà bản thân quan tâm: “Bao giờ thì hai người trở về thành phố H.” Lúc trước Phương Nam cũng từng nói sẽ đi thành phố T, khi này Ngọc Lan lại than thở chuyện này khiến cô đột nhiên nhớ ra, có lẽ khi anh trở về cô sẽ đến gặp anh.

Trần Tú trợn mắt ngạc nhiên: “Chị không biết sao anh ấy bị điều chuyển sẽ không được về thành phố H,”

9. Chương 8

“Cầu vòng sau mưa là cầu vòng rực rỡ nhất, tình yêu phải trải qua giông bão mới trở nên bền chặt.”

Sáng sớm ngày hôm sau Mike mang theo một túi đồ ăn vặt đến công ty tìm Thảo Vi, từ hôm nay anh ta và Thảo Vi sẽ cùng nhau làm việc cơ hội gặp mặt của cả hai sẽ nhiều hơn. Tâm trạng của anh ta có vẻ rất tốt gặp ai cũng đều cười nói.

Nhưng mà người mà anh ta mong chờ lại chẳng có mặt ở đó, trước mặt anh chỉ là một cái bàn trống trơn.

“Chị Vi có việc gấp nên xin nghỉ rồi ạ!” Cô nhân viên gần đó thấy anh đứng đó liền nói.

Chẳng bận tâm lời nói của cô nhân viên kia, Mike lấy máy gọi cho Thảo Vi nhưng mà cho dù anh gọi thế nào điện thoại vẫn không liên lạc được.

Hay là cô ấy muốn tránh mặt anh, chẳng lẽ còn giận dỗi, hay là Anna đã nói gì rồi.

Đúng lúc anh bức bối trong lòng điện thoại lại vang lên là bố anh, ông ấy gọi làm gì nhỉ?

“Alo con nghe.” Mike nhận điện nói.

Phía bên kia tâm trạng cũng có vẻ không tốt, ông Tân lớn tiếng: “Tôi về nhà đi bố có chuyện cần nói với con.” Sau đó cũng đập máy không để Mike nói thêm câu nào.

Mike nhìn điện thoại mà bức bối người thì không liên lạc được người thì quát nạt cậu. Ngày gì không biết, cậu phải đi giải stress mới được.

Thảo Vi đứng trước cửa phòng ở khu nghỉ dưỡng của Phương Nam mà trần trừ không dám gõ cửa. Tối qua khi nghe Trần Tú kể chuyện của anh cô đã rất lo lắng và tự trách lẽ ra cô phải nhận ra điều khác thường ở anh mới phải. sao cô có thể vô tâm như vậy chứ.

Sáng nay sau khi xin nghỉ làm cô đã bắt xe đi thành phố T, nhưng mà lại lưỡng lự chẳng dám đến gặp anh. Dù rất lo lắng cho anh nhưng cô vẫn không biết nói thế nào với anh, nên giải thích chuyện này thế nào đây.

Đi qua đi lại cả trăm lần cũng không lấy nổi can đảm gõ cửa. Chỉ có thể nhìn nó đóng chặt yên lặng.

Khi mà cô còn đang tự lẩm bẩm không biết bệnh của anh đã khá hơn chưa thì cánh cửa phòng lại mở ra.

Bên trong phòng chỉ một màu tối đen, chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy vài thứ nhờ ánh đèn bên ngoài. Phương Nam chống tay vào cửa nhìn cô chằm chằm.

Giây phút ấy dường như đôi mắt cô cũng chỉ có thể thấy mình anh. Mấy ngày không gặp gương mặt anh đã trở nên hốc hác đôi mắt mệt mỏi đỏ au.

Phương Nam có chút không tin vào mắt mình, chính anh thấy cô đang ở rất gần mình nhưng lại sợ nó chỉ là ảo giác. Kéo mạnh Thảo Vi vào lòng trao cho cô một nụ hôn mãnh liệt nhất.

Anh muốn kiểm chứng sự hiện diện của cô.

Một nụ hôn mà trước kia anh chưa từng hôn cuồng nhiệt và mãnh liệt. Đó giống như là những nhớ nhung mà xuất thời gian qua họ đã dành cho nhau.

Thảo Vi cảm thấy như bản thân không thể thở nổi, chưa bao giờ cô cảm thấy Phương Nam mãnh liệt như lúc này. Trước kia dù cho thế nào anh cũng luôn dành cho cô sự dịu dàng ôn nhu nhất định.

Khi mà cả hai gần như không thể thở được Phương Nam mới buông môi của Thảo Vi ra, trán anh đặt trên trán cô, hồi thở nặng nề của anh phả lên khuôn mặt cô, cả hai chỉ có thể nhìn nhau cười cười.

Có lẽ bao nhiêu lời muốn nói vào giờ phút này đều không còn cần thiết. Phương Nam lại cúi đầu một lần nữa hôn lấy Thảo Vi, lần này là quyến luyến không buông từng chút từng chút mà bày tỏ những yêu thương.

“Con và cô gái tên Thảo Vi kia có quan hệ gì?” Ông Tân hỏi trước chiều nay ông có nghe được một số thông tin không hay cho lắm chính vì vậy mới gọi Mike đến hỏi chuyện.

“Con đang theo đuổi cô ấy.” Mike nằm dài trên ghế trả lời, cả ngày nay anh vẫn chưa thể liên lạc được với Thảo Vi.

Nghe Mike thừa nhận ông Tân càng thêm tức giận mấy chuyện đó hóa ra đều có thật. Ông không giữ nổi bình tĩnh mà hét: “Con điên rồi sao nó là bạn gái của thằng Nam mà.”

Mike cũng gào lên Thảo Vi chỉ có thể là bạn gái của anh đứa con hoang kia làm sao đến lượt chứ: “Cô ấy là bạn gái của con, chúng con đã yêu nhau từ đại học rồi.”

Ông Tân nghe vậy lại càng thêm khó chịu, nếu là vậy sao giờ lại trở thành bạn gái của Phương Nam đúng là loại con gái hám tiền, ông sẽ không để cô ta bước chân vào cái nhà này.

Bình tĩnh lại đôi chút ông khuyên nhủ Mike: “ Nếu yêu con sao cô ta lại trở thành người yêu của thằng Nam, chắc chắn cô ta cũng chỉ là loại con gái hám tiền.

Con suy nghĩ lại đi Anna tốt hơn cô ta nhiều.” Anna vừa xinh xắn giỏi giang điều quan trọng nhất là gia đình tương xứng với nhà ông.

Nhắc đến Anna lại càng làm Mike khó chịu thêm, nếu không phải cô ta nói gì thì làm sao Thảo Vi lại tránh mặt anh chứ.

“Cô ta không xứng, dù thế nào đi nữa ngoài Thảo Vi con sẽ không người khác, thế nên bố cứ chuẩn bị đi.” Nói xong Mike cũng cầm lấy áo khoác mà bỏ đi. Anh không muốn cãi nhau với bố.

Ông Tân nhìn theo bóng dáng con trai không biết nên làm sao, ông biết tính nó nếu đã thích thì nhất định sẽ dành cho bằng được. Thôi thì cứ để tùy nó đi cái gia tài này dù nuôi cả đám đàn bà hám tiền cũng không hết được. Như vậy cứ để tùy nó thôi ông cũng không muốn quan hệ cha con trở nên xấu hơn.

Khi Thảo Vi tỉnh lại đã không thấy Phương Nam ở cạnh. Nếu không thấy đồ đạc của anh ở bên cạnh cô thực sự đã nghĩ tất cả chỉ là mơ.

Vén rèm lên cô bước ra khu vườn nhỏ bên ngoài, đây là nơi mà trước kia cô đã từng nhìn thấy anh. Nghĩ lại hai người cũng thật có duyên.

Chẳng biết từ khi nào một bàn tay đã từ phía sau ôm lấy Thảo Vi. Ngửi thấy mùi hương quen thuộc cô cũng yên tâm mà nằm yên trong vòng tay ấy.

Phương Nam đặt lên đỉnh đầu cô một nụ hôn nhẹ sau đó tựa cằm mình lên đó, bao bọc lấy cô.

Cả hai lại chìm trong sự yên lặng ngọt ngào. Bên ngoài hàng trăm hàng nghìn ngôi sao cũng đang hòa quyện vào sự ngọt ngào của cả hai.

Rất lâu rất lâu sau đó cả hai lại đồng thời lên tiếng.

“Khi ấy em rất giận...”

“Anh xin lỗi lúc đó chỉ là nhất thời...”

Cuối cùng thì chỉ có thể nhìn nhau mà cười lớn, Sau đó Thảo Vi lại nói tiếp: “Em không biết phải đối mặt với chuyện đó thế nào, cũng rất sợ hãi.”

Ôm chặt cô thêm một chút Phương Nam thì thầm: “Anh cũng sợ.” Sợ cô bị Mike cướp đi. Thế nên anh mới chẳng suy nghĩ gì mà làm cho cô bị tổn thương.

Thảo Vi xoay người lại ôm chặt lấy anh: “Em sẽ ở bên anh.” Có rất nhiều việc sau khi suy nghĩ kỹ lại cô bỗng phát hiện bản thân cũng có thể hiểu được cảm giác của anh.

Yêu cùng yêu, đau cùng đau.

Sau cơn mưa mới có cầu vồng, tình yêu chỉ có vượt qua giông bão mới càng thêm bền chặt.

“Anh nhìn kia con mắt của em đúng là chuẩn mà, thật là tiếc quá đi lúc trước mà em cố gắng thêm tý nữa là người ở đó đã là em rồi.” Ngọc Lan vừa nhìn Phương Nam bóc tôm cho Thảo Vi vừa không ngừng véo mạnh vào eo bạn trai.

Cậu bạn trai bên cạnh thì chẳng thể làm gì hơn là phối hợp với cá tính tình trẻ con đó của cô. Ai bảo anh đi yêu một đứa trẻ.

Sau một lúc cô lại than thở: “Tất cả lại tại anh đấy nếu anh không dụ dỗ em.”

Trần Tú lần này thì thật sự trợn mắt lên nhìn Ngọc Lan, sao lại có người nói dối không chớp mắt chứ lúc trước rõ ràng có người chạy theo anh bắt anh chịu trách nhiệm vì lừa gạt mà. Giờ ở đó mà nói anh.

Thảo Vi nhìn bọn họ mà phì cười sao hai người họ ở với nhau lại đáng yêu đến vậy chứ.

“Chị Vi chị chia sẻ cho em chút bí quyết đi sao chị lại có thể theo đuổi được tảng đá nghìn năm này vậy.” Ngọc Lan chẳng biết khi nào đã ngồi cạnh cô mà hỏi, đôi mắt thể hiện sự tò mò.

“À.” Nhìn sang Phương Nam thấy anh đang chăm chú gọt táo có vẻ không để tâm lắm. Nhưng mà cô lại chẳng biết nói thế nào nữa: “Lúc mới đầu chị cũng có từ chối sau đó anh ấy nhắn tin bảo chị không nên trả lời vội vàng như thế, rồi ngày nào cũng tặng hoa cứ như vậy mà kéo dài đến bây giờ. Tình cảm mà cũng chẳng biết nói thế nào.”

Sau khi cô nói xong thì ba người kia mỗi người lại có một phản ứng khác nhau, vô cùng khoa trương.

Trần Tú thì méo mặt làm người tốt đúng là khó quá mà, tháng này không biết có bị trừ lương không nữa.

Bên cạnh cậu ta Ngọc Lan lại lấy làm đắc ý. Có gian tình đây mà, Phương Nam luôn không thích ép buộc người khác làm sao lại theo đuổi người đã từ chối mình chứ.

“Em từ chối anh?” Phương Nam ở một bên khuôn mặt có chút khó coi hỏi Thảo Vi.

“Khi đó em không thể gọi điện cho nên chỉ có thể nhắn tin,sau.....ơ!” Khi mà Thảo Vi chưa kịp nói xong Phương Nam đã bỏ đi mất.

Sau đó Trần Tú mới ở một bên tiến lại nói nhỏ: “Tin nhắn đấy là em nhắn anh Nam không thích dây dưa với mấy người từ chối anh ấy đâu.”

Thảo Vi nhìn bóng dáng bên ngoài cửa kính, vậy là giận rồi sao.

Phải đến sáng ngày thứ năm Thảo Vi mới trở lại thành phố H, khi cô đến văn phòng thì không khí có chút lạ lẫm ai nấy đều rất quái lạ. chẳng một ai để tâm đến cô cả.

“Thảo Vi vào phòng tôi nói chuyện.” Tuấn Phong từ trong phòng bước ra nói, giọng nói có vẻ không được vui cho lắm.

Khi cô vừa đặt chân vào phòng anh thì một tập tài liệu bay thẳng về phía cô: “Về làm lại cho tôi.” Tuấn Phong quát.

Đây có được coi là đen tiền đồ tình không đây.

Ngồi xuống bàn làm việc chuẩn bị mọi thứ để sửa chữa bản thiết kế nhưng mà bên trong lại chỉ có đúng một tờ giấy thông báo thăng chức. Là sao đây?

Khi cô ngẩng đầu lên thì tất cả mọi người đã xúm lại chúc mừng, cái người khi nãy còn quát mắng cô trên tay lại đang cầm một bó hoa lớn miệng cười ha ha.

“Sau này phải cố gắng hơn nữa đấy.”

“Vâng.”

“Tối nay phó phòng mời mọi người chuẩn bị đi nghỉ sớm.” Tuấn Phong vừa nói xong thì ai nấy cũng cực kỳ vui vẻ.

Mọi người đều có vẻ rất phấn khích.

Sau khi tất cả trở về chỗ Thảo Vi mới lấy từ trong túi ra hơn chục tấm thiệp đây là những tấm thiệp mà mấy ngày qua cô không nhận được.

Đặt từng tấm chồng lên nhau cuối cùng cô cũng đã hiểu được lời anh muốn nói với cô.

Xuất thời gian qua cô chỉ có thể nhận được hai chữ I và U cuối cùng anh cũng đã đưa cho cô phần ở giữa của hai chữ đó rồi.

Mike nghe tin Thảo Vi đã đi làm liền cấp tốc đến công ty. “Em đã đi đâu mấy ngày qua, có biết anh lo lắng hả.”

Mike gần như gào lên với cô mấy ngày không liên lạc được với cô anh gần như đã điên lên. Anh đã chạy khắp nơi để tìm cô, ngay cả quê của cô anh cũng đã ghé qua nhưng đều không thể tìm thấy.

“Tôi đến chỗ anh Nam.” Thảo Vi lạnh nhạt trả lời, anh ta đâu có quyền tra hỏi cô.

Mike nắm chặt tay lại là đứa con hoang đó.

“Em trở lại thì tốt rồi ngày mai bố nói muốn em qua gặp mặt.” Có tỏ ra thật bình tĩnh anh nói, tuy bố anh không nói gì nhưng anh cũng mặc kệ trước mắt cứ làm như vậy đã.

“Câu về nói với bác tôi sẽ đến, từ giờ cậu nên gọi tôi một tiếng chị, như vậy mới đúng lẽ.” Thảo Vi cười tươi nói, cô cũng cần kéo khoảng cách với anh ta một chút, người Phương Nam không thích cô không nên quá thân thiết.

Thảo Vi đứng bên đường có chút không tin nhìn Phương Nam ở bên kia đường đang vẫy tay cười với cô.

Chuyện này sao có thể không phải anh không được về thành phố H sao.

Dòng xe thưa dần đi Phương Nam cũng từ bên đường đi sang gõ đầu cô: “Đồ ngốc.”

Đến lúc ấy cô mới hoàn hồn ôm lấy cánh tay anh hỏi: “Sao anh lại ở đây.”

“Tất nhiên là để mừng anh trở thành ông xã tương lai của phó phòng rồi.” Phương Nam nhéo mặt cô cười nói.

Còn Thảo Vi cười ngọt ngào dựa vào tay anh: “Thế ông xã phó phòng muốn ăn gì nào?” Sau đó kéo tay anh tiến vào bên trong.

Nhưng mà tiếng cười đùa ròn rã của họ lại không hề tan biến, Mike ở trong một chiếc ô tô ở gần đấy đập mạnh vào vô lăng.

Lại là đứa con hoang đó.

Hít một hơi thật sâu anh mang lời điện thoại gọi cho một người: “làm như những gì anh đã nói đi.”

“Chuyện đó cậu không cần lo cho dù có phá nát nó tôi cũng muốn hấn phải chết.”

“Mọi người nghe biết gì chưa khu nghỉ dưỡng MH vừa xảy ra ngộ độc đấy khách hàng kiện rất dữ.”

“Liệu có ảnh hưởng đến bên mình không nhỉ vừa làm quảng cáo cho họ mà.”

“....”

“....”

Không nghe mấy lời dư thừa ấy Thảo Vi đi ra ngoài hàng lang cô muốn gọi cho Phương Nam mà điện thoại lại không nhận không biết bên kia có sao không đây.

Một lát sau mới thấy anh gọi lại: “Anh nghe đây.” Giọng anh khá bình tĩnh.

“Bên đó thế nào ạ?” Cô nhỏ giọng hỏi công cũng không muốn gây cho anh áp lực.

“Anh không sao em không cần phải lo đâu, anh đã tìm được biện pháp rồi.” Anh nhẹ nhàn mà trấn an cô. Sau đó thì lại căn dặn: “Sắp tới chắc anh sẽ rất bận rộn không thể liên lạc với em. Em không cần suy nghĩ, hiểu không.”

Một tuần rồi hai tuần trôi qua vụ việc ấy vẫn không hề lắng xuống, mà lại càng có xu hướng mở rộng hơn.

Phương Nam vẫn chưa liên lạc cho cô. Dù đã hứa sẽ không suy nghĩ lung tung nhưng mà cô vẫn không thể bình tĩnh được. cô rất muốn qua bên anh để xem có thể giúp ích gì không nhưng mà lại chẳng thể thoát ra khỏi công việc hiện tại.

Mike dường như là cố tình làm khó cô, chỉ là một quảng cáo nhỏ mà anh ta cả tuần vẫn chẳng thể quay xong.

“Đi thành phố T đi.” Tuấn Phong từ phía sau vỗ vai cô nói.

Có được hậu thuẫn của Tuấn Phong cô bỏ tất cả mà bắt xe đến thành phố T nhưng mà khi cô còn chưa kịp bắt xe đã nhận được điện thoại của Phương Nam là anh đang ở thành phố T.

Biết được địa chỉ cô nhanh chóng bắt xe đến đó. Đó là đài truyền hình nổi tiếng cả nước, trước cổng Trần Tú đã chờ sẵn cô để đưa vào.

Cô được anh dẫn vào một trường quay khá lớn, bên trong mọi người còn đang ghi hình. Mà Phương Nam thì đang ngồi trên đó trò chuyện với hai người, một là MC có tiếng của đài còn người kia thì có gương mặt rất quen mắt.

“Chúng tôi đã tiến hành điều tra và nhận thấy khu nghỉ dưỡng MH là một nơi rất tuyệt vời thức ăn đều đạt chất lượng rất cao, hương vị lại rất truyền thống.”

Sau khi cô gái nói xong Thảo Vi mới giật mình nhận ra.

Là Tường Vi cô ấy thay đổi nhiều quá nữ tính hơn đảm thắm hơn.

Cuộc phỏng vấn nhanh chóng kết thúc, Phương Nam dắt tay Tường Vi tiến lại gần phía cô.

Giây phút ấy cô đã chờ thật lâu gần mười năm rồi họ mất liên lạc cuối cùng lại có thể gặp nhau.

Hai người lại chỉ có thể hàn huyên hai tiếng đồng hồ sau đó Tường Vi lại phải ra nước ngoài. Giờ cô ấy đã trở thành đại diện cho du lịch châu Á nên công việc rất bận rộn. Cô ấy đã hứa với cô sẽ giữ liên lạc còn nói sắp tới cô ấy và Cát vũ làm đám cưới sẽ mời cô làm phù dâu.

Cảm giác lúc này của cô thật tuyệt thì ra bạn bè rất lâu không gặp vẫn có nhiều chuyện để nói đến vậy.

“Vui không?” Phương Nam nghiêng đầu hỏi cô.

Thảo Vi trong lòng cảm thấy thật mãn nguyện: “Có ạ! Mà sao anh biết bọn em là bạn.”

Phương Nam nhẹ điểm một nụ hôn lên môi cô rồi mới nói: “Mọi chuyện em nói anh đều nhớ.”

Sau đó cả hai đều nhìn nhau cười hạnh phúc.

Bởi vì không chỉ những lời cô nói anh đều nhớ mà mọi chuyện về anh cô cũng đều không quên.

“Oeo...Oeo...” Thảo Vi lao vào nhà vệ sinh mà nôn thốc nôn tháo cảm giác ruột gan đều muốn ói ra hết.

Ông Tân và Mike thấy vậy liền chạy vào, Mike lo lắng đỡ cô ngồi dậy giúp cô vuốt lưng.

Ông Tân ở bên ngoài nhìn cảnh này có chút biến sắc chẳng lẽ.

“Gọi bác sỹ đi.” Ông hét lên với mấy người làm trong nhà.

Cầu mong điều ông nghĩ không phải là thật. Nếu không với quan hệ của bọn trẻ thì làm sao mà giải quyết đây.

Cách đó không xa Anna vị khách không mời mà đến đã quan sát tất cả, cô ta cau mày lắm lắm: “Không phải cô ta không thể sao.”

Nắm chặt bàn tay Anna thể hiện rõ sự không cam lòng.

Bên ngoài một chàng trai đáng vẻ thư sinh mang theo chiếc cặp bước vào, đôi mắt đằng sau cặp kính cận thể hiện rõ sự mệt mỏi.

“Cậu Quân đến rồi sao ông chủ đang đợi ở trong.” bà giúp việc gấp gáp chào hỏi bên trong ông chủ và cậu chủ có vẻ rất suốt ruột.

Hoàng Quân tháo mắt kính ra cúi đầu đi vào.

Ở một con đường cách đó không xa Phương Nam cũng lao nhanh đến hướng này. Sáng này anh có nhận được tin nhắn của Thảo Vi đã cảm thấy có việc không hay nên liền cấp tốc trở về.

Mong là không có chuyện gì xảy ra.

10. Chương 9: Kết

“Nếu quá khứ của em chẳng có vết nhơ còn hiện tại của anh không có vương bận thì chắc có lẽ tương lai chúng ta có thể bước chung đường.”

Năm đó hơn hai mươi đối với Thảo Vi chuyện không thể có con chỉ làm cô sợ hãi, cùng tự ti, nhưng hai tám tuổi đó lại là một suy nghĩ khác. Là hối hận là thất vọng, vì tuổi trẻ mà đánh mất quá nhiều.

“Do cô ấy ăn phải đồ ăn không hợp vệ sinh thôi.” Hoàng Quân nói ra nguyên nhân cô bị nôn oẹ, nếu anh đoán không nhầm cô lại ăn đồ ăn ở mấy quán ven hồ. Nơi đó thức ăn rất không được sạch sẽ không cần thận còn có thể gây ngộ độc.

Thật không ngờ cuối cùng hai người lại gặp nhau trong hoàn cảnh thế này.

Nhìn dáng vẻ quan tâm mà Vũ Lâm dành cho cô, chắc hẳn hai người đã quay lại.

Trong lòng tuy có chút khó chịu nhưng mà anh cũng thực sự mong cô sẽ hạnh phúc.

“Cậu có chắc không, có khi nào con bé có..không.” Ông Tân bỏ dở câu nói nhưng mọi người đều có thể hiểu rõ.

Khi mà Hoàng Quân còn chưa kịp trả lời thì đã thấy Mike hét lên: “Làm sao có thể.” Mike gần như muốn điên lên anh làm sao có thể chấp nhận chuyện cô có con với đứa con hoang kia.

Hoàng Quân nhìn biểu hiện của Mike cũng gật đầu tán thành.

“Đúng vậy Thảo Vi làm sao mà có thể có con chứ, nếu không sao lại bị bác sỹ Quân bỏ rơi cơ chứ.” Đứng một bên quan sát lúc này Anna mới lên tiếng.

Sau khi Anna lên tiếng mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Hoàng Quân và Thảo Vi.

Ông Tân trong lòng càng thêm khó chịu với cô gái này, đã chẳng tốt đẹp gì lại còn không thể có con thì cười về có tác dụng gì đâu.

Ông sẽ không chấp nhận cô ta.

Mike cũng biết chuyện Hoàng Quân và Thảo Vi qua lại sau lại chia tay mà nguyên nhân là vì Hoàng Quân tham phụ phụ bản chứ chưa từng biết chuyện này.

“Tại sao lại như vậy.” Mike hỏi.

Anna lại tiếp tục dùng giọng nói đầy nghiêng để nói ra những chuyện khiến người ta phải bất ngờ: “Còn phải hỏi sao nữa phụ nữ không thể sinh con chỉ có hai trường hợp một là tự nhiên, hai chính là do nạo phá thai thôi.” Cô ta cười khẩy nhìn Thảo Vi vẻ khinh thường.

Chuyện này cô ta cũng chỉ được nghe lại từ người khác thôi không ngờ tất cả lại là thật, nhìn dáng vẻ của Thảo Vi thì biết.

Mà Thảo Vi trong suốt quá trình đó chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ta bắt nạt, đến cuối cùng cô vẫn không thể thoát khỏi ám ảnh ngày xưa.

Bàn tay cô không tự chủ được lại bắt đầu nắm chặt vào nhau, cho dù đau đớn cũng sẽ không buông tay.

Hoàng Quân nhận ra phản ứng không bình thường của cô, muốn đến gần xem xét nhưng còn chưa đi được mấy bước đã bị Mike đâm một cú ngã lăn ra nhà.

Khi anh vẫn chưa hiểu chuyện gì đã bị đánh mấy cú liên.

“Mày là thằng khốn nạn, sao lại bắt cô ấy phá thai, mày là thằng khốn nạn, khốn nạn,..”

Hoàng Quân thể lực vốn yếu hơn nên không thể phản kháng chỉ có thể co rúm người chịu trận.

“Anh thôi đi.” Chẳng biết từ khi nào Thảo Vi đã tiến đến chỗ họ kéo Mike ra, cô đỡ lấy Hoàng Quân giúp anh lau vết máu trên mặt. Sau đó ngược mắt nhìn chằm chằm Mike, đôi mắt chẳng biết từ khi nào đã tràn trề nước mắt, cô hỏi: “Vũ Lâm anh đã từng nghĩ đến đứa bé đó có thể là của anh chưa.”

Mike như không thể đứng vững làm sao có thể, làm sao có thể: “Làm sao có thể.”

“Tin nhắn năm đó là thật.” Thảo Vi gào lên.

Mike nhớ lại đoạn tin nhắn cô nhắn cho anh trước ngày anh ra đi.

“Em có bầu rồi.” Khi ấy anh chỉ đơn thuần cho rằng cô đang muốn nín kén, nên đã nói ra mấy lời khó nghe: “Bỏ đi.”

“Vậy nên em thực sự bảo nó sao.” Mike nắm lấy cánh tay cô siết chặt rồi gào lên: “Sao em lại nhẫn tâm như vậy.”

Thảo Vi chỉ nhìn anh ta cười một cách chua cay, cô làm sao mà nhẫn tâm đến vậy: “Tôi làm sao nhẫn tâm bằng anh, tôi đã từng nghĩ sẽ nuôi nấng nó trở thành một đứa trẻ thật tốt, sẽ cho nó những thứ tốt đẹp nhất. Nhưng mà một đứa trẻ không có được sự chào đón của cha mình thì phải làm sao, cuối cùng ngày anh xuất cảnh nó cũng ra đi.”

Thảo Vi như muốn gào lên: “Nỗi đau đó anh có hiểu được không.”

Mọi người xung quanh đều không dám nói một câu.

Mike gần như đã sụp đổ hoàn toàn tất cả đều do anh mà ra.

Thảo Vi càng lúc càng thấy bản thân không thể nào thở nổi được. Loạng choạng quay đầu cô muốn đi khỏi đây, muốn rời khỏi cái nơi làm cô ngạt thở này.

Khi mà cánh cổng sắt được mở ra cô chẳng còn chút hơi sức mà gục ngã trong vòng tay Phương Nam.

Nơi đó thật ấm áp!

“Tránh ra tôi muốn vào trong”

“Các người đi đi”

Đó là những câu nói đầu tiên khi tỉnh lại mà Thảo Vi nghe thấy, nhưng mà cô lại chẳng thể mở nổi mắt nhìn xem xung quanh.

Hai mắt cô nặng trĩu, đầu cô rất đau. Cô muốn mở miệng nói điều gì đó mà mãi không thể nói nên lời.

Cuối cùng chỉ có thể nằm yên lặng ở nơi đó lắng nghe hết mọi chuyện.

Sau đó có tiếng xô đẩy, hình như có người bị đẩy ngã sau đó là tiếng quát mắng đầy khó nghe: “Đồ khốn không biết xấu hổ ăn ở nhà tao sống bằng tiền nhà tao mà dám đánh con tao à.”

“Đứa con gái ấy cũng chỉ là đôi giày rách con trai tao chơi chán mà mày cũng xem như châu báu à.” “Đồ không biết xấu hổ nhà mày tao đánh chết mày.”

“Giày rách thì sao, có của con trai ông thì sao đã vứt đi thì đừng mơ lấy lại. đã là của tôi thì tôi sẽ giữ mãi.”

Sau đó lại có tiếng xô đẩy cuối cùng là tiếng đóng cửa đầy nặng nề.

Một lần nữa tỉnh lại thì trời đã chuyển tối, Phương Nam vẫn nắm chặt tay cô. Thấy cô tỉnh lại anh mỉm cười hôn nhẹ lên trán cô: “Có anh ở đây đừng sợ.”

Đôi mắt Thảo Vi nhắm chặt lại cô không muốn anh thấy sự đau lòng trong mắt cô.

Những lời chiều nay họ nói với nhau cô đều có nghe được hết. Đột nhiên cô cảm thấy rất sợ, không phải sợ bản thân bị tổn thương mà cũng sợ anh bị tổn thương.

Nếu Vũ Lâm là một người khác có lẽ anh sẽ dễ dàng chấp nhận hơn.

Nhưng cuộc đời đâu cho ai đi mãi trên con đường thẳng, có lúc phải rẽ trái có lúc cần rẽ phải nếu không may còn có thể gặp ổ gà ổ voi nhưng như vậy mới là cuộc đời.

Ôm chặt lấy eo anh vùi mình trong lòng anh cô thật sự rất tham luyến cảm giác ấm áp này.

Nếu quá khứ của cô chẳng có vết nhơ, còn hiện tại của anh không có vướng bận thì chắc có lẽ tương lai chúng ta có thể bước chung đường.

Như vậy không phải rất tốt sao.

Bình bình an an sống đến cuối đời.

Sáng sớm ngày hôm sau cô xuất viện, trước khi về Thảo Vi có gặp Hoàng Quân và vợ anh, đó cô nàng có chút tính khí tiểu thư nhưng mà có vẻ rất yêu Hoàng Quân.

“Anh có yêu cô ấy không?” Khi anh tiễn cô ra cổng cô nắm tay anh hỏi, cô thật sự mong anh có được hạnh phúc của riêng mình.

Anh không nhìn cô chỉ nhìn bầu trời mà nói: “Nếu đã vì cô ấy mà làm em tổn thương thì anh sẽ cố gắng để cô ấy không phải đau buồn.”

Chuyện ba người hai người đau là đủ rồi không nên bắt người thứ ba phải gánh chịu.

Cuộc sống mà, ai cũng cần phải tiến lên phía trước. Sau ngày hôm ấy Thảo Vi lại tiếp tục đi làm, lại tiếp tục trở thành nữ cường nhân trong mắt người khác.

Nhưng mà chỉ có cô mới biết được bản thân đang đang trong trạng thái thế nào.

Là yêu hay không yêu sớm đã có câu trả lời. Chỉ là không nỡ buông tay không nỡ rời xa vòng tay ấm áp đó.

Có đôi lúc cô cũng nghĩ hay là bản thân ích kỷ một chút cứ bám chặt anh không buông, cho dù đau khổ cho dù thất vọng thì có làm sao. Hiện tại hạnh phúc là được rồi.

Nhưng mà cô sợ, sợ quá nhiều thứ.

Sợ một ngày vì những lời nói bên ngoài mà anh làm tổn thương cô, càng đáng sợ hơn là lúc ấy cô làm sao có thể bình tĩnh như bây giờ.

Những ngày tiếp theo trong tuần cứ như vậy mà êm đềm trôi qua. Hàng ngày khi cô về nhà Phương Nam sẽ nấu sẵn những món cô thích.

Giờ đây anh đã chẳng phải đi làm, anh nói công việc mới còn chưa bắt đầu nên chưa phải đi, nhưng mà cô hiểu rõ hiểu rất rõ. Anh bị đuổi việc rồi.

Hai người bọn họ nhìn vào tình cảm lúc nào chỉ thấy được ấm áp và ngọt ngào, nhưng thực chất trong đấy thật giả có bao nhiêu thì chỉ có hai người là rõ nhất.

Buổi sáng thứ tư, khi cô chuẩn bị bắt xe đi làm thì một chiếc xe đã đến đón cô đưa cô đi gặp bố của Phương Nam. Ông ta ngồi nghiêm nghị, hai tay để trên bàn nhìn cô thật lâu rồi nói: “Cô rời khỏi thằng Nam đi, cô không thấy từng yêu em trai rồi bây giờ qua lại với anh trai thì rất đáng xấu hổ sao.”

Thảo Vi lại chưa bao giờ bình tĩnh đến vậy cô nói: “Thế ông có từng coi Phương Nam là con trai chưa.” Hay có từng chăm sóc cho anh ấy chưa.

Ngay cả thừa nhận ông ấy cũng không thì lấy tư cách gì mà nói với cô.

Ông Tân không biết trả lời ra sao nên đành yên lặng, Thảo Vi ở bên kia lại nói tiếp: “Nếu tôi có thể sinh con, có lẽ lời nói hôm nay đã là chia tay Phương Nam để đến với Mike rồi” Cô có thể đoán được những hành động gọi cô đến nhà là có ý gì.

“Ông không thấy như vậy quá bất công với Phương Nam sao, cùng là con trai sao mà ông lại đối xử khác biệt như thế. Ông cho rằng mình có lỗi với mẹ con Mike thế ông có từng nghĩ đến hai mẹ con Phương Nam chưa.”

“Một người phụ nữ bị ông lừa gạt mà vẫn cố gắng sinh ra đứa con đó cho ông. Xuất mười tám năm bà ấy chưa từng oán trách hay gây khó dễ cho ông.”

“Vậy có phút giây nào ông cảm thấy có lỗi với họ chưa.”

“Mike thích học về thời trang, không thích học kinh tế nên ông bắt Phương Nam học kinh tế, vậy có từng hỏi anh ấy thích học gì chưa.”

“Mấy năm anh ấy ở nước ngoài ông từng hỏi thăm không”

“Câu trả lời là chưa, thế nên đừng cố gắng xen vào cuộc sống của anh ấy nữa.”

“Tôi sẽ chia tay với Phương Nam....nhưng mà không phải vì ông cũng không phải vì Mike mà là vì Phương Nam.” Bởi vì cô sẽ không để anh bị tổn thương. Nói xong cô liền đứng dậy bỏ đi, cô không muốn nói chuyện với mấy người không có tình cảm như ông ta.

Thứ bảy đến Thảo Vi hẹn Phương Nam ở một quán cà phê ở gần trung tâm thành phố. Cô nghĩ đến lúc cần kết thúc rồi.

“Chúng ta chia tay đi.” Thảo Vi nói, lời này cô cứ nghĩ bản thân không thể nói ra được cuối cùng lại nói ra không sai lấy một từ.

“Tại sao?” Phương Nam nhìn cô hỏi, một tuần vừa rồi anh cũng đã cảm nhận được điều này sẽ đến, chỉ là khi nó đến thực sự rất đau.

“Bởi vì anh yêu em rồi nhưng em lại không yêu anh.” Thảo Vi trả lời.

Sau khi cô nói xong cả hai lại chìm vào im lặng, không ai nói với ai lời nào.

Tối hôm ấy anh không về nhà, ngày hôm sau khi cô về nhà thì tất cả hành lý của anh đều đã được dọn sạch sẽ.

Lúc ấy cô đột nhiên muốn anh sẽ quên một thứ gì đó, một thứ thôi cũng rất tuyệt.

Nhưng mà anh đi thật rồi. Anh đã mang đi tất cả những thứ mà cô có thể nhớ về anh.

Nhưng ngày sau đó cô thường xuyên bị mất ngủ cũng có lúc sẽ tưởng tượng ra anh đang nằm bên cạnh. Nhưng khi quay lại tất cả chỉ là ảo giác mà thôi. Dường như không thể chịu nổi nữa cô tìm kiếm khắp nơi những bức tranh cô vẽ anh nhưng mà một bức cũng không tìm thấy. Cuối cùng chỉ có thể nhìn mấy tấm thiệp anh đã gửi cho cô cười đến ngẩn người.

Càng gần Tết cô lại càng nhớ anh, nhớ đến lời hứa cùng nhau đón tết, nhưng mà cô lại không thể giữ đúng lời.

Mike vẫn tiếp tục theo sau cô, cô cũng dần dần cảm nhận được tình cảm của anh ta là thật nhưng mà cô vẫn không thể chấp nhận. Đối với cô giờ đây anh ta đã là quá khứ rồi.

Thế nên cô hẹn anh ta ra quán cà phê gần công ty, hai người ngồi đối diện nhau, Thảo Vi nói.

“Tôi từng hỏi anh có từng yêu tôi không.” Thấy Mike định nói gì cô lại nói tiếp: “Tôi biết câu trả lời là có.”

“Nhưng mà năm hai mươi tuổi chúng ta có thể rất yêu nhau nhưng mà hai tám tuổi anh còn nghĩ chúng ta vẫn có thể yêu nhau sao.”

Mike nhanh chóng trả lời: “Tất nhiên anh vẫn luôn yêu em.”

“Nhưng mà tôi thay đổi rồi, mười tám mười chín tuổi có lẽ tôi yêu anh nhưng mà gần ba mươi tuổi tôi lại cần một người chín chắn hơn.”

“Đi mua một đôi giày điều khách hàng quan tâm không phải là mẫu mã chất lượng mà là nó có phù hợp với túi tiền của mình hay không.”

“Vũ Lâm có thể anh vẫn yêu say đắm Thảo Vi của năm hai mươi tuổi, nhưng khi hai mươi tám tuổi anh có còn yêu cô ấy không, tôi hiện tại anh có thích không.”

Khi cô đã nói xong mọi thứ thì Mike lại chẳng thấy phản ứng gì.

Tình yêu và tuổi trẻ là hai thứ luôn gắn chặt với nhau là thiếu một trong hai cũng không thể.

Nhưng khi ta lớn lên thì tất cả đều sẽ đi vào quá khứ.

Thanh xuân chỉ đến một lần người con trai có thể cả đời không trưởng thành nhưng mà người con gái thì luôn già đi, thế nên ở giai đoạn này có thể sống hết mình nhưng chỉ nên yêu bằng lý trí.

“Người em yêu là Phương Nam.” Dẫu đoán được đáp án Mike vẫn muốn xác nhận lại.

Thảo Vi gật đầu, cô yêu Phương Nam, điều ấy chẳng biết điều ấy từ khi nào bắt đầu, cũng chẳng biết sâu đậm đến cỡ nào chỉ biết là tranh cô chỉ luôn có mình anh.

“Vậy tại sao chia tay.” Mike lại hỏi.

Thảo vì nhìn bầu trời xanh thăm thẳm thì thầm đáp: “Bởi vì yêu,” nên sợ anh tổn thương, càng sợ hơn một ngày nào đó anh cũng sẽ vì yêu mà làm cô tổn thương. Đau đớn nhất không phải đều do người mình yêu thương nhất gây ra đó sao.

Cuối tháng mười một Tường Vi về nước tổ chức đám cưới, và cô cũng giữ đúng lời hứa làm phù dâu.

Khi chúng họ mười tám điều hay làm nhất giữa những đứa chơi với nhau là đoán xem đứa nào lấy trước đứa nào lấy sau, ai làm phù dâu cho ai, còn có mong ước tổ chức đám cưới chung, cuối cùng là những lời hứa chơi với nhau đến già. Nhưng mà đến cuối cùng có mấy lời còn được giữ nguyên vẹn.

Lễ cưới được tổ chức ở khu nghỉ dưỡng MH nhưng anh lại không hề xuất hiện. xuất cả buổi lễ cô vẫn luôn tìm kiếm bóng hình anh nhưng đều không thấy.

Nhưng rồi chính cô cũng không biết bản thân tìm anh là vì cái?

Cô chỉ biết bản thân rất nhớ anh.

Chỉ là khi biết anh đã trở lại làm việc thì cô thật sự mong có thể gặp được anh ở đây.

Rất nhiều năm sau khi mà cô nắm tay con gái đứng bên đường chờ đèn đỏ có thể thấy rõ anh đứng bên kia nhìn cô cười rạng rỡ. Con gái nhỏ nắm bàn tay cô nói: “Người kia....”

Giây phút ấy cô mới chợt nhận ra hạnh phúc chỉ đến với người dám ước mơ. Tình yêu chỉ đến với người dùng cảm đón nhận nó.

Đôi lúc tình yêu chỉ cần những điều thật nhỏ nhặt cùng nhau ăn tối, cùng nhau xem phim hay tặng nhau bó hoa nhỏ với lời nhắn đáng yêu.

Có đôi lúc sẽ giận hờn sẽ yếu đuối, có lúc sẽ gặp những khó khăn vất vả nhưng có thể nắm tay nhau đến già không phải mới là điều hạnh phúc nhất sao?

Hoàn

Bởi vì trong tim em có anh.

Bởi vì trong tim anh có em.

Bởi vì trong tim chúng ta đều là yêu.

Vậy nên cứ yêu thôi!

11. Chương 10: Ngoại Truyện: Cuộc Chiến Của Phương Nam

“Hội nghị cổ đông sắp bắt đầu rồi!” Trần Tú đứng ở bên cạnh nói.

Phương Nam có chút yên lặng không đáp, cái ngày này anh đã đợi năm năm rồi.

Khoác lên mình chiếc áo vest đen tuyền anh theo Trần Tú bước vào phòng họp. Không khí trong đó bỗng chốc ngưng đọng, tất cả đều dừng lại không nói một lời, ai nấy đều thấy khó hiểu về sự có mặt của anh.

Ông Tân ngồi ở vị trí chủ tọa không vui nói: “Mày làm gì ở đây.”

Mấy người khác đều có vẻ dè chừng không nói gì.

Phương Nam đi đến một cái ghế gần đó ngồi xuống, lưng anh thẳng tắp, hai tay đan chặt vào nhau, cười kiêu ngạo nhìn người được gọi là bố của mình trả lời: “Thưa tổng giám đốc tôi đang giữ 40% cổ phần của công ty, ông nói xem tôi có có nên đến đây không.

Khi mà ông Tân còn chưa hết ngạc nhiên thì mọi người hết thấy đều hoang mang cực độ. Làm sao có thể ông Tân cũng chỉ nắm trong tay bấy nhiêu cổ phần mà cũng là người nắm giữ nhiều nhất vậy tình hình như vậy là sao?

Ông Tân nhìn vẻ tự tin của đứa con riêng mà xem thường ở trong tay ông vẫn còn giữ một con át chủ bài cơ mà. Đúng là ngựa non háu đá. Mới có chút mà đã khoe khoang.

“Vậy chúng ta tiến hành bỏ phiếu lại bầu cho quyết định mua khu đất ở thành phố N mọi người thấy thế nào.” Ông Tân đồng dạng nói mọi chuyện vẫn trong tầm kiểm soát của ông ông không có việc gì phải lo lắng cả.

“Tôi yêu cầu bầu lại Tổng giám đốc, mọi người thấy sao.” Phương Nam tuyên bố.

Cả phòng sau một lúc thì trở nên xôn xao, mấy cổ đông trước đó không hài lòng với ông Tân đều giơ tay tán thành, sau một lúc thì mọi người bắt đầu tiến hành biểu quyết.

“Tôi và con trai tôi đang giữa tổng số 51% cổ phần, tôi nghĩ sẽ không cần biểu quyết nữa chứ.” Ông Tân nói, ông đã sớm chuyển 11% cổ phần cho Mike để phòng ngừa trường hợp này rồi.

Ông cười sang lạng nhìn Phương Nam, con người nên biết chỗ của mình.

Phương Nam dựa người ra sau ý bảo Trần Tú đưa tài liệu qua, sau đó nhìn ông bố của mình cười khẩy: “Ông nói số cổ phần này sao, anh ta sớm đã bán cho tôi rồi.”

Từ năm năm trước sau khi về nước anh đã lên kế hoạch mua lại những cổ phần nhỏ trong công ty, nhưng mua được của Mike đúng là may mắn.

Khi Mike còn ở Mỹ có kinh doanh rượu cùng bạn bè nhưng thất bại nên đã phải bán rẻ số cổ phần đó cho anh.

Ông Tân như không tin vào mắt mình đọc đi đọc lại quả thật quá bất ngờ khiến ông không thể tin nổi. Mike sao lại ngu ngốc đến nỗi này chứ.

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt suy sụp của ông Tân Phương Nam hài lòng mà bỏ đi, trước khi đi anh còn không quên dành tặng cho ông một nụ cười châm chọc: “Có lẽ chủ tịch cần thời gian để xác định lại, buổi họp kết thúc ở đây đi.”

Sau khi về đến nhà nhìn đứa con trai còn đang nằm dài trên ghế vẻ bất cần, ông tức giận mà quát lên: “Sao mày lại đi bán cổ phần đi hả thằng ngu ngốc này.”

Mike bật dậy từ khi anh trưởng thành đây là lần đầu tiên anh bị đánh như vậy. Nắm lấy tay cầm cặp của bố mình anh bình thản trả lời: “Có sao đâu bố cho con rồi là của con con muốn xử lý thế nào tất nhiên là quyền của con rồi.”

Ông Tân nghe vậy càng thêm tức giận: “Mày có biết thằng Nam đã mua hết chúng, nó đang uy hiếp đến địa vị của bố mày đây mày có biết không. Cái nhà này nó cũng sẽ cướp mất hết đấy.”

Mike lúc này mới ý thức được sự quan trọng của chuyện này anh ta bình tĩnh lại đến vuốt lưng cho ông Tân: “Thằng chó đó, đều tại nó lừa gạt con, nếu không sao con có thể bán hết cổ phần cho nó được chứ.”

Ông Tân hất tay Mike ra bây giờ điều quan trọng là ông cần phải tìm cách thương lượng với những cổ đông khác như vậy mới có thể vượt qua chuyện này.

Bỏ mặc Mike ở phòng khách, ông Tân đi vào trong phòng mà tìm cách liên lạc với mấy người quen biết.

Buổi họp tiếp theo diễn ra sau đó hai tuần, lần này không khí có vẻ rất không thân thiện hai phe đã chia ra rất rõ ràng.

Tất nhiên là phía của Phương Nam yếu thế hơn nhưng mà không vì thế mà anh tỏ ra sợ hãi hay run sợ.

Vì tất cả đều trong kế hoạch của mình, anh nói: “Trước khi tiến hành bỏ phiếu tôi muốn mọi người cùng xem một bản báo cáo như sau.”

Mọi người mở ra bên trong không hề có báo cáo gì đó mà chỉ có những tài liệu hình ảnh nói lên Mike đã có tình thuê người làm hại đến công ty.

Nếu thông tin này bị tung ra ngoài thì công ty sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Điều đó làm cho một số cổ đông khi nãy còn ở phía ông Tân giờ đều đã suy nghĩ lại.

Họ không thể đặt công ty vào tình thế nguy hiểm.

Ông Tân như không tin vào mắt mình, chuyện này phải giải quyết sao đây. Đứa con trời đánh này.

Sau khi công bố Phương Nam sẽ lên thay thế chức vụ của mình, ông Tân gần như đã không đứng vững vì quá sốc mà ngã nhào ra đất.

Làm hết thấy mọi người lo lắng.

Phương Nam đứng trước cửa chờ đợi khoảng hai tiếng sau thì ông Tân tỉnh lại.

Anh cầm theo hợp đồng tiến vào phòng bệnh đặt lên cạnh bàn.

Hai cha con lần đầu tiên tiếp xúc ở trạng thái gần đến vậy.

Phương Nam mở lời trước: “Bố cảm thấy thế nào?”

Ông Tân tức giận quát lên: “Cút!” Hiện giờ người ông không muốn nhìn thấy nhất là Phương Nam.

Phương Nam ung dung ngồi gọt táo, anh chẳng mấy để ý đến tâm trạng của ông Tân, vừa gọt táo vừa nói: “Lần đầu tiên con nhìn thấy bố con cứ nghĩ bố sẽ ôm con vào lòng, nhưng mà bố lại chẳng thèm quan tâm đến con, bỏ mặc con bị mẹ con Mike đuổi ra khỏi nhà. Khi ấy con đã rất hận các người, rất muốn bỏ đi nhưng mà con biết chỉ có ở lại con mới có thể chứng minh được khả năng của mình.”

“Vậy nên con đã ở lại khi bố bắt con theo học kinh tế con đã nghĩ là bố muốn con theo giúp bố nhưng mà không ngờ chỉ là bố muốn nuôi một con chó quản lý tài sản giúp con trai bố mà thôi.”

Kể đến đây Phương Nam dừng lại anh nhớ về những lời đã nghe được khi mẹ của Mike qua đời: “Anh cho nó đi học chỉ để nó quản lý tài sản cho Mike thôi. Nó cũng chỉ như một con chó canh nhà thì làm lấy quyền gì mà tranh giành với Mike...”

Phương Nam lại mỉm cười nói tiếp: “Nhưng bố không biết sao nuôi chó cũng phải cho nó chút tình cảm nếu không một ngày nào đó nó sẽ cắn lại đấy.”

Ông Tân không nói một lời, ông không ngờ những lời đó lại bị Phương Nam nghe được.

“Con nghĩ ngày hôm nay cũng đủ cho bố thấy được khả năng của con rồi.” Vỗ nhẹ túi hồ sơ bên cạnh anh cười nói: “Món quà này con tặng bố, cũng là cảm tạ mấy năm qua bố đã nuôi con ăn học, sau này có lẽ chúng ta không cần gặp lại con cũng sẽ không gọi bố là bố nữa, con chào bố.”

”Con chỉ muốn nói nếu con muốn thì con cũng có thể tự lấy được mà không ai có thể ngăn cản, chỉ là con không cần mà thôi.”

Phương Nam nói xong thì đặt đĩa táo mới gọt lên cạnh bàn rồi đứng dậy bỏ đi. Phía sau lưng anh, ánh mặt trời rực rỡ đến là thường.

Ông Tân mở túi tài liệu ra bên trong là toàn bộ số cổ phần của Phương Nam đã được chuyển sang tên ông.

Đôi mắt già nua hiện lên tia xấu hổ rồi cuộc ông đã đối xử với con mình thế nào đây.

“Có lẽ tôi sẽ không đủ tiền thuê cậu nữa rồi.” Phương Nam nhìn từng con sóng đánh vào bờ nói. Anh cảm thấy nơi này thật tuyệt vời.

Sau khi anh trả lại hết số cổ phần đó anh dự định sẽ từ chức rồi mở một văn phòng thiết kế nội thất. Đó mới chính là ước mơ của anh. Nhưng mà làm như vậy thì lại quá uống phí tài năng của Trần Tú rồi.

“Em không biết đâu anh đã nói sẽ chăm sóc em rồi anh đi đâu thì em đi đó. Có cơm ăn cơm có cháo ăn cháo. Em sẽ không rời anh một bước.” Chẳng biết từ khi nào cậu ta đã học được công phu bảm người của Ngọc Lan mà bảm lấy anh không tha.

Nhớ ngày đó khi cậu ta đi phỏng vấn đến nói chuyện còn không nên lời vậy mà giờ đây lại có thể nói năng lưu loát như vậy.

Thời gian sẽ làm thay đổi hết tất cả nhưng có những thứ lại mãi không hề thay đổi. giống như tình yêu và mơ ước.

Chân trời phía xa xa đã dần ngả vàng hoàng hôn xuống núi để đón chờ bình minh tươi đẹp của ngày mai.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boi-vi-trong-tim-chung-ta-deu-la-yeu>